

[திரு. செ. மாதவன்]

[1969 மார்ச் 13]

உண்மை புலப்படும். உண்மை என்னவென்றால், நாம் போடுகின்ற நிபந்தனை அந்த முதலாளி கடன் தொகையை செலுத்த இரண்டு முறை தவறினால் தான், அதற்குப் பின்னால் வங்கிகள் அரசிடம் வரவேண்டும் என்று சொல்கிறோம். அப்படிச் சொல்வதற்குக் காரணம், அரசாங்கம் இருக்கிறதே நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை என்று எண்ணி அந்த வங்கிகள் விட்டுவிடாமல் நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு சில கண்டிஷன்ஸ் போட்டிருக்கிறோம். பொது மக்களுடைய பணத்திற்கு நல்ல பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் அப்படிப்பட்ட கண்டிஷன்ஸ் போடப்பட்டிருக்கின்றன. அதை எடுத்துவிட்டால் ஆபத்து. கனம் அங்கத்தினருக்குள்ள முக்கியமான கவலை காள்ஸ்வரா மில்ஸ் பற்றி. அவர்களுக்கும் தெரியும். இந்த ஆபத்தில் அரசாங்கம் ஈடுபடுவதற்குமுன் கொஞ்சம் நிதானமாகச் செல்ல வேண்டும். வங்கிகளைப் பொறுத்த அளவில் எந்த வங்கி அவர்களுக்குக் கடன் கொடுக்க வருகிறதோ, அதற்கு அரசு பொறுப்புக் கொடுக்க முன்வந்து கொண்டிருக்கிறது. லீசுக்கு விடுவது, பலவீனமான மில்களை பலமுள்ள மில்கள் எடுத்து நடத்துவது என்பதெல்லாம் கொள்கைப் பிரச்சினை. இந்தக் கொள்கை பிரச்சினையைப் பற்றி மத்திய அரசு அமைச்சர் திரு. மனுபாய்ஷா ஒரு அறிக்கையை சமர்ப்பித்திருக்கிறார். அந்த அறிக்கையின் மீது நம்முடைய கருத்துக்களையும் சொல்லியிருக்கிறோம். அதிலே வருமான வரி கஷ்டம் இருக்கிறது, நம்முடைய விற்பனை வரி கஷ்டம் இருக்கிறது. இந்த இரண்டையும் பரிசீலித்து, அப்படி எடுக்கக்கூடிய ஆலைகளுக்கு இந்த வரிகளிலிருந்து விலக்குக் கொடுக்க முடியுமா என்பதைப் பரிசீலிக்கத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று நாம் சொல்லியிருக்கிறோம். இவைகளையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனத்தில் கொண்டு செயல்பட்டுவருகிறது.

3. 1969-70-ம் ஆண்டிற்கான நிதி கோரிக்கைகள் மீது வாக்கெடுப்பு —தொடர்ச்சி.

கோரிக்கை எண் 25—பழங்குடி மக்கள், அரிசனங்கள், ஏனைய பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணி முத்து : தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின் மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை நான் முன்மொழிகிறேன் :

“கோரிக்கை எண் 25—பழங்குடி மக்கள், அரிசனங்கள், ஏனைய பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன்” என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 6,97,01,600-க்கு மேற்படாத தொகையை அரசுக்கு வழங்கவேண்டும்.”

THIRU N. S. V. CHITHAN : Sir, to discuss policy I move the Cut motion standing in my name—

“That the allotment of Rs. 6,97,01,600 under Demand No. 25 Welfare of the Scheduled Tribes, Castes and Other Backward Classes — be reduced by Rs. 100.

திரு. எஸ். பரமசிவம் : தலைவர் அவர்களே, பழங்குடி மக்கள், அரிசனங்கள் ஏனைய பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன் பற்றி விவாதிக்க—

“கோரிக்கை எண் 25—பழங்குடி மக்கள், அரிசனங்கள், ஏனைய பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன்” என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகிற ரூ. 6, 97,01,600-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

என்ற என் பெயரில் உள்ள வெட்டுத் தீர்மானத்தை நான் முன்மொழிகிறேன்.

1969 மார்ச் 13]

திரு. சோ. அழகிரிசாமி : தலைவர் அவர்களே வீட்டு மனை இல்லாத எல்லா அரிசனங்களுக்கும் ஒரு வருடத்தில் வீட்டு மனைகள் வழங்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது பற்றி விவாதிக்க—

“கோரிக்கை எண் 25—பழங்குடி மக்கள், அரிசனங்கள், ஏனைய பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன்” என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகிற ரூ. 6,97,01,600-ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்.”

என்ற என் பெயரில் உள்ள வெட்டுத் தீர்மானத்தை நான் முன்மொழிகிறேன்.

திரு. பி. எஸ். தனுஷ்கோடி : தலைவர் அவர்களே, அரிசனங்கள் குடியிருக்கும் இடங்களுக்கு நடைபாதை, குடி தண்ணீர், மின் விளக்குகள் போட்டுக் கொடுக்காதது பற்றி விவாதிக்க—

“கோரிக்கை எண் 25—பழங்குடி மக்கள், அரிசனங்கள் ஏனைய பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன்” என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகிற ரூ. 6,97,01,600-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

என்ற என் பெயரில் உள்ள வெட்டுத் தீர்மானத்தை நான் முன்மொழிகிறேன்.

திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து : தலைவர் அவர்களே, அரிசனங்களுக்கு இன்னும் மனைக்கட்டுகள் பாதை வசதிகள், சுடுகாடு போன்றவைகள் பெரும்பாலானவர்களுக்குச் செய்து கொடுக்கப்படவில்லை என்பது பற்றி விவாதிக்க—

I move :—

“That the allotment of Rs. 6,97,01,600 under Demand No. 25—Welfare of the Scheduled Tribes, Castes and Other Backward Classes—be reduced by Rs. 100.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மான்யக் கோரிக்கையும், வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவையின் விவாதத்திற்கு விடப்படுகின்றன.

***மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணி முத்து :** தலைவர் அவர்களே, அரிசன மக்கள், பழங்குடி மக்கள் இவர்கள் மீது நீங்காப் பற்று வைத்து, இந்த மக்களது வாழ்வின் உயர்வுக்காக தனது அரசியல் வாழ்வைத் தொடங்கி, இறுதி வரையிலும், இறுதி மூச்சு வரையிலும் அவர்களது உயர்வுக்காகப் பாடுபட்டு, அவர்களுக்கு உயர்வைத் தருகின்ற ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்றுவிட்ட பிறகு, அவரை நம்பியிருந்த மக்களுக்கெல்லாம் நல்லாழ்வு தருகிற நேரத்தில், இந்த மக்களையெல்லாம் பிரிந்துசென்ற நமது மாண்புமிகு முன்னாள் முதல் அமைச்சர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்த மன்றத்தில் இருக்கவில்லையே என்று தான் இந்த மானியக் கோரிக்கையை இந்த அவையின் முன் வைப்பதற்கு முன்னால் நான் மெத்தவும் வேதனைப்படுகிறேன்.

காலம் அதிகமாக இல்லாத காரணத்தினால் நான் முன்கூட்டியே விளக்கவுரைத் தந்திருக்கிறேன். அந்த விளக்க உரையையே என்னுடைய கொள்கை உரையாக ஏற்கனவே மன்ற உறுப்பினர்களுக்கு நான் அளித்திருக்கிறேன். அதிலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற விளக்கங்களை யெல்லாம் ஏற்கனவே உறுப்பினர்கள் படித்திருப்பார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். அவர்கள் தங்களுடைய நல்ல கருத்துக்களையும் ஆலோசனைகளையும் எடுத்துக் கூறி, இந்த மானியக் கோரிக்கையை வெற்றிபெறச் செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்வதோடு, இந்த விளக்க உரையையே அரசாங்கத்தின் பதிவேட்டிலும் எனது முன்னுரையாக பதித்துக்கொள்ளுமாறு நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[1969 மார்ச் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : 23 உறுப்பினர்கள் பேசுவதற்குப் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அலுவல் ஆய்வுக் குழுவில் ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் இவ்வளவு நேரம் என்று ஒதுக்குவது என்றும், அந்த நேரத்தை அந்தக் கட்சியிலிருந்து பேசுகிற உறுப்பினர்கள் பங்கிட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் ஏற்பாடு. தி.மு.க. சார்பில் 13 உறுப்பினர்கள் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கட்சிக்கு 40 நிமிடங்கள் தான் கிடைக்கும். 13 உறுப்பினர்கள் 40 நிமிடங்களைப் பங்கிட்டுக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் ஒரு உறுப்பினருக்கு 3 நிமிடங்கள் தான் கிடைக்கும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஒன்று பேசும் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் அல்லது, 13 உறுப்பினர்களும் இந்த நேரத்தை பங்கிட்டுக்கொள்ள வேண்டும். கட்சிக் கொறடா அவர்கள் மறுபடியும் இது பற்றி யோசித்து வேறு பட்டியல் கொடுத்தால் கூட நல்லது.

திரு. எம். கோபால் : தலைவர் அவர்களே, இந்த மானியம் மிக முக்கியமானது. இது பல ஆண்டுகாலமாக, பல நூற்றாண்டுக் காலமாகப் பேசப்பட்டு வரும் விஷயம். அரிசன மக்களுக்கு நல்லது செய்ய என்பதற்காகப் பேசி வருகிறோம். ஆகவே, இந்த மானியத்தின் பேரிலே விவாதத்தை பிற்பகலும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அதைப் பற்றி கட்சித் தலைவர்கள் பேசி முடிவு எடுக்க வேண்டும்.

***திரு. எஸ். சிவசுப்பிரமணியம் :** சபாநாயகர் அவர்களே, 1969-70 ஆண்டில் நம்முடைய அரிசனநல இலாகா அமைச்சர் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த மானியத்தின் பேரில் எங்களுடைய கட்சியில் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல முன் வந்திருக்கிறேன்.

இருபது ஆண்டுகாலமாக, காங்கிரஸ் கட்சியானது இந்த நாட்டை ஆண்டு வந்திருக்கிறது. இந்த இருபது ஆண்டுகாலமாக அரிசன மக்கள் நல்ல முறையிலே சந்தோஷமான முறையில் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் கண்ணால் கண்டோம். ஆனால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகமானது, கழக ஆட்சியானது இந்த இரண்டு ஆண்டு காலமாக ஆண்டு வந்திருக்கிறது. இந்த இரண்டு ஆண்டு காலத்தில் நாங்கள் படுப்பாடு, அரிசன மக்கள் படுப்பாடு எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும், சண்டை, அரிசனங்களுக்கு அடி, உதை என்பதைத்தான் நாம் காண்கிறோம். வேதனைப் படுகிறோம். இதை ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால், இது அரிசன மக்கள் சார்பில், அந்த மக்களுடைய நலனுக்காக அவர்கள் சார்பில் நடக்கும் மானியக் கோரிக்கை. எங்கள் சமூகத்தைச் சேர்ந்த அமைச்சர் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே தான் சொல்லுகிறேன். இந்த இரண்டு ஆண்டுச் சாதனை என்ன? எங்களால் இதை மறக்க முடியவில்லை. இருபது ஆண்டுக் காலத்தில் நடந்த நன்மைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், இந்த இரண்டு ஆண்டுச் சாதனை மறக்க முடியாததாக இருக்கிறது. அந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

உதாரணத்திற்குச் சொல்லப் போனால், எல்லோரும் பேசினார்கள். எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் பேசினார்கள். எல்லோரும் பேசிய நேரத்தில் கேலிச் சிரிப்பாகச் சொல்லப்பட்டது என்ன? கீழ் வெண்மணிச் சம்பவம். ஒரு அங்கத்தினர் கூறினார், கீழ் வெண்மணிச் சம்பவத்தில் காங்கிரஸ் காரர்கள், சுதந்திராக்காரர்கள், சம்பந்தப்பட்டார்கள் என்று சொல்லுகிறார். திராவிட முன்னேற்றக் கட்சிக்குச் சம்பந்தம் இல்லை என்று சொல்லுகிறார். அதையெல்லாம் விடுங்கள். யாராக இருந்தால் என்ன? பட்டது யார்? ஜாதி இந்துக்கள்தானே காரணம்? மூன்று கட்சிக்காரர்களும், காங்கிரஸாக இருந்தாலும் சரி, திராவிட முன்னேற்றக் கழகமாக இருந்தாலும் சரி, சுதந்திராவாக இருந்தாலும் சரி, யாராக இருந்தால் என்ன? அடி பட்டவர்கள், எரிக்கப்பட்டவர்கள் யார், கொளுத்தப்பட்டவர்கள் யார்? அரிசனங்கள் தானே? இதிலே இவர்கள் போட்டி போட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். கேவலமான விஷயம், அதைச் சொல்லுகிறேன்.

1969 மார்ச் 13]

[திரு. எஸ். சீவசுப்பிரமணியம்]

காங்கிரஸ் செய்தது, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் செய்தது, சுதந்திரா செய்தது எப்படி இருந்தாலும் என்ன? யாராக இருந்தாலும், 43 பேர்கள் அரிசனங்கள் கொளுத்தப்பட்டார்கள். எரிக்கப்பட்டார்கள். இதை சாதி இந்துக்கள் செய்தார்கள். எங்கேனும் கேட்டதுண்டா? எங்கேயாவது ஒரு வார்த்தை இருக்கிறதா? இந்த 43 பேர்களும் யார்? வாழ்க்கை வசதி அற்று, ஏழை எளிய மக்கள். பட்டப் பகலிலே பகற்பொழிதில் கொளுத்தி யிருக்கிறார்கள். அதிலே இவர்களா, இதிலே அவர்களா என்பது வாதம். மொத்தமாக யாரானாலும், சாதி இந்துக்கள் தானே? காங்கிரஸ் காரர்களிடத்தில் நியாயம் கிடைக்காவிட்டால், விட்டு விடுவோமா? எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, பட்டவர்கள் அரிசன மக்கள்தான். திராவிட முன்னேற்றக் கட்சிக்கு சம்பந்தம் இல்லை என்று அந்தக் கட்சிக்காரர் சொல்லுகிறார். ஆகவே, கொளுத்தப்பட்டவர்கள் அரிசன மக்கள்தான். ஆகவே, கீழ் வெண்மணியில் 43 அரிசன மக்கள் உயிரோடு கொளுத்தப் பட்டார்கள். அதே நேரத்தில், நாகர்கோயிலில் கிட்டு என்பவர் கொலை செய்யப்பட்டார். உண்மை தான். கேஸ் இருக்கிறது. அப்படி ஒருவர் கொலை செய்யப்பட்டார் என்பதற்காக மந்திரிமார்கள் கூடி பெரிய மௌன ஊர்வலம் நடத்தி, கண்டனக் கூட்டம் போட்டார்கள். இங்கே 43 பேர்கள் எரித்துக் கொளுத்தப்பட்டார்களே, என்ன கண்டனம் செய்தார்கள்? எங்கேனும் மௌன ஊர்வலம் உண்டா? அதுதான் அந்த இருபது ஆண்டு காலத்திற்கும், இந்த இரண்டு ஆண்டு காலத்திற்கும் இருக்கும் வேற்றுமை.

இப்பொழுது திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் ஹரிஜனங்கள் படுமபாடு என்ன என்பதைத் தெரிந்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கேட்டது ஆறு லிட்டர்; கூலி ஆறு லிட்டர்; ஆறே லிட்டர்; ஆறு லிட்டர் கூலி; அளந்து பார்த்தால் எவ்வளவு இருக்கும்? அது தினக்கூலி; கேட்பது யார், அரிசனக் கூலி; கேட்டவன் பள்ளன், பறையன். அவர்கள் குடும்பம் எத்தனை பேர்கள்? பெரிய குடும்பம்; ஒரு ஆள் சம்பாதிக்கிறான். ஆறு லிட்டர் கூலி கேட்டதைக் கொடுக்க மறுத்து, மிராசுதார் வர்க்கம், அவர்களை அடித்து, அடைத்துக் கொளுத்தியிருக்கிறது. இதற்கு மந்திரிமார்கள் என்ன செய்தார்கள்? உங்கள் கூட்டணியைச் சேர்ந்த ஒருவர், முதல் அமைச்சருக்குத் தந்தி கொடுத்தேன். கல்வி அமைச்சருக்குக் கடிதம் போட்டேன். அந்த அமைச்சருக்குச் சொன்னேன், இந்த அமைச்சருக்குச் சொன்னேன், எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை என்று சொன்னார்; உங்கள் கூட்டணியைச் சேர்ந்த நண்பர் ஒருவர் சொல்லுகிறார். நான் கேட்கிறேன், என்ன செய்தீர்கள்?

அது மாத்திரமல்ல, அதே கூட்டணியைச் சேர்ந்தவர் சொல்லுகிறார், ஏராளமான துப்பாக்கிகள் அங்கே இருக்கின்றன, குண்டுகள் இருக்கின்றன. ட்ராக்கர்கள் இருக்கின்றனர் என்று. அவ்வளவும் ஏழை அரிசன மக்களைக் கொல்லுவதற்காகவா என்ற சந்தேகம் இருக்கிறது என்று உங்கள் கூட்டணியைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நான் கேட்கிறேன், இவைகளெல்லாம், அரிசன மக்களைக் கொல்வதற்காகவே தான்? இந்தத் துப்பாக்கிகளும், பீரங்கிகளும், ட்ராக்கர்களும் இருப்பது, இந்தச் சமுதாயத்தைக் கொல்லுவதற்காகவேதான். இந்த ஆட்சியைப் பற்றி சந்தேகப்படுகிறார்கள். ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை? கூட்டணியைச் சேர்ந்தவர் சொன்னாரே, அதைக் கண்டு பிடித்து, லி.ஐ.டி.யை போட்டு என்ன நடவடிக்கை எடுத்தீர்கள்? இதுவரையிலும் எதையும் செய்ய வில்லையே, எதையும் சொல்லவில்லையே, ஏன் என்று கேட்கிறேன்?

வேதனையோடு கேட்கிறேன். இந்தச் சமுதாயத்தினர் செய்த குற்றம் என்ன? கூலி கேட்டார்கள். இன்றைக்குத் தொழிலாளிகளுடைய கூலி என்ன? தொழில் நிறுவனங்களில் கூலிகள் என்ன? சம்பளம் என்ன? போனஸ் எவ்வளவு? எவ்வளவு நாட்கள் வேலை செய்கிறார்கள்? ஆனால், இந்த விவசாயத் தொழிலாளர்கள், ஒரு வருஷத்திலே மூன்று மாதத்திற்கு மேல் வேலை கிடையாது. கேட்கப்பட்ட ஆறு லிட்டர் கூலியை, மூன்று மாதத்தில் சம்பாதித்து, ஒன்பது மாதம் சம்மா இருக்கிறான். இந்த நாட்களுக்குக் கூலி கேட்டதற்கு, ஆறு லிட்டர் கேட்டதற்கு, என்ன செய்தார்கள்? உயிரோடு கொளுத்தி, குடிசைக்கு நெருப்பு

[திரு. எஸ். சிவசுப்பிரமணியம்]

[1969 மார்ச் 13]

வைத்து, பெண்கள், குழந்தைகள் கொளுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்; வயது வந்த பெண்கள், கல்யாணம் ஆகாத பெண்கள் கொளுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். இருபது ஆண்டு காலத்திலே இந்த விதமான நிலைமை களைப் பார்த்தோமா? இந்த ஆட்சியில் பார்த்தோம். உலகத்திலேயே எங்கேயும் கிடையாது. கேட்டதுண்டா? 43 பேர்களை, அரிசன மக்களை, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை, உயிரோடு கொளுத்தினது இந்த நாட்டில்தான். நம்முடைய தமிழ் நாட்டில், முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் தான் நடந்திருக்கிறது என்பதை வேதனையோடு சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. செத்தது அரிசன மக்கள். எத்தராகர், ஆறு லிட்டர் கூலி கேட்டதற்கு, ஆறே லிட்டர் கூலி கேட்டார்கள். போகட்டும், உங்களுடைய திட்டம் என்ன? விவசாயக் கூலிகளுக்கு நிரந்தரமாகக் கூலியைக் கொடுக்க வேண்டிய நிலைகளை உண்டாக்க, இந்தச் சட்டசபையில் சட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று சபாநாயகர் அவர்களே, உங்கள் மூலம் இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தீண்டாமை ஒழிப்பு. நான் நினைத்தேன், புது ஆட்சி வந்திருக்கிறது. இருபது வருஷம் காங்கிரஸ் ஆட்சி செய்தது, என்னென்னவோ செய்தார்கள், மனைக்கட்டு கொடுத்தார்கள், வீடு கட்டிக் கொடுத்தார்கள், குளம் வெட்டிக் கொடுத்தார்கள், கிணறு வெட்டிக் கொடுத்தார்கள். ஆனாலும், இவ்வயெல்லாம் பொதுவாக இருந்தாலும், தீண்டாமை ஒழியவில்லை. உத்தியோக வந்திருக்கும் ஆட்சி ஒருக்கால், நிச்சயமாக எதேனும் திட்டம் கொடுப்பார்கள் என்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால், ஒன்றும் இல்லை. உங்கள் கட்சியில் என்ன திட்டம் இருக்கிறது என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டும் என்று சபாநாயகர் அவர்களே, உங்கள் மூலம் அமைச்சரவையைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தீண்டாமை ஒழிப்பிற்காக என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறீர்கள்? எங்கு பார்த்தாலும் தீண்டாமை இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. மறைந்த முதல் அமைச்சர் இருந்த காலத்தில் நான் சொன்னேன், பல இடங்களில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கொடியைப் போட்டுக்கொண்டு, எம்.ஜி.ஆர்., அண்ணா இவர்களுடைய படங்களை வைத்துக் கொண்டு, 12 கடைகளில் அரிசனங்களை உள்ளே விடுவதில்லை என்று. அமைச்சர் நேரில் வந்தால் என்னால் அதைக் காட்ட முடியும். ஆனால், அதன்பேரில் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தீண்டாமை ஒழிப்புக்கு அரிசன வெஃபேர் ஆபீசர் மட்டும் போதாது. அவரால் அதைச் செய்ய முடியாது. போலீஸ்காரர்களுக்கு ஒரு சரியான சட்டம் இப்பற்றிக் கொடுக்க வேண்டும், அப்படிச் சட்டத்தைக் கொடுங்கள். எப்படி மதுவிலக்குச் சட்டத்தின் கீழ் இத்தனை குற்றங்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்கிற முறை இருக்கிறதோ, அதே போல், தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டத்தின் கீழ் இத்தனை கேஸ் காட்டாவிட்டால், சம்பளம் ரெப்யூஸ் செய்யப்படும், உத்தியோகம் கிழே போகும் என்று ஒரு சட்டத்தைப் போட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

முற்பகல் 10-30 தீண்டாமை ஒழிப்பிற்காக 1967-68-ம் ஆண்டில் ரூ. 19,28,029 ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது; இந்தத் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில்தான். ஆனால் 1969-70-ல் 16,85,000 ரூபாய்தான் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். சுமார் இரண்டு லட்சத்து நாற்பத்திழுவாயிரம் ரூபாய் சென்ற ஆண்டை விடக் குறைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அரிசன மக்களுக்கு என்ன வாழ்வு வந்துவிட்டது, குறைந்ததற்கு என்ன காரணம் என்று தெரியவில்லை. ஆகவே, அரிசன மக்களுக்கு ஒதுக்கப்படும் தொகையைக் குறைக்கக் கூடாது. மேலும் அதிகமாகத் தர வேண்டும் என்று சபாநாயகர் மூலமாக அமைச்சரவையைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மதிய உணவுத் திட்டம் போதுமான அளவுக்கு அதிகப்படுத்தப்படவில்லை. மதிய உணவு கொடுத்தால்தான் குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடம் போகிறார்கள். மதிய உணவுத் திட்டத்திற்கு உதவித் தொகையை அதிகப்படுத்தினால் குழந்தைகள் படிக்கவும், பள்ளிக்கூடம் செல்வதற்கும் வழிவகை ஏற்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1969 மார்ச் 13]

[திரு. எஸ். சிவசுப்பிரமணியம்]

அடுத்தபடியாக, அரிசனங்கள் கீழ்வெண்மணியில் கொளுத்தப்பட்டது பற்றி எல்லோரும் பேசியுவிட்டார்கள். இதுசாரி கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் திரு இராமமூர்த்தி அவர்களும், “இந்த அரசாங்கத்தினுடைய நிலை சரியானது அல்ல, சரியான நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். கீழ்வெண்மணி விஷயமாக கைது செய்யப்பட்டவர்களை யெல்லாம் தற்பொழுது ஜாமீனில் விட்டுவிட்டார்கள். ஓர் உறுப்பினர் பேசும்பொழுது, “நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கும் கீழ்வெண்மணி சம்பந்தத்திற்கும் சம்பந்தம் இல்லை” என்று சொல்கிறார். அப்படியானால், “கீழ்வெண்மணியில் நடந்த 43 கொலைக்கும் உங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லையா? கீழ்வெண்மணியில், பெருந்தை, குழந்தைகள் செத்தார்களே, அதற்கும் உங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லையா?” என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். சம்பந்தமில்லை என்று அந்த உறுப்பினர் சொன்னதை நான் மறுக்கிறேன். அவர் அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. இன்னொரு உறுப்பினர் “நான் இந்த விஷயத்தைப்பற்றித் தந்திகொடுத்தேன், நேரிலே சொன்னேன்” என்று சொல்கிறார். எப்படி சம்பந்தமில்லை யென்று உறுப்பினர் சொல்லுகிறார். ஆகவே, அமைச்சர் அவர்கள் இதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று சபாநாயகர் மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் கடலூர் தாலுகாவிலே கோண்டூர் என்ற கிராமம் இருக்கிறது. அங்கு அரிசன மக்கள் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் சாமி தூக்கிக் கொண்டு சாவடி கிராமத்திற்குப் போயிருக்கிறார்கள். சாவடி கிராமம் சாதி இந்துக்கள் வசிக்கிற கிராமமாகும். அப்படி அரிசனங்கள் சாமி தூக்கிக் கொண்டு போகும்போது சாவடி கிராமத்திற்கு அருகில் அவர்களை மடக்கி கேட் பணம் (சங்கப் பணம்) கேட்டிருக்கிறார்கள். சாமிதானே தூக்கிக் கொண்டு போகிறோம் என்று அரிசனங்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஜாதி இந்துக்கள் பணம் கொடுக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தவே, நான்கு அணு கொடுத்திட்டு, சாமி தூக்கிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். பிறகு திரும்பி வரும்போது அரிசனங்களை அடித்துவிட்டார்கள். அரிசனங்கள் வெட்டப்பட்டார்கள். அடிபட்டவர்கள் மீது போலீஸ் கேஸ் போடப்பட்டிருக்கிறது. அடித்தவர்களை இன்னும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. அரசாங்கம் இதில் தீவிரமாகக் கவனம் செலுத்தி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்தில் காலேஜ் ஹாஸ்டல்களில் படிக்கும் அரிசன மாணவர்களுக்காகும் சாப்பாட்டுச் செலவு, மற்ற ஜாதிப் பிள்ளைகள் சாப்பிடும் அளவுக்கு ஆகும் செலவாக இருந்தபோதிலும் அதை அரசாங்கமே ஏற்றுக் கொண்டது. மற்ற ஜாதிப் பிள்ளைகளுக்கு எவ்வளவு தொகை ஆகிறதோ, அந்தத் தொகையையே அரிசன மாணவர்களுக்கும் கொடுத்து வந்தார்கள். இப்போது அரிசன மாணவர்களுக்கு ஒரு தொகை—400 ரூபாய்—என்று ஒதுக்கிவிட்டு, அதற்குமேலே ஒரு பைசாவும் கொடுக்க முடியாது. அதற்கு மேலே போனால் நீங்களே தான் கொடுக்க வேண்டும் என்று இப்போது சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே, அரசாங்கம் அரிசன மாணவர்களுக்காகும் அதிகப்படியான சாப்பாட்டுச் செலவுத் தொகையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், (மணியடிக்கப்பட்டது).

எனக்கு கொஞ்சநேரம் அதிகமாகக் கொடுங்கள். என் கட்சியின் சார்பில் நான்தான் முதலாவதாகப் பேசுகிறேன். போன தடவை நீங்கள் எல்லாம் எதிக் கட்சியில் இருந்தபொழுது உங்களுக்கு அதிகமான நேரத்தைக் கொடுத்தார்கள். இந்த விஷயம் கனம் சபாநாயகர் அவர்களுக்குத் தெரியும்.

தவிர, ஸ்காலர்ஷிப்புகள் கொடுப்பதெல்லாம் தற்போது டைரக்டர் ஆஃப் அரிசன் வெல்பேர் ஆபீசிலிருந்து ஜில்லாவுக்குப் போகப் போவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். ஜில்லாவுக்குப் போனால் அங்கே விண்ணப்பங்கள் எல்லாம் சரியான முறையில் பைசலாகாது. இந்த அலுவலகம் இங்கே இருப்பதால் நேரில் சென்று, விவரங்கள் அறியலாம் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது. ஜில்லாவுக்கு மாற்றப்பட்டால், எம். எல். ஏ. போய்க் கேட்பதற்கு வசதியிருக்காது. சென்னையிலே, சேப்பாக்கத்தில் எழிலகத்தில்

[திரு. எஸ். சிவசுப்பிரமணியம்]

[1969 மார்ச் 13]

இருப்பதால் விவரம் தேவை யென்றால், போய் டைரக்டரைப் பார்க்கலாம், ஸ்பெஷல் ஆபீஸரைப் பார்க்கலாம், இவர் எங்கள் தொகுதியைச் சேர்ந்தவர், இவருக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கலாம் என்று சிபார்சு செய்ய முடியும். ஆகவே, அரசாங்கம் இதைக் கொஞ்சம் மனதில் வைத்துப் பார்க்க வேண்டும். மற்றப்படி இது மாற்றப்பட்டால், இதனால் எத்தனையோ மசாஜிகள், அட்டெண்டர்கள், ப்யூன்கள், கிளார்க்குகள், சூப் பிரண்டெண்டுகள் வேலையிழக்க நேரிடும். அப்போது வேலையில்லாத திண்டாடும் ஏற்படும். ஆகவே, இதை மாற்றக் கூடாது என்பதை சபாநாயகர் மூலமாக அமைச்சரவைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த நாட்டிலே தலையாரி, தோட்டி போன்றவர்கள் செய்த பாவம் என்ன என்று தெரியவில்லை. ஓர் ஊர் என்றால் அங்கே தலையாரி, தோட்டி தவிர மற்றவர்கள் எல்லாம் மற்ற ஜாதிக்காரர்கள். தாழ்ந்தவன் என்ற காரணத்திற்காக அவன் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுகிறான். தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திலே நான்கு தோட்டிகள் இருந்ததால் இரண்டு தோட்டிகளை எடுத்து விட்டார்கள். மற்றவர்களைவிட இவன் வாங்கும் சம்பளம் மிகக் குறைவு. சர்க்கார் சட்டம் அப்படியிருக்கிறது. மணியக்காரர் இருக்கிறார், கணக்கப்பிள்ளை இருக்கிறார், ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் இருக்கிறார், ஆனால், தோட்டி, தலையாரிகள் தலையிலேதான் கைவைத்து வேலையிலிருந்து நீக்கிவிடுகிறார்கள். நான்கு தோட்டிகள் வாங்குகிற சம்பளம் என்ன? மற்றவர்களில் ஒருவர் வாங்கும் சம்பளம் என்ன என்பதைக் காண வேண்டும். அப்படியும், மணியக்காரரும், கணக்கப்பிள்ளையும் சம்பளம் என்று பார்த்துக் கொடுத்தால்தான் உண்டு. அவன் வாழக் கூடாதா? இந்த அமைச்சரவை இதை நிறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளில் அரிசன ஆசிரியர்களைப் போடுவதில்லை. பஞ்சாயத்து யூனியன் சேர்மேனைக் கேட்டால், எம்ப்ளாய்மென்ட் ஆபீசிலிருந்து வரட்டும் என்கிறார், கமிஷனரைக் கேட்டால் எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சிலிருந்து பெயர் வரட்டும், பிறகு போடுகிறேன் என்று சொல்லுகிறார். எம்ப்ளாய்மென்ட் ஆபீசிலே ஒரு இடம் இருக்கிற தென்றால், குறைந்தது பத்து பேர்களையாவது அனுப்புவார்கள். நான் பஞ்சாயத்து சேர்மேனையே இது பற்றிக் கேட்டேன், “ஓயா, என்னிடத்தில் ஏராளமான அரிசனங்கள் வருகிறார்கள், ஏன், அரிசனங்கள் வாழக் கூடாதா? பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளில் ஒரு அரிசன ஆசிரியரைப் போடக் கூடாதா?” என்று கேட்டேன். ஒரு இடத்திற்கு எம்ப்ளாய்மென்ட் ஆபீசிலிருந்து ஏழெட்டுப் பேர்கள் வரும்போது எப்படி ஒருவருக்கு மேல் இடம் அளிக்க முடியும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த விஷயம் அமைச்சர் அவர்களுக்கு தெரிய வேண்டுமென்பதற்காக இதைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, போலீஸ் ஸ்டேஷனிலே எங்களுடைய ஜாதி படுகிற பாடு ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். எல்லோரும்தான் குற்றம் செய்கிறார்கள். ஆனால், தாழ்ந்தவன், பறையன் என்ற காரணத்திற்காக, வாயிலே வந்தபடி, எகதேசமாக, நீ ஆதித்திராவிடன், பறையன் என்று போலீஸ் அதிகாரிகள் பேசுவதா? சப்-இன்ஸ்பெக்டராக இருக்கட்டும், ஜில்லா சூப்பிரண்டென்டாக இருக்கட்டும், யாராக இருந்தாலும், அரிசன், பறையன் என்று பேசுகிறார்கள். இது அமைச்சரவை உணர வேண்டும்.

*மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து: கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் மிகவும் ஆக்ரோஷத்துடன் பேசுவருகிறார்கள். “தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைப் புண்படுத்தும் முறையில் பேசுகிறார்கள்” என்று உறுப்பினர் இப்போது பேசுகிறார். “இந்த அநீதியைப் பொறுக்க முடியாது, பொறுக்க முடியாது” என்று இப்போது பேசுகிறார். கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் இப்படிப்பட்ட எத்தனை புகார்கள், எந்த அளவுக்கு இந்த அரசுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார் என்று தெரிந்தால் நல்லது. அப்படிப் புகார் கொடுத்திருந்து நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருந்தால் பதில் சொல்ல நியாயமிருக்கிறது. புகார் கொடுக்காமல், பொறுக்க முடியாது, பொறுக்க முடியாது என்று பேசிக் கொண்டே போனால் முறையாகாது. இதை நிரூபிக்க முடியாது.

1969 மார்ச் 13]

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: தலைவர் அவர்களே, என் சார்பாகத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஒவ்வொன்றுக்கும் புகார் கொடுக்க முடியாது. அப்படிக்கொடுத்தால் இந்த ஆட்சிக்கு அது அவமானம். (ஆளும் கட்சித் தரப்பில் குறுக்கீடு) இதற்கெல்லாம் நான் பயப்படவில்லை. இந்த மாதிரியான புகார்களை இங்கு சொல்லக் கூடாது என்றாவது சொல்லட்டும், அதை விட்டுவிட்டு, ஒவ்வொன்றுக்கும் எழுதிக் கொடுங்கள், எழுதிக் கொடுங்கள் என்று கேட்டால் முடியுமா? அப்படி எழுதிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், எழுதிக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். அரிசன சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர் அமைச்சராக இருந்து கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் “சரி அப்படியா, நாங்கள் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கிறோம்” என்று சொன்னால் நல்லதாக இருக்கும்.

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : இது சாதாரண பிரச்சினையிலலை. அரிசன மக்கள் தாக்கப்படுகிறார்கள். மிகக் கேவலமாக கொடுமையான முறையில் நடத்தப்படுகிறார்கள் என்றால் அகில இந்தியா பூராவும் எதிரொலிக்கும் பிரச்சனை. டெல்லி பாராளுமன்றத்தின் கவனத்தை ஈர்க்கக்கூடிய செய்தியாகும். டெல்லி பாராளுமன்றத்தின் கவனத்தை ஈர்த்து, பெரிய பிரச்சனைகளைத் தோற்றுவிக்கக்கூடிய பிரச்சனை யாகும். பொறுப்புள்ள சட்டமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர், அதுவும் அந்த சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் உள்ளம் நொந்து முறையிடுகிறார் என்றால், நிகழ்ச்சி நடைபெற்றவுடனே அவர் அரசாங்கத்தின் கவனத்தை ஈர்த்திருக்க வேண்டும். அதன் பிறகு அரசு சரியான முறையில் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை யென்றால், அதை இந்த மாமன்றத்தில் வலியுறுத்திச் சொல்ல அவருக்கு உரிமை உண்டு. இதுவரையில் அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவராத புகார்களை இந்த மாமன்றத்தில் பேசினால், அது அகில இந்தியாவின் டெல்லி பாராளுமன்றத்திலே ஒரு பெரிய பிரச்சனையைத் தோற்றுவிக்கக்கூடிய சூழ்நிலையைத் தோற்றுவிக்கும் என்பதால், புகார்களை முதலில் எழுதிக் கொடுங்கள் என்று நான் குறிப்பிட்டேன். அப்படிப் பட்ட புகாரின் மீது நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை யென்றால் பதில் சொல்லக் கூடாமைப்பட்டிருக்கிறேன். புகார்களை கொடுக்காத நேரத்தில் அதிகமாக இட்டுக்கட்டிப் பேசுவதாக அது அமையும் என்பதால் இந்த மாமன்றத்தில் அதை எழுப்ப வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: அமைச்சர்களிடம் எங்களுடைய அனுபவத்தைக் கூட சொல்ல முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. என்னுடைய தொகுதியில் கூட அரிசன மக்கள் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். நான் இதைச் சொல்லப் போனால், “எழுதிக் கொடுங்கள்” என்று சொல்கிறார்கள். நாங்களும் பொறுப்புள்ளவர்கள்தானே சொல்கிறோம். எங்களுக்குப் பொறுப்பு இல்லையா? ஒவ்வொன்றுக்கும் எழுதிக் கொடுங்கள் என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? புகார் வருகிறது என்று சொல்லுகிறோம். அதற்கு “நாங்கள் பார்த்தோம், கவனிக்கிறோம்” என்று சொல்ல வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு எழுதிக் கொடுங்கள் என்றால், என்ன அர்த்தம்? போலீஸ்காரர்கள் என்றால் தவறே செய்ய மாட்டார்களா? எங்களுக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறது. ஒரு புகார் வந்தால், எத்தனை மணிக்கு நடந்தது, எப்போது நடந்தது, என் நடந்தது என்பவற்றை யெல்லாம் எழுதிக் கொடுங்கள் என்று சொன்னால் அது முடியாத காரியம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் இப்போதே கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை. இது பற்றிய புகாரை முன்பும் அவர் கொடுத்ததில்லை. இனி மேலாவது கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் சொல்கிறேன். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சொல்வதை நான் ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை என்று தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: எங்கள் கவலை எல்லாம் உங்களுக்கு சக்தி அளிக்க வேண்டும், உங்கள் கரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்பது தானே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை.

[1969 மார்ச் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பொதுவாக இந்த மன்றத்தில் பேசுகின்ற நேரத்தில் பொதுவான குற்றச்சாட்டுகளைச் சொல்லக் கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறேன். குற்றம் சாட்ட வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. ஆதாரத்தோடு குற்றம் சாட்ட வேண்டும். கனம் உறுப்பினர் இதுவரை அது போன்ற புகார்கள் எதுவும் அளிக்கவில்லை என்று அமைச்சர் சொல்கிறார். இனிமேலாவது கொடுத்துவிட்டுப் பேச வேண்டும் என்கிறார். குறிப்பிட்டு ஆதாரத்தோடு குற்றம் சாட்டாது பொதுவாகக் குறை கூறிக் கொண்டு போவது முறை அல்ல.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : ஸ்பீக்கர் சார், பொதுவாக.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நீங்கள் என்ன எழுப்புகிறீர்கள்?..

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : பேச அனுமதித்தால்தானே சொல்ல முடியும்? பேசக்கூட உரிமை இல்லையா?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : தலைவர் எழுந்தால் மற்றவர்கள் உட்கார வேண்டும். அந்த விதியையாவது கடைப்பிடிக்க வேண்டும். உரிமையில்லை என்று சொல்லவில்லை. எந்தவிதமில்லை கீழ் நீங்கள் பேச விரும்புகிறீர்கள்? அவரவர்கள் எழுந்து பேசுவது என்றால் சபை எப்படி நடக்கும்? உரிமையை மறுக்கவில்லை. எந்த முறையில் பேச விரும்புகிறீர்கள்?

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : சார், பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர். போலீஸ் ஸ்டேஷன்களுக்கு இந்தத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் சென்றால் மிகவும் கீழ்த்தரமாகப் பேசப்படுகிறார்கள் என்கிற புகார்கள் என்னிடத்திலும் வந்திருக்கின்றன.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நான் முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன். பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் என்று எழுந்த உறுப்பினர் தாம் சொல்ல வேண்டிய கருத்தைச் சொல்வதற்கு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது. நடைமுறையில் தவறு இருந்தால் தான் பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் எழுப்பலாம். இங்கே என்ன நடைமுறைத் தவறு நடந்து விட்டது?

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : அதைத்தான் நான் சொல்ல வருகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் தவறான விவரத்தைக் கொடுத்தார்கள்.

I want to say that the Hon. Minister has made an incorrect statement. If a person goes and makes a complaint, penal action would be taken against that person.

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : நான் தவறான தகவல் எதுவும் தரவில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மா. முத்துசாமி : தவறான தகவலை அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதாகச் சொன்னார்கள். என்ன தவறான தகவலைக் கொடுத்தார்கள் என்பதை விளக்க வேண்டும்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : புகார்கள் கொடுத்தால் அதன்மீது நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். புகார்கள் கொடுக்கப்பட்டன. நானே கொடுத்திருக்கிறேன். அது சம்பந்தப்பட்ட போலீஸ் பைலே என்னிடம் இருக்கிறது. கொடுத்ததன் பயன் அந்த போலீஸ் அதிகாரி மீட்டும் அவர்களிடம் போய் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களிடம் போய்ச் சொன்னான் என்று மிரட்டுகிறாரே தவிர வேறு ஒன்றும் நடக்கவில்லை. காங்கிரஸ் ஆட்சியாலும் அவர்களை அடக்க முடியவில்லை. தி.மு.க. ஆட்சியாலும் முடியாது.....

1969 மார்ச் 13]

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, புகார்கள் கொடுத்தால் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று நான் சொன்னேன். நாங்கள் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டு—அதன்பேரில் விசாரணை நடத்தப்பட்டிருப்பதன் காரணமாகத்தான் மீண்டும் சட்டமன்ற உறுப்பினரிடம் போய்ப் புகார் செய்தாயா என்று மிரடப்படுகிற நிலை வந்திருக்கிறது. நாங்கள் அது பற்றி நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளாதிருந்தால் அந்த நிலை வந்திருக்காது. ஆகவே, புகார்கள் கொடுத்தால் நாங்கள் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளுகிறோம் என்று நான் சொன்னதில் எவ்விதத் தவறும் இல்லை. நாங்கள் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதனால் அந்த மக்கள் மீண்டும் மிரடப்படுகிறார்கள் என்பது வேறு பிரச்சினை. ஆகவே, நான் சொன்னதில் தவறு இல்லை. நான் தவறாகச் சொன்னதாக கனம் உறுப்பினர் குறிப்பிட்டதை திரும்பப் பெற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

Dr. H. V. HANDE : I am going to prove it with facts and figures.

திரு. பி. கே. முக்கையா தேவர் : அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதில் உள்ள ஒரு சிக்கலை, விளங்காத பகுதியை தெளிவுபடுத்த வேண்டும் என்பதற்காகக் கனம் உறுப்பினர் இதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : சார், ஆன் எ பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர். இந்த மானியத்திற்குச் சில மணி நேரங்கள் ஒதுக்கி, இன்ன இன்னார் பேச வேண்டுமென்று பிலினைஸ் அட்வைசரி கமிட்டியில் தீர்மானிக்கப்பட்டு அதன்படி ஓர் உறுப்பினர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரைப் பேசவிடாது—இப்படி விவாதத்தின் திசை திருப்பி பல குறுக்கீடுகள் இருப்பது நம் முனைய மரபுக்கு உகந்ததா? இப்படியானால் நிகழ்ச்சி எப்படி நடக்கும்? ஆகவே சபை நடவடிக்கை சீராக நடக்கும்படியாகச் செய்யத் தாங்கள் தங்கள் தீர்ப்பை வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : திரு ஹாண்டே அவர்கள் ஒழுங்குப் பிரச்சினையில் அமைச்சர் அவர்கள் தவறான தகவலைக் கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால், அதை விளக்கிப் பேசுகின்றபோது அவரே அதை மறுத்திருக்கிறார். குறிப்பாக சட்டமன்ற உறுப்பினரிடம் போய்ச் சொன்னாயா என்று அவர்கள் மிரடப்படுவதாகச் சொன்னார். அவர் கொடுத்த புகாரின் மீதில் நடவடிக்கை எடுக்கப்படுவதன் காரணமாகத்தான் இப்படி மிரடப்படுகிற நிலை வருகிறது. ஆகவே, இன்கரைக் ஸ்டேட்மெண்டு கொடுத்ததாகச் சொன்னது சரியல்ல. அப்படி மிரட்டுவது சரியா, அது சாதகமா, பாதகமா என்பது வேறு விஷயம். அமைச்சர் நடவடிக்கை எடுக்கப்படுவதாகச் சொன்னதில் தவறு இல்லை. ஆகவே இந்தக் கோணத்தில் இதைப் பெரிய பிரச்சினை ஆக்கிவிடாது முடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மா. முத்துசாமி : தவறான தகவலை அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்ததாக அவர்கள் சொன்னார்கள், தயவு செய்து அவர்கள் அதைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள், திரு. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஒன்றைக் கூறிய நேரத்திலே, எந்தவிதமான தகவலையும் அரசுக்குக் கொடுக்கவில்லை என்று கூறினார்கள். டாக்டர் ஹாண்டே பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அந்த நிலையிலே டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் நான் கொடுத்திருக்கிறேன். நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் அதன்மீது நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறேன் என்று சொல்லியிருந்தால் அது தவறான தகவல் என்று சொல்லலாம். ஆனால் டாக்டர்

[மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்]

[1969 மார்ச் 13]

ஹாண்டே அவர்கள் பற்றியது அல்ல, அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னது திரு. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் கூறியது பற்றித்தான் சொன்னார்கள் அப்படியிருக்கும்பொழுது டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் அமைச்சர் அவர்கள் தவறாகத் தகவல் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்வது அவர்களுக்கும் நல்லதல்ல. இந்தச் சபையின் மரபுக்கும் முறையாக இருக்காது. டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் நான்கு ஐந்து ஆண்டுகளாக இந்த அவையிலும், மேலவையிலும் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறவர்கள், அவர்கள் இந்த சபையின் நடவடிக்கைகளை நல்ல முறையிலே பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். தொடர்ந்து பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் என்று எழுந்துகொண்டு பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் அல்லாதவற்றையே சொல்கிறார்கள். அது இந்த மன்றத்தின் கௌரவத்தையும் மரபையும் காப்பதாக ஆகாது. அவர்களே இல்லாத ஒன்றைக் கற்பித்துக் கூறியது தவறு. எனவே அவர்கள் அதை திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : நான் புகார் கொடுத்தபொழுது.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நீங்கள் மீண்டும் அதையே சொல் கிறீர்கள்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : நான் சொல்வதைத் தயவு செய்து பொறுமையாகக் கேட்க வேண்டும். இந்தச் சபையும் அதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பு இருக்கும். என்னுடைய அனுபவத்தைச் சொல் கிறேன். எலிபென்ட் கேட் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் அடித்து இருக்கிறார்கள். (மணியடிக்கப்பட்டது) கொலையும் செய்திருக்கிறார்கள்... (மணியடிக்கப் பட்டது). (குறுக்கீடு) (மணியடிக்கப்பட்டது). நீங்கள் ஏதற்காகப் பயப்படு கிறீர்கள்? பயப்படாதீர்கள்.

THIRU ALADI ARUNA : We are not afraid.

திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : தலைவர் அவர்களே, நான் முதலில் எழுப்பிய பிரச்சினைக்குத் தங்களுடைய தீர்ப்பு என்ன என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். இரண்டாவதாக உறுப்பினர் ஹாண்டே அவர்கள் உங்கே அமர்ந்திருக்கிற எங்களை யெல்லாம் பார்த்து, காங்கிரஸ்காரர்களையும் சேர்த்துத்தான், நீங்கள் எல்லாம் ஏதற்காகப் பயப்படுகிறீர்கள் என்று இந்தச் சபையினுடைய ஒழுங்குமுறைக்கு முரணான வகையிலே சொன்னது மக்களால் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பப்பட்டிருக்கிற எங்களுடைய உள்ளங்களைப் புண்படுத்துவதாக இருக்கிறது. முதலில் அவர்கள் திரும்பப்பெற வேண்டுமென்பது ஒன்று. இரண்டாவது, கனம் உறுப்பினர்களுடைய உரிமையைப் பாதுகாப்பது தங்களுடைய பொறுப்பு. எனவே நீங்கள் எல்லாம் பயப்படுகிறீர்கள் என்ற வார்த்தைகளைச் சொன்னதையும் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளச் செய்ய வேண்டும். இந்தச் சபை எவ்வளவு கண்ணியத்துடன் நடந்து கொண்டு வருகிறது. இந்தச் சபையின் கண்ணியத்தைத் தொடர்ந்து பாதுகாப்பதற்கு அவர்களுக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறது என்பது தங்களுக்குத் தெரியும். எனவே, அந்த வார்த்தைகளை அவர்கள் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் தங்கள் மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இந்த மன்றத்திலே 234 உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள். அவரவர்களுடைய தொகுதிப் பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. அவைப்பற்றி அவரவர்கள் போலீஸ் நிலையங்களுக்குச் சென்றிருக்கலாம், அப்பொழுதெல்லாம் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கவில்லை என்ற குறைபாடுகள் இருக்கலாம். அதைக் கூறுவதற்கு உரிமை இருக்கிறது. ஆனால், அதை முறையாகக் கூற வேண்டும். எப்பொழுது அவரவர்களுக்கு வாய்ப்பு வருகிறதோ அப்பொழுது பேச வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு வேறு ஒரு உறுப்பினர் பேசிக் கொண்டிருக்கின்ற நேரத்திலே, அமைச்சர் அவர்கள் அந்த உறுப்பினர் கூறுகின்றவை ஆதாரமற்றவை

1969 மார்ச் 13]

[மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்]

என்று கூறுகிற நேரத்திலே, இன்னொரு உறுப்பினர் எழுந்து கொண்டு அமைச்சர் அவர்கள் கூறியது தவறான தகவல் என்று சொல்வது முறையாகாது. அது அமைச்சர் அவர்களுடைய கௌரவத்தைப் பாதிப்பதாகும். எனவே, உறுப்பினர் அவர்கள் அதைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களுக்கு என்னுடைய அறையிலேகூடச் சொல்லியிருக்கிறேன், அப்படி யெல்லாம் பேசுவது அவர்களுக்கும் நல்லதல்ல, இந்தச் சபையினுடைய கண்ணியத்தையும், மரபையும் அது காப்பாற்றுவதாகவும் இருக்காது என்று கூறியிருக்கிறேன். எனவே, டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் இந்தச் சபையின் கண்ணியத்தைக் காப்பாற்றக் கூடிய முறையில் அச்சொற்றொடரைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

திரு. பி. கே. மூக்கையா தேவர் : தலைவர் அவர்களே, டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் இன்னொரு உறுப்பினர் பேசிய பேச்சில், தானும் நேரடியாகக் கம்பளெயின்ட் கொடுத்ததாகவும் சொன்னார்கள். அதற்கு அமைச்சர் அவர்கள், கம்பளெயின்ட் கொடுத்திருந்தால் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று திரு. ஹாண்டே அவர்கள் சொல்வதிலிருந்து தெரிகிறது என்று சொன்னார்கள். டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள், கம்பளெயின்ட் கொடுத்தால் அதற்கு அப்பால் வருகிற ரீ-அக்ஷனைப்பற்றியும் சொன்னார்கள். It is a sort of insinuation. இந்த நிலையிலே இதை இப்படியே விட்டுவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் பாயின்ட் ஆப் கிளாரிபிகேஷன் என்ற முறையிலே சொல்லியிருக்கலாம். பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் என்று சொல்லும்பொழுதுதான் இப்படிப்பட்ட சிக்கல் வருகிறது. ஏற்கனவே பல கம்பளெயின்டுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தமாதிரித்தான் இருக்கிறது. இனிமேலாவது கம்பளெயின்டுகள் கொடுத்தால் கவனித்து அதன்மூலம் பொதுஜனங்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. மூக்கையா தேவர் அவர்களுக்கும் மரபைக் காப்பதிலே பொறுப்பு இருக்கிறது என்பதை உணர்த்த வேண்டும். உறுப்பினர் அவர்கள் முறைதவறி அமைச்சர் அவர்கள் தவறான தகவலைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள், அதை அப்படியே விட்டுவிட வேண்டுமென்பது முறைதானா? இதிலே ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும், கட்சித் தலைவருக்கும் பொறுப்பு உண்டு; எனவே அது முறைதானா என்பதை திரு. மூக்கையா தேவர் அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : இந்தச் சபை இன்னும் நல்ல முறையிலே நடைபெறுவதற்கு ஏற்ற முறையிலும் சுதந்திராகக் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் தெரிவித்திருப்பதைப் பொறுத்தும் இந்த நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் எக்ஸ்பஞ்ச் செய்யும்படி தாங்கள் உத்திரவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏற்கனவே தாங்கள் கூறியீர்கள், இன்னும் கொஞ்சம் புனராலோசனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது ரொம்ப முக்கியமான விவாதம். இந்த விவாதம் நடைபெறுகிற நேரத்திலே, ஹரிசன நல மானிய விவாதத்திற்கு ஒவ்வொருவருக்கும் மூன்று நிமிடம் என்று சொன்னீர்கள். விவேகிக்க முடியாத நேரம் போகிற காரணத்தினாலே அந்த நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகளை யெல்லாம் எக்ஸ்பஞ்ச் செய்யலாம் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

DR. H. V. HANDE : Sir, in view of what my Leader has stated and in view of the explanation given by the Hon. Minister and if I have hurt her feelings, I withdraw those words. I did not mean any insinuation against any Hon. Minister. At the same time, may I request this Government to examine those cases more accurately and in greater detail ?

[1969 மார்ச் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உறுப்பினர் அதைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டதாலே இந்த விவாதத்தை மேலும் தொடர வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து, திரு. சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களுடைய பேச்சைத் தொடர்வார்கள். இரண்டு நிமிடங்களில் முடித்து விடுங்கள்.

திரு. எஸ். சிவசுப்பிரமணியம் : தஞ்சாவூரிலே சின்னத்தம்பியை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டுபோய் கொலை செய்திருக்கிறார்கள். மக்கடையில் ஒருவரைக் கொலை செய்திருக்கிறார்கள். சிக்கல் பக்கிரிசாமியைக் கொலை செய்திருக்கிறார்கள். அதுபற்றி இதுவரை ஒன்றும் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. நீங்கள் எது செய்யாவிட்டாலும் நாங்கள் கவலைப்படவில்லை. எங்களுக்கு இருக்க இடமாவது கொடுங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

பரமேஸ்வரன் கமிட்டி அறிக்கையிலே என்ன என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதைச் செய்தாலே ஹரிஜன மக்களுக்கு நல்லதாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நந்தனார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு கட்டம் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். அதோடு அங்கே ஹரிஜனப் பெண்கள் குளிப்பதற்கு கூட இடம் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள், அங்கே ஒரு குளம் இருக்கிறது, அதிலே படிக்கட்டுகள் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மின்சார விளக்குகள் சேரிப் பக்கமே திரும்பவில்லை. பைப் லைன்களைப் போட்டுக் கொண்டே வருகிறார்கள் சேரிக்குப் பக்கத்திலே வரும்பொழுது கட் ஆகிவிடுகிறது. அதைப் போலவே மின்சார விளக்குகளைப் போட்டுக் கொண்டே வருகிறார்கள், சேரிக்குப் பக்கத்திலே வருகிறபோது கட் ஆகிவிடுகிறது. அப்படி கட் ஆகாமல் அவர்களுக்கு எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த மானியக் கோரிக்கையின்மீது நான் சொன்னதை யெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டு நீங்கள் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

(திரு. பி. ஜெயராமன் அவர்கள் பேச அழைக்கப்பட்டார்.)

திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன் : ஒரு விளக்கம். கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் வெண்மணியைப் பற்றிப் பேசினார்கள். வெண்மணியிலே நெருப்பு வைக்க காங்கிரஸ்காரர்கள்தான் பிரதான சக்தியாக இருந்தார்கள் என்பது அங்கத்தினர் அவர்களுக்குத் தெரியுமா?

THIRU K. VINAYAKAM: Sir, it is a great insult to us and he has been indulging in this kind of insinuation many times and this is not the first time he has been doing so.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. வினாயகம் அவர்கள், ஒரு உறுப்பினர் ஒன்றைச் சொன்னவுடனே சபையை நடத்திச் செல்லுகிற தலைவர் என்ன முறையைக் கையாளுகிறார் என்று பார்த்த பிறகு பேச வேண்டும். திரு. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் அங்கே காங்கிரஸ்காரர்கள் தான் முன்னணியில் இருந்தார்கள் என்று சொல்லுவது அவ்வளவு தாருத்தமாக இல்லை. ஆகவே, அதை அவர்கள் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளுவது நலம்.

திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன் : திரும்பப் பெற விரும்பவில்லை.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : அவர் அதைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறாரா இல்லையா என்பது தெரிய வேண்டும்.

திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன் : அங்குள்ள யதார்த்த நிலை காங்கிரஸ்காரர்கள் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். யதார்த்த நிலை இருக்கும்போது எப்படி திரும்பப் பெறுவது?

1969 மார்ச் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இந்த மன்றத்திலே குற்றச்சாட்டுகளைக் கூறுவதற்கு உரிமை இருக்கிறது. ஆனால் அப்படிச் கூறுகின்றவர்கள் அதற்குப் பொறுப்பேற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உறுப்பினர் அவர்கள் அதற்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுகிறாரா?

திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன் : ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : காங்கிரஸ்காரர்கள்தான் செய்தார்கள் என்று சொன்னதை வாபஸ் வாங்குகிறா இல்லையா?

திரு. வி. கே. கோதண்டராமன் : வாபஸ் வாங்குகிறா இல்லையா என்று மிரட்டுகிறா? யாரை மிரட்டுகிறார்?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. கோதண்டராமன் அவர்களை அமரும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். நடைமுறை விதிகளைப் பொருத்த அளவில் தலைவர் எழுந்து நின்று கொண்டிருக்கும்போது உறுப்பினர்கள் உட்கார்ந்து விட வேண்டும். அதைக் கூடக் கடைப்பிடிக்கவில்லையென்றால் எப்படிச் சபையை நடத்திச் செல்லுவது? எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அவரை வாபஸ் வாங்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த மன்றத்தில் இருக்கின்ற உறுப்பினர்களுக்குப் பேச உரிமை இருக்கிறது. எப்படிப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளையும் கூற உரிமை இருக்கிறது. யாரும் அதை மறுக்க முடியாது. நடைமுறை விதிப்படி குற்றம் சாட்டுகிற உறுப்பினர் அந்தக் குற்றச்சாட்டுக்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுகிறேன் என்று கூறும் நிலையில் அவரைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லுவதற்குப் பேரவைத் தலைவருக்கு அதிகாரம் கிடையாது. மற்ற உறுப்பினர்களுக்கு அதிகாரம் கிடையாது. திரு. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் ஒரு குற்றச்சாட்டைக் கூறினார்கள். அதற்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுகிறார்களா என்று கேட்டதற்கு “ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன்” என்று அவர் கூறிவிட்டார். அதற்கு மேல் உண்டான விவகாரங்களை நீங்கள் வழக்குமன்றத்தில் நடத்த வேண்டியதுதான். வழக்கு மன்றத்தில் கட்சிக்குக் கட்சி நடத்திக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, பேரவைத் தலைவர் இதிலே ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : “பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பேசாமல் இருந்துவிடலாம். இப்படி நாங்கள் கூடத்தான் சொல்லிவிடலாம். “பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுகிறேன்” என்று சொன்னால் அதற்கு ஒரு வரம்பு கட்ட வேண்டாமா?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : ஒரு குற்றச்சாட்டைச் சாட்டிவிட்டு “பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுகிறேன்” என்று சொல்லுகிற நேரத்தில் யார் மீது குற்றம் சாட்டினார்களோ அவர்கள் நிதிமன்றங்களுக்குப் போகும் நேரத்தில் அங்கே பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளாத நிலைமை ஏற்பட்டால் அதற்குப் பிறகு இந்த மன்றத்திலே என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்ல முடியும்.

திரு. கே. விநாயகம் : சட்டசபைக்குள்ளே எதையும் பேசலாம். “பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அவர் போய் விடலாம். This cannot become a subject matter in a court. கோர்ட்டுக்கு நாங்கள் போகமுடியாது. எங்களைக் காக்கவேண்டிய பொறுப்பு உங்களுக்குத்தானே தவிர, நீங்கள் சாக்குப் போக்குச் சொல்லி தட்டிக் கழிப்பது சரியல்ல.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உறுப்பினர் அவர்கள் பேசும்போது சொற்களை நிதானத்தோடு பயன்படுத்த வேண்டும். “சாக்குப் போக்குச் சொல்லி தட்டிக் கழிப்பது” என்ற முறையில் பேரவைத் தலைவரைப் பார்த்துச் சொல்லுவது சரியல்ல.

[1969 மார்ச் 13]

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : தலைவர் அவர்களே, திரு. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் வெண்மணி சம்பவத்திற்கு காங்கிரஸ்காரர்கள் தான் காரணம் என்று சொன்னார்கள். தாங்கள், அதை நிரூபிக்க வேண்டிய பொறுப்பு உறுப்பினருக்கு இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அவர்களும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களோ அதை வாபஸ் வாங்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆதாரம் இருந்தால் உறுப்பினர்கள் குற்றம் சாட்ட உரிமை உண்டு. ஆதாரம் இல்லாமல் சொல்லியிருந்தால் அவர்கள் அகப்பட்டுக் கொள்ளப் போகிறார்கள். ஆதாரம் இருக்கிறது என்று திரு. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் கூறும்போது அதைத் திரும்பப் பெற வேண்டுமென்று கூற சபாநாயகர் அவர்களுக்கே கூட உரிமை இல்லை. அவர் சொன்னதைப் பற்றி ஆராய ஒரு கமிட்டி நியமிப்பதற்குத் தங்களுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு கமிட்டி அமைத்து அவர் சொன்னது சரிதானா அல்லது தவறுகச் சொல்லியிருந்தால் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளுவது என்பதற்கான விதிமுறைகள் இருக்கின்றன. அந்த வகையில் ஒரு கமிட்டியை அமைக்கலாம் என்ற யோசனையை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன் : ஆன் எ பாய்ன்ட் ஆப் ஆர்டர். பாராளுமன்ற நடைமுறைப் பண்பைத் தலைவர் அவர்கள் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். நான் ஒரு தவறைச் செய்தால் அதைத் திரும்பப்பெற வேண்டுமென்று கேட்பதற்கு அங்கத்தினர்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது. இவ்வளவு பேர் இங்கே உட்கார்ந்திருக்கும்போது, சபாநாயகர் அவர்கள் உட்கார்ந்திருக்கும்போது மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் “திரும்பப் பெறப் போகிறாரா இல்லையா?” என்று மிரட்டுவது சபையினுடைய பண்புக்கு உகந்தது அல்ல; நீங்கள் அதைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : இதற்கு முன்னால் அமைச்சர் “வாபஸ் வாங்குகிறாரா இல்லையா?” என்று கேட்டது நியாயம், நான் கேட்பது மட்டும் தவறு?

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : எதிர்க்கட்சித் கொரடா திரு. வினாயகம் அவர்கள் ஒழுங்குப் பிரச்சினையைக் கிளப்புகிறபோது “தலைவர் அவர்கள் சாக்குப் போக்குச் சொல்லுகிறார்” என்ற முறையிலே பேசினார். அப்படிப் பேசியது சரியா? அது தலைவர் அவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதாக இருப்பதால் அந்த வார்த்தைகளைச் சபை நடவடிக்கையில் இருந்து நீக்கி விடுமடியாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THIRU K. VINAYAKAM : Sir, I do not mind withdrawing that particular word. சாக்குப் போக்கு என்ற வார்த்தைகளை எடுத்துவிடுங்கள். ‘Some kind of explanation’ என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : சபை நடவடிக்கையில் இருந்து அச் சொற்றொடரைப் பேரவைத் தலைவர் எடுத்து விடுவதை விட மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் அதைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளுவது நலம்.

திரு. கே. வினாயகம் : அந்த வார்த்தைகளைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்கிறேன்.

1969 மார்ச் 13]

அ. அறிவிப்பு.

ஓர் உறுப்பினருடைய குற்றச்சாட்டை விசாரிக்க குழுவை அமைத்தல்

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் கீழ் வெண்மணிச் சம்பவத்தில் காங்கிரஸ் காரர்கள் தான் முன் நின்று நடத்தினார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டைச் சொன்னார்கள். அதைக் காங்கிரஸ் கட்சித் தரப்பிலே எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் மறுக்கிறார்கள். அதற்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுகிறேன் என்று திரு. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். எப்படி அவர்கள் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுவார் என்பது பற்றிய விவாதம் வந்திருக்கிறது. நம்முடைய சட்ட மன்ற விதி முறைகளையொட்டி நம்முடைய மன்றத்திலேயே ஒரு கமிட்டி அமைத்து அந்தக் கமிட்டியிலே மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் தாம் சாட்டிய குற்றச்சாட்டுக்கு ஆதாரங்கள் கூற வேண்டுமென்றும் அதையொட்டி வருகிற நிகழ்ச்சியைக் கமிட்டி முடிவாகச் செய்ய வேண்டுமென்றும் விதிமுறைகள் இருக்கின்றன. அதையொட்டி நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. டி. மார்ட்டின் : ஆன் எ பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் சார். அதிகாரிகளைப் பற்றி எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள் புகார் கூறுகின்ற நேரத்தில் ஆதாரங்கள் இருக்கின்றனவா என்று கேட்கப்படுகிறது. இதே முறையில் 1958 மார்ச் 18-ம் தேதி அன்று காலஞ்சென்ற முதலமைச்சர் அவர்கள் போலீஸ் துறையைப் பற்றிப் பேசுகிறபோது அவர்கள் கூறியதை எடுத்துக் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பாயின்ட் ஆஃப் ஆர்டர் என்றால் எப்போது விதிமுறைகள் மீறப்படுகின்றனவோ, அப்போது அந்த நேரத்திலே அதைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும். அப்போது அவர்கள் சொன்னார்களே, அப்போது அவர்கள் இப்படிப் பேசியிருக்கிறார்களே, ஆகவே இப்போது அப்படிப் பேசுவதற்கு மறுப்பானேன் என்று கேட்பது பாயின்ட் ஆஃப் ஆர்டர் அல்ல.

3. 1969-70-ம் ஆண்டிற்கான நிதிக் கோரிக்கைகள் மீது வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.

திரு. பி. ஜெயராமன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த நாட்டிலே மண் குடிசைகளில் வாழ்கிறவர்களும் பாராளை முடியும் என்று சரித்திரத்தை மாற்றியமைத்துவிட்டு இன்று நம்மை யெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் உலகப் பேரொளி அறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கு எனது நன்றியை தெரிவித்துக்கொண்டு இம் மானியத்தின் மீது என் கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூற விரும்புகிறேன். கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக ஆதித்திராவிட மக்களுக்குச் செய்ய முடியாத சிறப்பான காரியங்கள் இன்றைய தினம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற மானியக் கோரிக்கையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக ஆதித்திராவிட மக்கள் எந்த வகையிலும் முன்னேற்றம் அடையாமல் கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆதித்திராவிட மக்களுக்காக காலம் எல்லாம் உழைத்து, கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டு வருகிற திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சி பீடத்திற்கு வந்த பிறகு கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக ஆதித் திராவிட மக்களுக்கு உபகாரச் சம்பளங்களும், மற்ற பல சலுகைகளும் குறையில்லாமல் சிறப்பான முறையில் கிடைத்து வருகின்றன என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆதித் திராவிட மக்களுக்காக ஆரம்பப் பள்ளிகள் இருப்பது போல் அவர்களுக்காக மாவட்டத்திற்கு ஒரு கல்லூரியை ஏற்படுத்தி ஆதித் திராவிட மக்கள் அனைவருக்கும் கல்லூரிகளில் இடம் கிடைக்கக் கூடிய ஒரு நிலையை உருவாக்க வேண்டும் என்று தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. பி. ஜெயராமன்]

[1969 மார்ச் 13]

இன்றையதினம் சட்டமன்றத்தில் இருப்பவர்கள் ஆதித் திராவிட மக்களின் நிலைபற்றி அங்கலாபத்துக் கொள்கிறார்கள். இன்றையதினம் வெண்மணிக் கிராமத்தில் நடைபெற்ற கலவரங்களுக்கு யார் காரணம், யார் பொறுப்பு என்பதை எதிர் வரிசையில் இருப்பவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். வெண்மணி கிராமத்தில் அம் மக்கள் சுட்டு எரிக்கப்பட்டவுடன், இந்த நாட்டின் தலைமகனான பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கண்ணீர் வடித்து போலீஸ் அதிகாரிகளை அந்த இடத்திற்கு உடனடியாகச் சென்று நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லி சில அமைச்சர்களையும் அங்கு அனுப்பினார்கள். அப்படி அனுப்பப்பட்டு தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆதித் திராவிட மக்களைப்பற்றிப் பேசுகிறவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆதித் திராவிட மக்களின் கஷ்ட நஷ்டங்களைப்பற்றி எடுத்துக் கூறியவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆதித்திராவிட மக்களின் கஷ்ட நஷ்டங்களைப்பற்றி இங்கு சட்ட மன்றத்தில் எடுத்துப் பேசுவது பத்திரிகைகளில் வந்துவிட்டால் போதும் என்ற எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு சட்டமன்ற அங்கத்தினர்கள் தாங்கள் வாழக்கூடிய பகுதியில் தங்கள் பக்கத்திலுள்ள சேரிகளில் நுழைந்து அவர்களோடு உண்டு அவர்களையும் தங்கள் வீடுகளுக்கு அழைத்துச் சென்று உணவு கொடுத்து அவர்களோடு உண்டு, இவ்வளவு ஆதித் திராவிட மக்களின் வீடுகளில் நான் உண்டிருக்கிறேன், இவ்வளவு ஆதித் திராவிட மக்களுக்கு என் வீட்டில் உணவு கொடுத்து அவர்களோடு உண்டிருக்கிறேன் என்ற பட்டியலை இங்கு வந்து கொடுத்தால் அவர்களை நான் பாராட்டுவேன். பேசுவது என்பது உதட்டளவில் இருக்கக் கூடாது.

“முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்து
அகநக நட்பது நட்பு.”

என்று வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியுள்ளார். இந்த நாட்டில் தீண்டாமை ஒழிய வேண்டுமென்றால் எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் சேரிகளில் நுழைந்து அவர்களிடம் நல்ல பல கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறி, ஜாதி வெறி பிடித்தவர்களிடம் தீண்டாமை ஒழிவதற்கான கருத்துக்களைக் கூறி எல்லோரும் ஒரு தாய் மக்கள் என்ற நிலையை இந்த நாட்டில் உருவாக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட பாச உணர்வை நாட்டில் உருவாக்க வேண்டும்.

பெரியார் ராமசாமி அவர்கள் இந்த நாட்டில் தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டுமென்றும், ஜாதிமத பேதங்களை ஒழிக்க வேண்டுமென்றும், இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லா மக்களும் சமமாக வாழ வேண்டும் என்றும் சுய மரியாதை இயக்கத்தை அன்றையதினம் தோற்றுவித்து திருவிதாங்கூர் சென்று போராடி சிறை சென்றார்கள். அந்தப் பரம்பரையில் வந்தவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் என்பதைத் தெரிவித்தக் கொள்ளுகிறேன். தீண்டாமையை போக்க வேண்டும், மனிதன் மனிதனாக வாழ வேண்டும் என்பதற்கான அறிவை நம் நாட்டுக்குக் கொடுத்தது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். அப்படி நல்ல பல கருத்துக்களை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கொடுத்த காரணத்தினால்தான் இன்று ஓரளவாவது ஜாதி மத வித்தியாசம் தணிந்திருக்கிறதே தவிர திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்த நாட்டில் தோன்றியிருக்காவிட்டால், அறிஞர் அண்ணா அவர்களோ, கலைஞரோ, நாவலரோ இந்த நாட்டில் தோன்றவில்லை யென்று சொன்னால் இந்தக் கருத்துக்களை மக்களிடம் எடுத்துக் கூறி தீண்டாமையை இந்த அளவிற்காவது போக்கியிருக்க முடியாது.

காங்கிரஸ் ஆட்சி காலத்தில் இந்த மானியத்திற்கு அளிக்கப்பட்டதை விட இப்போது சூழிப்பான முறையில் மானியம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கொடுத்திருக்கக் கூடிய புத்தகத்தைப் பார்த்தால் தெரியும். அந்தக் காலத்திற்கும் இந்த இரண்டு வருட காலத்திற்கும் இடையே எவ்வளவு பணம் ஆதித் திராவிட மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக அதிகமாகப் போடாது ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள் என்பது. ஆக, ஆதித் திராவிட மக்களின் நலனுக்காகவும் பிற்பட்ட வகுப்பு மக்களின் நலனுக்காகவும் இந்த

1969 மார்ச் 13]

[திரு. பி. ஜெயராமன்]

திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு முழு மூச்சாகப் பாடுபட்டு வருகிறது என்பதை நான் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கும், எதிர் வரிசையில் இருப்பவர்களுக்கும் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

ஆகவே, நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புவது என்னவென்றால், சட்ட மன்றத்தில் சொல்வதினால் மட்டும் ஆதித்திராவிட மக்களின் குறைகளைப் போக்கி அவர்களுக்கு நன்மை செய்து விட்டதாகக் கருத முடியாது. காங்கிரஸ்காரர்கள் ஆட்சியில் தஞ்சை மாவட்டத்தில் கள்ளக் குப்பம் என்று நினைக்கிறேன், பெயர் நினைவிற்கு வரவில்லை, அங்கு குப்புசாமி என்ற ஒரு ஆதித் திராவிடனை ஒரு போலீஸ்காரர் ஓட ஓட விரட்டி சுட்டிருக்கிறார். இப்படி யெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம், ஆனால் அதற்கு சட்ட மன்றத்தில் நேரம் இல்லை. ஆகவே இங்குள்ள உறுப்பினர்கள் எல்லாம் தங்கள் பகுதியில் தங்கள் பக்கத்திலுள்ள குடிசைகளில் நுழைந்து, ஆதித் திராவிட மக்களின் வீட்டு அடுப்பங்களையில் நுழைந்து அவர்களோடு கூட சாப்பிட்டு, அவர்களையும் தங்கள் வீடுகளுக்கு அழைத்து அவர்களோடு சாப்பிட்டு நான் இவ்வளவு வீடுகளில் ஆதித்திராவிட மக்களோடு உண்டிருக்கிறேன், இவ்வளவு ஆதித்திராவிட மக்களோடு என் வீட்டில் உண்டிருக்கிறேன் என்ற பட்டியலை இங்கு காண்பித்தால் உள்ள படியே அவர்களை நான் போற்றுவேன், அவர்களுக்குத் தலை வணங்கவும் கூத்திருக்கிறேன். ஆதித்திராவிட மக்களுக்கு நூற்றுக்கு நூறு பக்கபலமாக அமைந்து, அவர்களை வாழ வைப்பது தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் குறிக்கோளாக அமைந்திருக்கிறது என்று கூறி எனக்கு இதுவரை பேச வாய்ப்பளித்தமைக்கு தலைவர் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. அ. ஏ. சுப்பராமன்: தலைவர் அவர்களே, பாயிண்ட் ஆர்டர் ஆர்டர். சற்று நேரத்திற்கு முன்பு கமிட்டி ஒன்றை ஃபாரம் செய்தார்கள். அது "சப் ஜஸ்டிஸ்" ஆகாதா என்று கேட்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: தலைவர் அவர்கள் நாளைக்குத் தீர்ப்பு வழங்குவார்கள்.

* திரு. எஸ். ஆறுமுகம் : தலைவரவர்களே, இன்றையதினம் நம் முடைய பொதுநலத்திறை அமைச்சரவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கக்கூடிய மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். முதலில் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு, பின் தங்கிய மக்களுக்கு நன்மையே செய்யவில்லை; நாங்கள் தான் நன்மைகளையே செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் என்று ஒரு தவறான பிரச்சாரத் தையே பேசி வருகிறார்கள். அதை இந்த மன்றத்திலே மட்டுமல்லாமல், வெளியிலேயும் பேசுவது, பாவம். அவர்களுக்கு ஐயோ போய் விட்டதே என்ற ஏக்கத்தினாலே பேசக்கூடிய பேச்சாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஒரு கணக்கை நான் பார்த்தேன் 1952-53-லிருந்து ஹரிஜன மக்களுக்கும், பின் தங்கிய மக்களுக்கும் ஒதுக்கப்பட்ட தொகையை வரிசையாகப் படிக்க விரும்புகிறேன். 1952-53-இல் 173 லட்சத்து 53 ஆயிரம் ரூபாய்; 1953-54-இல் 173 லட்சத்து 23 ஆயிரம் ரூபாய்; 1954-55-இல் 166 லட்சத்து 35 ஆயிரம் ரூபாய்; 1955-56-இல் 191 லட்சத்து 11 ஆயிரம் ரூபாய்; 1956-57-இல் 133 லட்சத்து 67 ஆயிரம் ரூபாய்; 1957-58-இல் 194 லட்சத்து 18 ஆயிரம் ரூபாய்; 1958-59-இல் 233 லட்சத்து 45 ஆயிரம் ரூபாய்; 1959-60-இல் 233 லட்சத்து 79 ஆயிரம் ரூபாய் என்று வரிசையாக இந்த மன்றத்திலே நிதிகள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இறுதியாக 1966-67 இல் கூட 533 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள் 1967-68-இல் 657 லட்சத்து 15 ஆயிரத்து 900 ரூபாயும் 1968-69-இல் 651 லட்சத்து 11 ஆயிரத்து 200 ரூபாயும், இந்த ஆண்டில் 691 லட்சம் ரூபாயும் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். ஆகவே, பின் தங்கிய மக்களுக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் ஒதுக்குகின்ற தொகையில் எந்த நிலையிலும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்

[திரு. எஸ். சூறுமுகம்]

[1969 மார்ச் 13]

ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டதற்குப் பிறகு நிதி ஒதுக்கலில்லை, அவர்களுக்கு நன்மை செய்யவில்லை, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு அதிகப் படியான சலுகைகள் செய்யவில்லை' என்று எப்படிச் குறை சொல்லுகிறார்கள் என்பது நமக்குப் புரியவில்லை.

எனக்கு ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. இருபதாண்டுக் காலத்தில் மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை காங்கிரஸார் தீட்டி இந்த நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருந்தார்கள். இந்த 20 ஆண்டுக் காலத்தில் அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், பின்தங்கிய மக்களுக்கும் நல்ல முறையில் நன்மைகள் செய்திருப்பார்களேயானால் 1967-இல் தமிழகத்திலே மட்டும் அல்ல, இந்திய உபகண்டத்திலுள்ள பல் வேறு மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் கட்சி தோற்றிருக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்காது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்த ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு பிறகு தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்து வருகிறோம். இன்னும் சொல்லப் போனால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த, பக்கத்திலே இருக்கின்ற சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களைப் பார்த்தால், யார் எந்த வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள் என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாமா என்ற அளவில், அப்படி கேட்பதற்கும் கூச்சப்படக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. யாரைப் பார்த்தாலும், அவர் எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் காங்கிரஸ்காரர்களை நாம் பார்க்கிறோம், காங்கிரஸிலே உள்ளவர்களைப் பார்த்தால், யார் எந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர் என்பதைச் சலபமாகத் தெரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு நிலைமையிருப்பதை அவர்கள் மறந்து விட வேண்டாமென்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

இன்னொன்றையும் உதாரணத்திற்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஜாதிமத பேதமின்றி எல்லா மக்களிடத்திலும் சமத்துவமாகப் பழகுகின்றது. நான் பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர் என்ற முறையில் ஒரு கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். காங்கிரஸைச் சேர்ந்த பஞ்சாயத்துத் தலைவர் ஒருவர் என்னிடத்திலே இருக்கிறார். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த ஹரிஜன மெம்பர்கள் அந்த ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் இணைக்கப்பட்ட மெம்பர்களாக இருக்கிறார்கள். நாங்கள் ஒரு விழாவிலே புகைப்படம் எடுக்கும் நேரத்தில் ஹரிஜனத் தோழர், அந்தக் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த, உயர்ந்த ஜாதிக்காரர் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றவருடைய பக்கத்திலே நிறுத்தப்பட்டார். அந்தக் காங்கிரஸ்காரர் உடனே அந்த இடத்தை விட்டு வேறு இடத்திற்கு நகர்ந்தார். அவரை ஏன் இப்படி நகர்த்து விட்டார்கள் என்று கேட்டால் அவர் சொன்னார், எனக்கு அந்த இடத்திலே அவரோடு படம் பிடித்துக்கொள்ள விரும்புமில்லை. ஆகவே, வேறு இடத்திற்கு நகர்கிறேன் என்று சொல்லக்கூடிய நிலையிலே இருப்பவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்தானே தவிர வேறு ஒருவருமில்லை என்பதை மறந்துவிட வேண்டாம்.

ஜாதி எப்படி தலைதூக்குகிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். சமீபத்திலே நாகர்கோயில் இடைத்தேர்தல் நடைபெற்றது. அந்தத் தேர்தலில் நடந்தது என்ன? யார் ஜாதியைத் தூண்டிவிட்டார்கள்? காமராஜர் என்று சொன்னால் தெரியாதா? அங்கே காமராஜ் நாடார் என்று போட்டால்தான் அவரை மக்கள் தெரிந்து கொள்வார்களா? ஆகவே, எந்தத் தேர்தல் நேரத்திலும் எந்த ஜாதிக்காரரைப் பிடிப்பது, எப்படி ஜாதியைக் காட்டி ஒட்டுப் பிடிப்பது என்று 20 ஆண்டு காலமாக இந்த நாட்டில் ஜாதியை வளர்ப்பதையே தொழிலாகக்கொண்டு, ஜாதியின் மூலம் வெற்றி பெற வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை உருவாக்கியவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்தானே தவிர வேறு ஒருவரும் அல்ல. இப்படிப்பட்ட நிலை நீடிக்கப்பட்டதனால்தான் தமிழகத்தில் காங்கிரஸ் கட்சி தோற்றது. பக்கத்திலேயிருக்கக்கூடிய புதுச்சேரியிலும் உங்களுக்கு நல்ல பாடத்தை அங்கேயுள்ள மக்கள் காண்பித்திருக்கிறார்கள். இது 1967

1969 மார்ச் 13]

[திரு. எஸ். ஆறுமுகம்]

1968, 1969-இல் மட்டுமல்லாமல் 1972-லேயும் காங்கிரஸ் கட்சி இப்படி ஜாதியைத் தூண்டிவிட்டே நாட்டிலே ஆட்சியைப் பிடிக்கலாம், ஜாதியைக் காட்டிய ஆட்சிக்கு வரலாம் என்று நினைப்பார்களேயானால் புதுச்சேரியிலே பாடம் காண்பித்ததைப்போல் இன்னும் மற்றும் வடக்கே இருக்கக்கூடிய இடங்களில் பாடம் காண்பித்திருப்பதால் இன்னும் உங்களுக்கு ஆழமான குழி காத்திருக்கிறது என்பதை மறந்து விட வேண்டாமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பட்டது).

திரு. ஏ. ஆர். பெருமாள் : சட்டமன்றத் துணைத் தலைவரவர்களே, ஹரிஜனத்துறைக்காகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் இந்த மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து நான் சில கருத்துகளைத் கூற விரும்புகிறேன். ஹரிஜனத்துறை மானியக் கோரிக்கையிலே, பின்தங்கிய சமுதாயமாகிய முக்குலத்தோர் சமுதாய நலன்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அது இன்று மட்டுமல்ல, மகாகவி பாரதியார் சொல்லியிருக்கிறார், “பறையருக்கும் இங்கு தீயர் புலையருக்கும் விடுதலை; பர்வோடு குறவருக்கும் மறவருக்கும் விடுதலை” என்று. அந்தமாதிரியாக தமிழகத்திலே மிகவும் பின்தங்கிய சமுதாயமாகிய முக்குலத்தோர் சமுதாயமும், கள்ளர் சமுதாயமும், வெள்ளைக்காரர்கள் ஆட்சி நடத்திவந்த காலத்திலே அதை எதிர்த்து நின்ற காரணத்தினாலே அவர்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய சலுகைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டன, அவர்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டார்கள். அதன் காரணமாக “குற்றப் பரம்பரைச் சட்டம்” என்ற பெயரால் ஒரு கொடுமையான சட்டத்தை இயற்றி அதன்மூலம் தங்களை எதிர்த்தவர்களை அடக்கி ஒடுக்கியது வெள்ளைக்கார அரசாங்கம். அதை எதிர்த்த எங்களுடைய முத்தூராமலிங்கத் தேவர் அவர்கள் 1937-ஆம் ஆண்டு மாபெரும் போராட்டத்தை அகில இந்திய ரீதியில் நடத்திய காரணத்தினால் குற்றப் பரம்பரைச் சட்டம் எடுத்தெறியப்பட்டது. அதன் பின்னரும்கூட, காங்கிரஸ் ஆட்சி வந்த காலத்திலே, முக்குலத்தோர் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களில் பெரும்பகுதியினர் காங்கிரஸை எதிர்த்த காரணத்தினால் 20 ஆண்டுக் காலமாகக் கிடைக்கவேண்டிய சலுகைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டன என்பதோடு அவர்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு, துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டு பலர் கொல்லப்பட்டார்கள். பின்தங்கிய சமுதாயத்தினருக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு ஆட்சி வந்தது என்றால் அது 1967-இல் அமைக்கப்பட்ட அறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய ஆட்சிதான். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பின்தங்கிய வகுப்பினரைப்பற்றிக் கூறுகையில் “எந்தவித நன்னையும் காணாதவர்கள் அந்த மக்கள் என்று ஆயிரம் ஆயிரம் முறை சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தபிறகு, கள்ளர் சமுதாயத்திற்காக 37 லட்சம் ரூபாயாக இருந்ததை 41 லட்சம் ரூபாயாக உயர்த்தி 4 லட்சம் ரூபாயை அதிகமாக்கினார்கள்.

அதுமட்டுமல்லாமல், சமுதாயத்தின் பின் தங்கிய மக்களிடம் காலம் சென்ற முதலமைச்சர் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் காட்டிய அக்கறையை அது காட்டுகிறது. அதுபோல உசிலம்பட்டியில் கள்ளர் சீர்திருத்த இலாகா மூலமாக தேவர் பெயரால் ஒரு கல்லூரி நிறுவப்பட்டது உங்களுக்குத் தெரியும். அதை நடத்தத் தமிழக அரசு தன்னுலியின்ற அளவுக்கு எவ்வளவு உதவி செய்ய முடியுமோ அவ்வளவும் செய்தது. அதோடு மட்டுமல்ல, கல்லூரிக்காக 100, 150 ஏக்கர்கள் நிலங்களை இனாமாக வழங்கியிருக்கிறது. அந்தப் பிராந்தியத்திலேயுள்ள கள்ளர் சமுதாயத்தினர், குற்றப்பரம்பரைச் சட்டத்தின் பாரம்பரியத்தின் கீழ் வந்தவர்கள் நிறையப்பேர் படிக்கிறார்கள். அவர்கள் கல்லூரியிலே படித்துமுடித்துவிட்டால் மட்டும் போதுமா? படித்து முடித்த பின்பு அவர்களுக்கு உயர்வான வேலை கிடைக்க வேண்டாமா? அவர்களுக்கு அந்தஸ்து இருக்கப்பட வேண்டாமா? படித்துவிட்டுப் போய்விட வேண்டியதுதானா? திருமங்கலம், உசிலம்பட்டி தாலுக்காவில் இன்று வரை மருத்துவக் கல்லூரியில் ஒரு மாணவர் கூடக்கிடையாது. டாக்டர் கூட கிடையாது. சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்டு ஏழாண்டுகாலம் சிறைச் சாலையிலிருந்த முத்தூராமலிங்கத் தேவரின் ஊரான முதுகுளத்தூரில் மருத்துவக் கல்லூரியில் ஒரு மாணவர் கூட படிக்கவில்லை.

[திரு. ஏ. ஆர். பெருமாள்]

[1969 மார்ச் 13]

முற்பகல்
11-30

இப்படியாக கடந்த காலத்திலே இருந்தாலும், இன்றைய நிலைமை கூட, இப்பொழுதுகூட, இந்த இரண்டு ஆண்டு காலத்திலேகூட, அரசு இருஷ்ட வசமாக அந்த நிலை நீடிக்கிறது. இந்த அரசாங்கம் கவனித்து, அரிஜன மக்களோடு சேர்ந்து வாழக்கூடிய, இந்த பின்தங்கிய சமுதாயத்தினருக்கு, அவர்களுக்கு என்ன இன்னல்கள் இருக்கின்றனவோ அதைப் போலவே இவர்களுக்கும் இருக்கின்றன, அவர்கள் எப்படி சமுதாயத்தில் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ, அதேபோல் அடக்கப்பட்டு, பிற்படுத்தப்பட்டுள்ள இந்த மக்களுக்கு ஆவன செய்யவேண்டும்” ஜனநாயக ரீதியாக இந்த மக்கள் பெரும்பான்மையானவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்காக நியாயமான நடவடிக்கைகளை நமது அரசு எடுக்கும் என்று நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது.

இந்த முக்குலத்தோருக்கு, முதுகுளத்தூர், சங்கரன்கோவில், உசிலம் பட்டி ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள இவர்களுக்கு, இந்த தேர்வுக்குரிய விதிகள், கேள்விகள், பெர்சனலிட்டிகள், இந்த சட்ட முறைகளை எல்லாம் கொஞ்சம் ஒதுக்கி வைத்து மிகவும் பின்தங்கிய சமுதாயம் என்ற பெயரிலே அவர்களுக்குரிய பங்கை இந்த அரசு கொடுக்க வேண்டும். அதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை உடனே எடுக்கவேண்டுமென்று தாழ்மையோடு, பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதேபோல் ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகளாக வரக்கூடியவர்கள், பின்தங்கிய சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவர்கள், முக்குலத்தோர் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரே ஒருவர்தான் இருந்தார்கள். வி.கே.சி. நடராஜன் அவர்கள்தான் இருந்தார்கள். அவரும் காலமாகிவிட்டார். அவர் காலமாகிவிட்ட இந்த சமயத்திலே இந்த குலத்தைச் சார்ந்த ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகளை கீடையாது. இந்த சமுதாயத்திலே, பதவி உயர்வுக்கு இலாயக்கானவர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள். அதையெல்லாம் கவனித்து, இவர்கள் அடக்கப்பட்ட சமுதாயம், ஒதுக்கப்பட்ட சமுதாயம் என்பதை நீளவில்லை கொண்டு, பதவி உயர்வுகளை அவர்களுக்குத் தரவேண்டும், அப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று பணிவோடு, தாழ்மையோடு தெரிவித்து, நம்முடைய தமிழக அரசு கொண்டுவந்துள்ள இந்த அரிசன நல மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*திரு. எஸ். முத்துலிங்கம் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மறைவுக்காக என்னுடைய சார்பாகவும் என்னுடைய தொகுதி மக்களின் சார்பாகவும் எங்களுடைய மனமார்பந்த அஞ்சலியைச் செலுத்துகின்றோம். அரிசன மானியக் கோரிக்கையின் மீது நான் சிலபல கருத்துக்களை கூற ஆசைப்படுகிறேன். நமது தமிழக அரசு பல கோடி ரூபாய்களை செலவு செய்து, அரிசன மக்களுக்கு நல்லபல நன்மைகளைச் செய்துவருவதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அதற்காக நாம் எல்லோரும் பாராட்டவும் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றோம்.

அரிசனக் காலனிகளில் குடி தண்ணீர் வசதிக்காகவும், நடைபாதைகள் போடுவதற்காகவும், தெரு மின்விளக்குகள் அமைப்பதற்காகவும் அரசு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமாய் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாணவர்கள் விடுதிகளில் இப்பொழுதிருக்கும் சலுகைகளை அதிகப் படுத்தி மாணவர்களை அதிகரிக்க வேண்டுமாய் மிகத் தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். காரணம் என்னவென்றால் மாணவர்கள் படிப்பு விஷயத்திலே முன்னேறிவருகின்றார்கள். அவர்களுக்கு மேன்மேலும் ஊக்கம் தருவதற்காக வேண்டி மாணவர் விடுதிகளிலே அதிகமாக இடம் கொடுத்து, அவர்கள் முன்னேறுவதற்கு நமது அரசு வழிவகை செய்யவேண்டுமாய் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேமாதிரி ஹாஸ்டல்களில் நியமிக்கும்படியான வார்டன்கள் சுமார் 40 வயதிற்கு மேம்பட்டவர்களாகவும், அனுபவம் வாய்ந்தவர்களாகவும், ஆசிரியர்கள் பயிற்சியில் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கவேண்டியவர்களாகவும் இருந்தால், மிக நன்றாக இருக்கும். அம்மாதிரியாக இருக்கும் படி அரசு வழிவகை செய்யவேண்டுமாய் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1969 மார்ச் 13]

[திரு. எஸ். முத்துலிங்கம்]

அடுத்தபடியாக, கூடுமானவரையில் அரிசன ஹாஸ்டல்களை உயர் நிலைப் பள்ளிகளுக்கு அருகாமையிலோ, அல்லது காலேஜ்களுக்கு அருகாமையிலோ அமைப்பது சாலச் சிறந்ததாகும். ஏனென்றால், அவர்கள் பள்ளியைவிட்டு மதிய உணவிற்கு வெகுதூரம் போய் சாப்பிட்டுவிட்டு வரவேண்டுமென்றால் காலதாமதமாகின்றது. ஆகவே, இந்த ஹாஸ்டல்கள் பள்ளிக்கு அருகாமையிலிருப்பதுதான் நன்றாக இருக்கும். அதற்கு அரசு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமாய் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, மூன்று தாலுகாக்களுக்கு ஒரு வெல்பேர் தாசில்தார் நியமிக்கிறார்கள். மூன்று தாலுக்காக்களுக்கு ஒரு தாசில்தாரை நியமிப்பதனால் அதிகமான வேலை இருப்பதனாலே, அதை முடிப்பதற்கு முடியாமல் மிகவும் காலதாமதமாகிறது. ஆகவே, நமது அரசாங்கம் ஒரு தாலுகாவிற்கு ஒரு தாசில்தாரை நியமித்தால் உடனடியாக மற்ற எல்லா வேலைகளையும் குறிதமாக நடத்த ஏதுவாக இருக்குமென்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதே போல் வெல்பேர், ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கும் நியமிக்கிறார்கள். அவர்களை மூன்று மாதம் அல்லது 6 மாதங்களில் மாற்றிவிடுகிறார்கள். அதனால் பல வேலைகள் தாமதப்பட்டு விடுகின்றன. ஆகவே, அவர்களை நிரந்தரமாக மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பணி புரியும்படி நமது அரசாங்கம் செய்யவேண்டுமென்று வேண்டி விரும்பி கேட்டுக்கொண்டு, இத்துடன் எனது உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. பி. எஸ். தனுஷ்கோடி : சட்டப் பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1969-70-ம் ஆண்டு அரிசன நல மானியக் கோரிக்கையின் மீது நான் கொடுத்திருக்கின்ற வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சில குறைகளை சொல்ல முன் வந்துள்ளேன். தலைவர் அவர்களே, தாழ்த்தப் பட்ட மக்கள் பெரும் பகுதியாக, 14 கோடிக்குமேல் இந்த மாநிலத்திலே இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு குடியிருப்பு வசதிகளாக இல்லாமல் இருக்கக்கூடிய ஒரு நிலையைப் போக்குவதற்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு, மூன்று வருடத்திற்குள் இந்த மனைப் பட்டாக்களை வழங்குவதற்கு வேண்டிய ஒரு புதிய திட்டத்தைத் தீட்டவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அது மட்டுமல்ல, காலேஜிலே படிக்கக்கூடிய மாணவர்கள் ஸ்காலர்ஷிப் பணம் பெறுவதற்கு நிரம்ப காலதாமதமாகின்றது. அதே போல் இன்றையதினம் பள்ளிகளுக்கும் கிடைக்காமல் இருக்கின்றன. உதாரணமாக நான் ஒன்று கூறுகின்றேன். திருத்தறைப்பூண்டி தாலுகாவிலே, ஆலத்தம்பாடி ஜானகி அண்ணி உயர்நிலைப்பள்ளி, தனியார் நடத்தக் கூடிய பள்ளி. அங்கு 230 மாணவர்கள் ஸ்காலர்ஷிப்புக்காக மனு கொடுத்தும் 90 பேர்களுக்குத்தான் கிடைத்திருக்கிறது, மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அங்கே இருக்கிற சமூகநல அதிகாரியை சந்தித்துக் கேட்போது, “இந்தப் பள்ளி அதிகாரிகள் அனுப்பாமல் இருந்திருக்கலாம் அதனால் தான் கிடைக்கவில்லை” என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். சென்ற வருடம் 230 பேர் வாங்கி இருக்கிறார்கள். இந்த வருஷத்திலே 90 பேர் களுக்குத்தான் கிடைத்திருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு கிடைக்கவில்லை. இந்த மாதிரி குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. இந்தக் குறைபாடுகளைத் தீர்ப்பதற்கு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக் வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆதிவாசிகள், பழங்குடிமக்கள், மலைப் பிரதேசத்தில் இருக்கக்கூடியவர்கள் சர்க்கார் புறம்போக்கு நிலங்களிலே குடி இருந்து வருகிறார்கள். அந்தக் குடி இருப்பை அவர்களுக்குப் பட்டாசெய்து கொடுப்பதற்கு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, குடி தண்ணீர் வசதிக்காக பல இலட்சக் கணக்கான ரூபாய்கள் செலவழிக்கப்பட்டும், பல இடங்களிலேகூட தண்ணீர் வசதி இல்லாமல் இருக்கிறது. சாலை வசதிகளும் கிடையாது, 2 வருடம், 3 வருடம் அடங்கலையேத் தேட வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. அதிகாரி

[திரு. பி. எஸ். தனுஷ்கோடி]

[1969 மார்ச் 13]

களைக் கேட்டால் போதுமான வசதிகள் எங்களுக்கு இல்லை; ஒரு டிவிஷனுக்கு ஒரு கார் இருந்தால்தான் எங்கள் வேலைகளைத் துரிதமாகச் செய்யமுடியும் என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு சொத்துக்குரிய அடங்கலைக் காணத்திடம் கேட்டால், அடங்கல் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்கிறார்கள். கொடுக்கப்படுகின்ற கணக்கை வைத்துக்கொண்டு நடைபாதையாருடையது என்று தெரிந்து கொள்ளமுடியாது. எங்களுக்குப் பியூன் இல்லையென்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள்.

நான் நேற்றைய தினம் பார்த்தேன். ஒரு கிராமத்தில் நடைபாதை போடுவதற்கு வெல்பேர் தாசில்தார், ஆர்.ஐ., சர்வேயர் இவர்களை அனுப்பினார்கள். சங்கிலி தூக்குவதற்குக்கூட அந்தக் கர்ணம் ஆள் அனுப்பவில்லை. சர்வேயரே சங்கிலி இழுக்கவேண்டிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டது. இப்படிப்பட்ட குறைகளை நீக்குவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும், நிச்சயமாக இந்த இலாகாவிற்கு அதிகப்படியான ஸ்டாஃப் ஒதுக்குவதற்கு உடனுக்குடன் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அரிசன மக்கள் சமுதாயத்தில் ரொம்பவும் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். சேலம், சங்கிரியைச் சேர்ந்த அல்லி நாயக்கன் பானையம் கிராமம், அதில் பழனியப்பன் என்ற ஒரு அரிசன மாணவன் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்தவன். அந்த மாணவனும் அவனுடைய நண்பனும் சேர்ந்து படவீடு கிராமத்தில் ஓர் இடத்தில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த நண்பன் உயர் ஜாதியைச் சேர்ந்தவன், நாச்சிமுத்து என்பவன். அந்த வீட்டை வாடகைக்குக் கொடுத்த வீட்டுக்காரர் கந்தசாமி என்பவர், உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர், உயர்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவர், கவுண்டர்; அந்த அரிசன மாணவனை, அவன் உயர்ந்த ஜாதி நண்பனோடு சாப்பிட்டதற்காக, அடித்து தொந்தரவு செய்திருக்கிறார். ஒரு ஆசிரியர் இப்படிப்பட்ட முறையில் நடந்துகொண்டால், கல்வி கற்றுக் கொடுக்கக்கூடிய ஆசிரியர், இந்த எண்ணத்தையே மறக்க வேண்டும் என்று கற்றுக்கொடுக்கக்கூடிய ஆசிரியரிடத்தில், இப்படி ஒரு ஜாதி எண்ணம் இருந்தால், சாதாரணமாக படிக்கத் தெரியாதவர்கள், தங்களை உயர்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் எப்படி நடந்துகொள்ளுவார்கள்? இப்பொழுது அந்த மாணவர் எல்லோருக்கும் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். எனக்கும் கடிதம் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். எங்களுடைய கட்சித் தலைவருக்கும் அனுப்பியிருக்கிறார். அமைச்சர்கள் எல்லோருக்கும் அனுப்பியிருக்கிறார். இப்படி ஒரு கொடுமை தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு, அரிசன மக்களுக்கு சமுதாயத்திலே இழைக்கப்படுகிறது. பொது இடத்தில் இப்படிப்பட்ட கொடுமை இழைக்கப்படும்பொழுது, அதைத் தடுப்பதற்கு சரியான நடவடிக்கை எடுக்கப்படுவதில்லை. இந்த நிலை மாறவேண்டும்.

நான் சென்ற தடவை சட்டமன்றத்தில் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள விளாகம் பற்றி சொல்லியிருக்கிறேன். கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானம், ஒற்றிவைப்புத் தீர்மானம் கொண்டுவந்து சில சம்பவங்களைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறேன். முதலமைச்சர் அவர்களும் பதில் கூறினார்கள். ஸ்தலத்தில் போலீஸ் நிறுத்தப்பட்டது. பேரளம் போலீஸ் நிலையத்திற்கு நிலப்பிரபுக்கள் பொய் கேஸ் கொடுக்கச் சென்றார்கள். ஸ்தலத்திலிருக்கும் போலீஸ் அதிகாரிகள் தெரியப்படுத்தினால், தாங்கள் வருவதாக போலீஸ் அதிகாரி அவர்கள் சொன்னார்கள். அதையும் மீறி மிராசதார்கள் சர்க்கின் இன்ஸ்பெக்டரிடம் போனார்கள். பிறகு பெய்யூடி சூப்பரின்டெண்டெண்டு அவர்களிடம் போனார்கள். அவர் ஒரு எ.ஆர். போலீஸை அனுப்பி மிராசதார் கொடுத்த கேஸை ரிஜிஸ்டர் செய்தார்கள். விளாகம் கிராமத்தில் தீ வைக்கப்பட்டதற்கு பொறுப்பாளி அரிசனங்கள் என்று சொல்லி, அரிசனங்களைக் கைது செய்தார்கள். இப்படி அரிசனங்கள் விஷயத்தில் போலீஸ் அதிகாரிகள் ஒருதலைப்பட்சமாக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். அதே போல்தான், தஞ்சை மாவட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய பெரிய போலீஸ் அதிகாரி, ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. எல். கணேசனுடன் நான் உட்கார்ந்திருந்தேன்—போலீஸ் அதிகாரி சுப்பராயன் அவர்கள்

1969 மார்ச் 13]

[திரு. பி. எஸ். தனுஷ்கோடி]

யார் வந்தாலும் உள்ளே விடாதே என்று தடுத்தது நிறுத்தினார். ஒரு கிராமத்தில் 90 பேர்களை, அரிசனை மக்களை, கைது செய்தார்கள். அவர் மத்தியில் குறை சொல்லக்கூட அனுமதிக்கவில்லை. அவர் என்ன கூறினார் என்றால் “90 பேர்களைக் கைது செய்தால் அரசு என்ன கவிழ்ந்துவிடுமா?” என்றார். போலீஸ் இலாகாவில் இருக்கக் கூடிய உயர் அதிகாரிகள் தொழிலாளர்கள் வர்க்கத்திற்குப் பாதகமாக செயல்படுகிறார்கள்.

எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர் திரு. சிவசப்பிரமணியன் அவர்கள் ஒரு வர்க்கப் போராட்டம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்றார். இந்த வர்க்கப் போராட்டத்திற்கு தலைமை தாங்குவது யார்? எங்களை போன்ற முற்போக்குக் கட்சி, கம்யூனிஸ்டு கட்சி, தொழிலாளர்கள் வர்க்கத்திற்கு தலைமை தாங்குகிறது. சிவசப்பிரமணியன் அவர்கள் நிலப்பிரபுக்களின் வர்க்கத்திற்கு தலைமைத் தாங்குகிறார். அவர் 1967-க்குப் பின்னால் சென்று பார்க்க வேண்டும். களைப்பார் குப்பு சாமியை மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். கோட்டூர் ராசுவை மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். 20 வருஷ காங்கிரஸ் ஆட்சியில் நடந்த சம்பவங்களை அவர்கள் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். திரு. ஞானசம்பந்தம் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். குற்றச்சாட்டிற்குப் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்று சொன்னார். இல்லை என்று அவர் மறுக்கவில்லை. பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கீழ்வெண்மணி சம்பவத்திற்கும், காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்ற அறிவிப்பை அவர்கள் நாளைய தினமே அறிக்கை விடுவார்களா? உண்மையில் இந்த சம்பவத்திற்கு யார் பொறுப்பு, யார் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இது ஒரு கட்சிப் பிரச்சனை அல்ல. தொழிலாளர் வர்க்கம், ஏழை வர்க்கம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது, இவர்கள் யார் பக்கம் இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை, அரிசனை மக்களை இயிவுபடுத்துவதற்கு சில அதிகாரிகள் உடந்தையாக இருக்கிறார்கள். பெருங்குடி கிராமத்தில் சர்க்கார் புறம்போக்கு ரோடு இருக்கிறது. அங்கே அரிசனை மக்கள் பிரேதத்தை தூக்கிக்கொண்டு போக முடியாத நிலை இருக்கிறது. சரவே செய்து, தனியாக அதற்கென்று ஒரு ரோடு போடுவதற்கு ரூ. 20,000 சாங்ஷன் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. என ரூ. 20,000 செலவழிக்கவேண்டும்? சர்க்கார் புறம்போக்கு ரோடு இருக்கிறது. அந்த ரோடில் பிரேதத்தை தூக்கிக் கொண்டு போகக்கூடாது என்று சொல்லி, ஏக்கராவுக்கு 90 கலம் விளையக்கூடிய நஞ்சை நிலங்களை ஜாரி செய்து ரோடு போடுவதில் சர்க்கார் ஏன் பணத்தை விரயமாக்கவேண்டும்? இப்படி சில காரியங்கள் செய்யப்படுகின்றன. இவைகளையெல்லாம் தவிர்க்கவேண்டும். அரிசனை மக்களுக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் சம அந்தஸ்து கொடுத்து, அவர்களுக்கு தக்க பாதுகாப்புக் கொடுத்து இப்படிப்பட்ட உரிமைகளை அவர்களுக்கும் வழங்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கீழ்வெண்மணி சம்பவத்தில் பாதிக்கப்பட்ட ஜனங்களுக்கு சர்க்கார் உதவிப் பணம் கொடுக்கவேண்டும் என்று காலம் சென்ற முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். பூந்தாமங்குடி பக்கிர் குடும்பத்திற்கு நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதாகச் சொல்லப்பட்டும், இதுவரையில் கொடுக்கப்படவில்லை. கீழ்வெண்மணி சம்பவத்தில் கை இழந்தவர்கள், துப்பாக்கி குண்டினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், வேலை செய்ய முடியாதவர்களுக்கு, சர்க்கார் உதவி செய்ய துரிதமாக முன்வரவேண்டும். சமூக நல போர்டில் வீடு கட்டுவதற்கான பேப்பர்கள் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உடனடியாக உதவி கிடைப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பதற்கு 6 மாதங்களோ, ஒரு வருஷம் ஆகும். அவர்கள் வெளியிலே பணியிலே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிகாரிகள் வந்து பார்த்து தற்காலிகமாக வீடுகள் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையில் துரிதமாக அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. பி. எஸ். தனுஷ்கோடி]

[1969 மார்ச் 13]

அரிசனங்கள் குடியிருக்கும் குடியிருப்பு சர்க்காருக்குச் சொந்தமான ஜாரி நத்தம்புறம்போக்கு நிலமாக இருந்தால், அந்தக் குடியிருப்புமனைகளை அவர்களுக்கே ஜாரி செய்துகொடுத்துவிட்டால், இந்தக் குடியிருப்பு மனை கொடுக்கும் பிரச்சனையை சுலபமாகத் தீர்த்துவிடலாம். நிலச் சொந்தக் காரர்கள் சர்க்கார் புறம்போக்கு நிலங்கள் தங்கள் அனுபவத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லி, தங்களுக்கு வரி போடவேண்டுமென்று கர்ணம், பட்டாமணியனிடம் கூறி, தாங்கள் வரி செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட குடியிருப்பு நிலங்களை, சர்க்கார் புறம்போக்கு நிலங்களை தாங்கள் வரி செலுத்திக்கொண்டிருப்பதால் தங்களுக்கு பட்டா செய்துகொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். இதை நான் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக்கொண்டு வர விரும்புகிறேன். (மணி அடிக்கப்பட்டது).

திரு. மு. மாரிமுத்து : தலைவர் அவர்களே, அரிசன நலத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் இம்மன்றத்தில் வைத்துள்ள மானியக்கோரிக்கையை வரவேற்று ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

அரிசன மக்களின் நலவாழ்வுக்காக அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்து கடைசியில் கீழ்வெண்மணி சம்பவத்தால் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டு, அந்த சமுதாயத்திற்காகவே தன்னையே தியாகம் செய்த பெருந்தகை பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் மறைவுக்கு அந்த சமுதாயத்தின் சார்பாகவும் என்று தொகுதி மக்களின் சார்பாகவும் ஆழ்ந்த இரங்கலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அண்ணா அவர்களின் இலட்சியங்களையும், கொள்கைகளையும் தொடர்ந்து செயல்பட பல திட்டங்கள் வகுத்துள்ளது மிகவும் பாராட்டக் கூடியது. சமுதாயத் திலே மிக மிக பின் தங்கியுள்ள இம்மக்கள் மற்றவரைப் போல் வாழ கல்வியிலும், பொதுச் சுகாதாரத்திலும், பொருளாதாரத்திலும் முன்னேற பல திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களின் கல்வி முன்னேற்றத்திற்காக படிப்பு உதவித் தொகையும், மற்றும் தங்கிப் படிப்பதற்கு உண்டு உறைவிடப் பள்ளிகளும், மற்றும் மாணவ, மாணவியர் இல்லங்களும் தோற்றுவித்து, கல்விக்காக அதிக நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது மிகவும் வரவேற்கக் கூடிய ஒன்றாகும். இத்திட்டத்தினை செயல் படுத்தும்போது துரிதப்படுத்தினை மாணவர்கள் நல்ல முறையில் பயனடைய ஏதுவாக இருக்கும். குறிப்பாக கல்லூரிகளிலே படிக்கக்கூடிய மாணவர்களுக்கும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே படிக்கக்கூடிய மாணவர்களுக்கும் இந்த மானியத் தொகை வழங்கும்பொழுது, குறைந்தது ஆகல்டு மாத இறுதிக்குள்ளாவது வழங்க ஏற்பாடு செய்தால் மிகவும் நலமாக இருக்கும். மாணவர்கள் நல்ல முறையில் பயனடைய ஏதுவாயிருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன். மற்றும் அரிசன மாணவர்கள் இல்லத்தில் தங்கிப் படிக்கக்கூடிய மாணவர்களுக்கு இவ்வாண்டு மாதம் தலா ஒரு ஒரு ரூபாய் வீதம் அதிகப்படுத்தியிருப்பது பாராட்டக்கூடியது. அதற்காக நான் எனது நன்றியைத் தெரித்துக்கொள்கிறேன். அகவிலை கூடுதலாக உள்ள இந்தக் காலத்தில் இச்சிறு தொகையைக் கொண்டு மாணவர்களுக்கு உணவளிப்பது மிகவும் கஷ்டமாகயிருப்பதால், உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவர்களுக்கு குறைந்தது மாதம் தலா ரூ. 30 வரை உயர்த்தியும், அதே போன்று கல்லூரியில் படிக்கும் மாணவர்கள் அவரவர்கள் தங்கிப் படிக்கும் இல்லங்களுக்கு அவர்களுக்காக வருடத்தில் ஆகக்கூடிய செலவினை முழுவதும் ஏற்றுக் கொள்ள அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாணவ இல்லங்கள் பல இடங்களில் வாடகைக் கட்டடங்களில் இருக்கின்றன. வசதியில்லாத இடங்களில் வைத்துப் பராமரிக்கப் படுகின்றன. அங்கே உள்ள குறைகளை நிவர்த்திக்க, வாடகைக் கட்டடங்களில் இருக்கும் இல்லங்களுக்கு புதுக்கட்டடம் கட்ட அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். என்னுடைய தொகுதியில், கெங்க வல்லி, ஆதகமூர் போன்ற இடங்களில் மாணவ இல்லங்கள் இருக்கின்றன. அந்த மாணவ இல்லங்களுக்கு இடம் இல்லாமல் புதிதாக

1969 மார்ச் 13]

[திரு. மு. மாரிமுத்து]

கட்டடம் கட்ட வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதே போல புதிய இல்லங்கள் தம்மம்பட்டி, வீரகனூர், தலைவாசல் ஆகிய இடங்களில் மாணவ இல்லங்கள் தோற்றுவிக்கக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

என்னுடைய தொகுதி, பச்சைமலையில் ஏழு கிராமங்களில் மலைஜாதி மக்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியனிலே பள்ளிக் கூடம் கட்டியிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், ஆசிரியர்கள் சரிவர பணி செய்யவில்லை. ஆகவே, அரிசன நலத் துறையில் வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மருத்துவ அதிகாரிகள் மாணவ இல்லங்களை பார்வையிடுவதில்லை என்று குற்றையைப் போக்க தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்லூரி மாணவர் முன்னேற்றத்திற்கு இவ்வாண்டு வகுத்தள்ள பயிற்சி அளித்தல் முறை மிகவும் பாராட்டக்கூடியது. அதை வரவேற்று அதற்கு அரசுக்கு நன்றி தெரிவிக்கிறேன்.

சென்ற ஆண்டு வீட்டு மனைக்காக நிலங்கள் அதிகமாக ஆர்ஜிதம் செய்து பட்டா வழங்கப் பட்டுள்ளது. சேலம் மாவட்டத்தில் இருந்து வரப்பட்ட கோரிக்கைகளை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து உடனடியாக அவர்களுக்கு வேண்டிய வீட்டு மனைகளைக் கொடுக்க உத்தரவு வழங்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். குறிப்பாக, கெங்கவல்லி, உளிபுரம், ஆரேயாம்பட்டி, காட்டுக்கோட்டை போன்ற கிராமத்திற்கான கோரிக்கைகளுக்கு இதுவரை உத்தரவு வழங்கப்படவில்லை. அவற்றை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கெங்கவல்லியிலிருந்து வலசைக்கப்பட்டி வரையிலும், சிடுவாச்சூரிலிருந்து இளந்துவாரி வரையிலும் அப்பகுதியில் வாழ்கின்ற மலைஜாதி மக்களுக்கு, சாலைகளை அமைத்துக் கொடுக்க ஆவன செய்ய வேண்டும். மாவட்ட அபிவிருத்திக் கவுன்சிலில் முறையிட்டு இருக்கிறேன். அந்த முறையிடு அரசுக்கு வந்திருக்கிறது. உடனடியாக அதன் மீது தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் தொழில் வளத்திற்காக சேலம் மாவட்டத்தில் கூட்டுறவு பஸ் போக்குவரத்து திட்டத்தில் பங்குத்தொகை ரூ. 25,000-க்கு மேல் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அரசு மான்யத்துடன் இத் திட்டம் செயல்பட வேண்டுமென கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(மனியடிக்கப்பட்டது.)

* திரு எம். கீரந்திரன் : துணைச் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைக்கு சபைமுன்னால் வைக்கப் பட்டிருக்கும், அரிஜன, பழங்குடி மக்கள், பிற பட்ட வகுப்பினர் நலத்திற்காக செலவு செய்ய என்று 1969-70 வருடத்திற்காக ரூ. 6,97,01,600 அளிக்க வேண்டும் என்று அரிஜன நலத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் இந்தச் சபைமுன்னால் வைத்திருக்கிற கோரிக்கையில் எந்தவிதமான ஆட்சேபமையும் இல்லை. இந்த அரசு அரிசனங்களின், பழங்குடி மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக உறுதியான நடவடிக்கைகள் எடுக்குமென்று நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆனால், இந்த மானியக் கோரிக்கை பற்றிய விளக்கத்தைப் பார்த்தால், பழைய கால முறையிலேயே ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் சிறிது, சிறிது தொகைகளை ஒதுக்கியிருக்கிறது. எந்த விதமான புதிய முறையையும் காணவில்லை. சமுதாயத்தில் மிகச் சீர்கேற்றம், பொருளாதாரத்தில், சமுதாய நிலையில் மிக அடித்தளத்தில் இருக்கின்ற, இந்த மக்களை ஒரு சராசரி மனிதனாக மாற்றுவது என்பது சாதாரண வேலை இல்லை. நீண்ட நெடுங்காலமாக இருக்கிற அதே வழியைத்தான் காண்கிறோம். புதுமை ஒன்றையும் கொண்டு வரவில்லை. அதிலே பல கஷ்ட நஷ்டங்கள், சங்கடங்கள், நெருக்கடிகள், எதிர்ப்புகள் இருக்கின்றன. இவை எல்லாமே இருக்கக் கூடும். தவிர்க்க முடியாது.

[திரு. எம். சரேந்திரன்]

[1969 மார்ச் 13]

ஆனாலும், செய்ய வேண்டியவற்றை செய்ய உறுதியான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பது மிக அவசியமானது. அம்மாதிரி பார்க்கும் போது, கோரப்பட்டிருக்கும் மானியம் மிகவும் போதாதாக இருக்கிறது என்றுதான் தோன்றுகிறது. அப்படி இந்த மானியத்தைக் கூட்டி செல் விடுவதில், பழைய முறைகளையே கையாளுவோமேயானால், அது சரியாக இருக்காது. ஆகவே, புது முறைகளை கையாள்வது நல்லது என்று தோன்றுகிறது. சமீபத்திலே நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வகுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையைப் பார்க்கும் போது, பிற்பட்ட ராச்சியங்கள், முற்போக்கான ராச்சியம் என்று ராச்சியங்களைப் பிரித்து, பிற்பட்டவைகளுக்கு 10 சதவீதம் அதிகமாகப் பணம் அளிப்பது என்று முடிவு எடுத்திருப்பதாக அறிகிறேன். அதே போல, இந்த ராச்சியத்திலே இருக்கிற அரிசனப்பகுதிகள் எல்லாவற்றையும் கிராம அடிப்படையில் எடுத்துக்கொண்டு, முற்போக்கானவை எவை, பிற்பட்டவைகள் எவை, சிறிது முற்பட்டது எது, என்ற வகையில் இரண்டு மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்து, மிக மிக பிற்பட்டவையாக இருக்கும் இடங்களுக்கு அதிகமாகச் செலவு செய்வது என்று வைத்துக் கொண்டு, ஒருசமன் படுத்த முயற்சி எடுத்துக் கொண்டால் மிகவும் நல்லதாக இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது.

என்னுடைய கருத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், இந்த அரிசன நலங்களுக்கு செய்யப்படும் காரியங்கள் அத்தனையும் அந்த மக்களுக்கு எட்டவில்லை என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. என்னுடைய தொகுதியில், 3,000 அடி உயரத்தில் ஒரு மலை இருக்கிறது. அந்த மலையிலே 1,500, 2,000 ஜனங்கள் குடியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆங்காங்கே 50, 30, 20 என்று வீடுகள் கட்டிக் கொண்டு அந்த மலையில் கிட்டத்தட்ட பத்து மைல் பரப்பளவில் இருக்கிறார்கள். அங்கே காங்கிரஸ் ஆட்சி செய்த 20 வருஷ ஆட்சியில் சீர்திருத்தம் செய்திருப்பது எல்லாம், பஞ்சாயத்து போர்டு ஒன்றை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். அந்தப் பஞ்சாயத்தில், மூன்று பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. அந்தப் பஞ்சாயத்திற்கு வருமானமும் இல்லை. செலவும் இல்லை. பள்ளிக்கூடத்தில் குழந்தைகளும் இல்லை, வாத்தியாரும் இல்லை. பாலமலைக்கு மேலே வாழும் பழங்குடி மக்கள், தரைக்கும் மலைக்கும் போக்குவரத்து வாய்ப்பு வசதியின்றி இருக்கிறது. இதுவரைக்கும் எதுவும் செய்யப்படவில்லை. சட்டமன்ற உறுப்பினராக வந்தவுடனேயே இங்கே சட்டமன்றத்திலும், அங்கே ஜில்லா கவுன்சிலிலும் அதிகாரிகளுடைய கவனத்திற்கும் இந்த விஷயம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு வருஷத்திற்குப் பிறகும், அந்த ஜனங்கள் தரையிலே தொடர்பு கொள்ளுவதற்கு வசதியற்ற நிலைதான் இருக்கிறது. இது வேதனை அளிக்கும் பிரச்சினை. பழங்குடி மக்கள், அரிசன மக்கள் கீழான நிலையில் இருக்கிறவர்கள், காட்டிலேயும், மலையிலேயும் வசிக்கிறவர்கள். இவர்களுக்கு சுகாதாரம், கல்வி, பொருளாதாரம் போன்றவைகளில் புதிதாக ஆர்வம் உண்டாக்கி, வளர்க்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

பாலமலையில் குடிநீர் வசதியில்லை. சுகாதார வசதியில்லை. பள்ளிக் கூட வசதியிருந்தும் கூட, போகக் கூடிய நிலையில் இல்லை. வாத்தியார்கள் அங்கே போய் கல்வி சொல்லிக் கொடுப்பதற்குத் தயங்குகிறார்கள். அவர்கள் கீழேயிருந்து மலைக்குச் செல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. அங்கேயுள்ள குழந்தைகள் பள்ளிக்கு வருவதில்லை, என்று புகார்கள் வருகின்றன. அந்தப் பகுதியில், பயிர் உண்டாக்க வாய்ப்பு வசதிகள் இருக்கின்றன. காப்பிச் செடி வளர்க்க வசதியிருக்கிறது. அந்த இடங்களை எடுத்துப் பார்த்து, மிகப் பிற்போக்கான பகுதி என்று கணக்கிட்டு, அதற்கு என்று தனியான திட்டம் போட்டு, காரியங்கள் செய்யவேண்டியது மிகவும் அவசியம். குறைந்த பட்சம் ரூ. 10,00,000 ஆவது இந்த வருஷத்திலேயே ஒதுக்கி, ரோடு போடுவதற்கும், குடிநீர் கொடுப்பதற்கும், அந்த ஜனங்களுக்கு விவசாயத்தில் நல்ல பயிற்சி கொடுத்து, பங்கு எடுக்கச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று கவனப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

1969 மார்ச் 13]

[திரு. எம். சரேந்திரன்]

அரிசன மக்கள் விஷயத்தில் கொளத்தூர் பஞ்சாயத்து யூனியன் பகுதியில் பல இடங்களில் 20, 30 வீடுகள் கொண்ட சேரிகள் இருக்கின்றன. ஒடை ஓரத்தில் குடியிருப்பு வசதியில்லாத பல இடங்களில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுையெல்லாம் இடத்தை மாற்றி, மனைகளைக் கட்டிக் கொடுக்க, அல்லது இடங்களைக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று பல முறைகள் கேட்டும்கூட ஒன்றும் நடைபெறவில்லை.

காவேரிபுரம் என்ற இடத்தில் ஒரு அரிசனக் சேரி இருக்கிறது. அங்கே ஒரு கிணறு இருக்கிறது. இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்னால் கிணறு என்ற பெயரிலே செய்யப்பட்டது, ஒரு பாழும் குழியாக இருக்கிறது. அதிலே கட்டவேண்டிய சுற்றுச் சுவர்கூடக் கட்டவில்லை. ஆடு, மாடு, ஜனங்கள் விழுந்து, அடிபட்டு, காயம் அடைகிறார்கள். அவர்கள் இந்தக் கிணறு இல்லாமலே இருந்தால் கூடப் பாதகம் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். அது சம்பந்தமாக பஞ்சாயத்தில் கேட்போது, பணம் இல்லை என்று சொன்னார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியனிலே கேட்போமோது “அரிசன இலாகாவிலேயிருந்துபணம் வரலெண்டுமென்று” சொல்லுகிறார்கள். மாவட்ட கவுன்சிலிலே சொன்னபொழுது “கவனிக்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். இந்தக் கிணறு பாழும் கிணறு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதனால் ஜனங்களுக்குத் தொல்லையாக இருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, பூஞ்சாண்டியூர் என்ற இடத்தில் அரிசன மக்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த அரிசன மக்கள் பள்ளத்தில் வீடு கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மழைக்காலத்தில் தண்ணீர் வீடுகளில் புகுந்து விடுகின்றது. மழைக்காலத்தில் பாம்புகள் அதிக அளவில் வருகின்றன. அங்கே அரிசன மக்கள் வசதியற்ற நிலையில், வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அரிசனங்கள் வாழ்க்கைத்தரம் மிகவும் பின்னடைந்த நிலையில் இருக்கிறது. எந்தப் பகுதிகளை எடுத்துக் கொண்டாலும், அரிசன மக்களுக்கு வீடுகள் இல்லை. சர்க்கார் நிலம் இருக்கிறது. புறம் போக்கு நிலம் அதிக அளவில் இருக்கிறது. சர்க்கார் அரிசன மக்களுக்கு அந்த நிலங்களை ஒதுக்கிக் கொடுத்து, நல்ல வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுப்பதற்கான ஒரு திட்டத்தை இதுவரையில் செய்யவில்லை. அரிசனங்களை வாழ்விக்க ஒரு திட்டத்தை அரசு உடனே அமல் செய்யவேண்டும். இந்த மானிய விவர அறிக்கையில் ஒரு குறிப்பைக் காண்கிறோம்.

“எங்கெங்கு அரிசன மாணவர்கள் இல்லங்கள், பள்ளிகள் இருக்கின்றனவோ அங்கு மருத்துவ அதிகாரிகள் சென்று, மாணவர்களின் உடல் நலனைச் சோதிக்கும்படி செய்யவும், அவர்களுக்குத் தேவையான மருந்துகளையும் ஊட்டச்சத்து மிகுந்த விட்டமின் மரத்திரைகளையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும்படியும் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது” என்று விவர அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இது வரவேற்கத்தக்க ஒரு நல்ல திட்டமாகும். இதை விரைவாக அமலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதை ஒழுங்காகவும் விரைவாகவும் கொண்டுவந்து தக்க நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொரு முக்கியமான அம்சம். அரிசனங்களுக்கு, பழங்குடி மக்களுக்கு என்று மருத்துவ தனிப் பிரிவு ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று யோசனை இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அப்படி மருத்துவ தனிப்பிரிவு ஏற்படுத்தவேண்டும். இந்தப் பிரிவை நான் முன்பு குறிப்பிட்ட பாலமலைப் பகுதிக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். நாம் எவ்வளவு பணம் செலவு செய்கிறோம். எவ்வளவு காரியங்களைச் செய்கிறோம் என்பதை விட, எந்த இடத்தில் செய்கிறோம், யாருக்குச் செய்கிறோம் என்பது தான் முக்கியம். அந்த வகையில்தான் நம்முடைய அறிக்கைகள் இருக்க வேண்டும். ஒரு பகுதியில் அரிசன மக்கள் எவ்வளவு பலன்களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்ற முறையிலே பார்த்து, காரியங்களைக் கவனித்துச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நண்பர்
12-00

[திரு. எம். சுரேந்திரன்]

[1969 மார்ச் 13]

மேலும், அந்தந்தப் பகுதியில் இருக்கிற மாவட்ட அரிசன நல அதிகாரிகள் எவ்வளவு தூரம் சிரத்தை காட்டுகிறார்கள் என்று பார்த்தால் அவர்களுடைய சிரத்தை மிகக் குறைவான அளவில்தான் இருந்து வருகிறது. கல்வியும் பொருளாதாரமும் பெற்றுவிட்டால் அரிசனங்களே உயர்ந்தவர்களாக ஆகிவிடுவார்களா என்பது கேள்விக்குரிய விஷயம். கல்வியிலும் பொருளாதாரத்திலும் உயர்ந்து வந்திருக்கிறவர்கள்தான் இப்போது அதிகாரிகளாகவும், மற்றவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மற்றவர்கள் சாதாரணமானவர்கள் என்ற அளவில்தான் நினைக்கிறார்கள். தங்களைப்போல் மற்றவர்களை உயர்த்த வேண்டுமென்ற உணர்வு அவர்களுக்கு வருவதில்லை. மாவட்ட அரிசன நலத் துறை அதிகாரிகளாக இருப்பவர்கள் தாங்கள் ஒரு சமுதாயத்தை மாற்றுகின்ற பணியிலே ஈடுபட்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்விலே செயல்படுபவர்களாக இருக்க வேண்டும். நாம் அந்தப் பணியை என்னைக்கு நிறைவேற்றுகிறோமோ அன்றைக்குத்தான் அரிசன சமுதாயம் மேம்பாடு அடைய முடியும். இத்தனை வருடங்களுக்குள் இன்னின்ன காரியங்களைச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்று வரையறை செய்துகொண்டு பணியாற்ற வேண்டும். இவ்வளவு வருடங்களில் இவ்வளவு காரியங்களைச் செய்கிறோம், என்ற திட்டத்தை வகுத்துக் கொண்டு, அதன் அடிப்படையில் இந்தப் பிரச்சினைகளை ஆராய வேண்டும். முற்போக்கான இடங்கள், பிற்போக்கான இடங்கள் என்பதைப் பிரிக்க வேண்டும். இனி வருங்காலத்திலாவது அப்படிச் செய்தால், அதிகமான பலனைப் பெற முடியும் என்று கூறி என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. ந. சோமசுந்தரம் : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தாழ்த்தப்பட்டோர் நல அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதற்கு முந்திய அரசாங்கம் செய்த நன்மைகளோடு, இப்போது சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ள மானியக் கோரிக்கையை வைத்துப் பார்த்தாலே, “இந்த அரசு பலகோடி ரூபாய்களை தாழ்த்தப்பட்டோர் நலனுக்கு ஒதுக்கி, பல உதவிகளைச் செய்து வருகிறது” என்பது நன்கு தெரியவரும். காங்கிரஸ் அரசாங்கம் செய்யாத பல காரியங்களை இந்த அரசு செய்து வருகிறது. குறிப்பாக மாணவர்களுக்கு உரிமைக் காட்டுகள் வழங்குவதன் மூலமாகவும், கலப்புத் திருமணங்களுக்குப் பரிசு அளிப்பதன் மூலமாகவும் பல உதவிகளைச் செய்து வருகிறது. இரண்டு ஆண்டுகளாக இந்த மானியக் கோரிக்கையின் மீது பேசிய எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள், “நாங்கள் எங்கள் ஆட்சியில் இரண்டு மந்திரிகளுக்கு இடம் அளித்தோம்” என்று பேசி வந்தார்கள். இப்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களை, கலப்பினமில்லாத இரண்டு தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அமைச்சர்களாக நியமிப்பதன் செய்தற்கு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் நன்றியாவது சொல்வார் என்று எதிர்பார்த்தோம். அதை அவர்கள் அப்படியே விட்டுவிட்டார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு நன்மை செய்வதிலே மிக மிக அக்கறையை காட்டி வருகிறது என்று கூற விரும்புகிறேன். திரு சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் பேசும்போது எதைஎதையோ குறிப்பிட்டார்கள். அவர் பக்கத்திலே உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த பலரை இன்னமும் பார்க்கிறோம். காங்கிரசிலே யார், யார் இருக்கிறார்கள். என்றால், ஏழை அரிசனங்களுக்குத் தொல்லைகளைத் தருபவர்கள், அவர்களை வாட்டி வதைப்பவர்கள் எல்லாம் அங்கேதான் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

கீழ்வெண்மணியில் நடந்த கொடுமையான நிகழ்ச்சியை மனிதாபிமானம் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் உணருகிறார்கள். அங்கே மிராசுதாரர்கள் கொடுமைகளைச் செய்தார்கள். காங்கிரஸ் ஆட்சிக்காலத்திலே ஆதித் திராவிடர்கள் தலைநிமிரவிடவில்லை. அவர்கள் 1947-லிருந்து ஆதிதிராவிட மக்களை தலை நிமிர விடாமல் எங்கெங்கே கூலி உயர்வு கேட்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் அவர்களைக் காட்டுமிராண்டித்தனமாக நசுக்கி வந்தார்கள்.

1969 மார்ச் 13]

[திரு. ந. சோமசுந்தரம்]

அவர்களுடைய கொடுமைகளுக்குச் சில உதாரணங்களைத் தர விரும்புகிறேன். கனப்பாறை குப்புசாமி என்பவர் சிறையில் அடித்துக் கொள்ளப்பட்டார். மற்றும் நடேசன் என்பவரை வெட்டவெளியிலே நிற்க வைத்துச் சட்டார்கள். இப்படி அவர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்திலே சட்டது மட்டுமல்ல, எல்லா இடங்களிலும் அவர்களுடைய கொடுமை பெருத்த அளவில்தான் இருந்து வந்தது. பூண்டி வாண்டையார் அவர்களும், கபில்தலம் முப்பனார் அவர்களும், குன்னியூர் சாம்பசிவம் ஐயர் அவர்களும், நெடும்பாலம் முதலியார் அவர்களும் இன்னும் பல முதலாளிகளும் காங்கிரசிலே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு இனரைக்கும் அந்தக் கொடுமைகளைச் செய்து வருகிறார்கள். தயவுசெய்து காங்கிரஸ்காரர்கள் இதை மறந்துவிட வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திரு. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு இது தெரியாமல் இருக்கலாம். இன்னும் அந்தமாதிரியான கொடுமை காங்கிரஸ்காரர்களால் தஞ்சை மாவட்டத்தில் செய்யப்படுகிறது. காங்கிரஸ் கட்சியை பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு இந்தக் கொடுமைகள் நடக்கின்றன என்பதை அவர் மறந்துவிட வேண்டாம். மேலும் இந்த ஆட்சிக்கு இழுக்கை உண்டாக்க வேண்டுமென்பதற்காகச் சில அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் காங்கிரஸ்காரர்களோடு இரண்டாக் கலந்து விட்ட சகவாச தோஷத்தினால் அப்படிச் செய்கிறார்கள் என்று நனைக்க வேண்டியிருக்கிறது. உயர்தர போலீஸ் அதிகாரிகள் தக்க நேரத்தில் உரிய நடவடிக்கைகளை எடுக்காமல் இருப்பதும், அமைச்சர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவராமல் இருப்பதும் அவர்களுடைய வாடிக்கையாக இருந்து வருகிறது. அமைச்சர் அவர்கள் தக்க நடவடிக்கைகளை உடனடியாக எடுக்க வேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாணவர்களுக்கு உரிமைக் காட்டுகள் வழங்கி, தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கள் எல்லோருமே கல்வி கற்க மறைந்த முதல்வர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். என்னுடைய தொகுதியில் இருக்கிற பூண்டி வாண்டையார் ஏற்படுத்திய பூண்டி கல்லூரியில், “உங்களுடைய காட்டுகள் நாங்கள் மதிக்க மாட்டோம்” என்று மாணவர்களிடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கல்லூரியில் அப்படிச் சொன்னது மட்டுமல்ல, அரசாங்கமே நடத்துகின்ற சஞ்சாவூர் சரபோஜி அரசினர் கலைக் கல்லூரியின் முதல்வர் கேப்டன் திரு. முருகையன் அவர்கள் “அரிசன நல இலாகா மூலமாக அளிக்கப்படுபு காட்டுக்கு நாங்கள் மதிப்பு அளிக்க முடியாது” என்று சொல்லிவிட்டார்கள். எத்தகைய கல்லூரிகளில் கல்லூரி முதல்வர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட இனக் கார்டுகளுக்கு இடம் அளிக்க மறுக்கிறார்களோ, அத்தகைய கல்லூரி முதல்வர்களின்மீது அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டும். யார் விண்ணப்பம் செய்தாலும் இடம் இருந்தால் மாணவர்களுக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கடுமையான உத்தரவைப் பிறப்பிக்க வேண்டும். புரட்சிகரமான மாறுதல்கள் இந்த ஆட்சியினால் ஏற்படும் என்று மக்கள் எதிர்பார்த்தார்கள். அவர்களுடைய எண்ணத்தில் ஏமாற்றத்தை உணர்பண்ணக்கூடாது.

அடுத்தபடி, ஆதித்திராவிடர்கள் குடியிருக்கிற குடியிருப்பு நிலங்களை அவர்களுக்கே சொந்தமாக்கித் தரவேண்டும். அப்படி அந்த நிலம் அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமாக இல்லாவிட்டால், அந்த நிலத்தின் உரிமையாளர் அரசாங்கத்திற்கு விண்ணப்பித்து உரிய பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள வகை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்த அடிப்படையிலே அவர்களுக்கு ஒரு பொருளாதார ஏற்றத்தை அளிக்க புறம்போக்கு நிலங்களை அளித்தாக வேண்டும். உச்சவரம்புச் சட்டத்தின் கீழ் கிடைக்கிற விவசாய நிலங்களை ஆதித்திராவிட மக்களுக்கு மட்டுமே அளிப்பது என்ற முடிவான உத்தரவை அரசாங்கம் அனுப்ப வேண்டும். ஆக வீட்டு மனை அளிப்பது, கல்விச் சலுகை அளிப்பது, உச்சவரம்புச் சட்டத்தின் மூலம் கிடைக்கிற நிலங்களை அளிப்பது ஆகிய இந்த மூன்று திட்டத்தைமட்டுமாகிலும் வைத்துக்கொண்டு, அரசாங்கம் உடனடியாகச் செயல்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

[1969 மார்ச் 13]

* திரு. மு. முத்தையா : அவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஹரிஜன மானியக் கோரிக்கையின்மீது பேச வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். “எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நீனைப்பதுவே அல்லாமல் வேறு ஒன்றும் அறியேன் பாராமே” என்றார் தாயுமானவர். எல்லோரும் நன்றாக வாழவேண்டிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்றால் விவசாயத்தில்தான் மிக கவனம் செலுத்தவேண்டும். அந்த விவசாயத்தில் இன்று பெரும்பாலும் ஹரிஜன மக்கள்தான் விவசாயிகளாக, விவசாய கூலிகளாக இருந்து வருகிறார்கள். பன்னெடுங் காலமாக தொன்றுதொட்டே காடு மேட்டையெல்லாம் அழித்து கழனி யாக்கி செந்நெல்லும், கரும்பும், விளையும் விளைநிலமாக ஆக்கி வந்திருக் கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடைய நிலை இன்றைக்கு மிகவும் பின் தங்கியே இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். விவசாயத் துறையில் மின்சாரம் வழங்குவது என்றால் ஹரிஜனங்களுக்கு முக்கியத்து வம் கொடுக்க வேண்டும். ஏனென்றால் ஒரு கிராமத்தில் நான்கு பேர் மின்சாரத்திற்காக விண்ணப்பம் போட்டால் 3 பேர்களுக்கு கிடைத்துவிடும். நான்காவது நபர் ஹரிஜனன் என்றால் கிடைக்காது. அப்பேர்ப்பட்ட சூழ் நிலைதான் இன்றைக்கும் இருக்கிறது.

என்னுடைய திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் ஹரிஜன நல அதிகாரியாக கசமுத்து தாஸ் என்பவர் இருக்கிறார். வேறு யார் போய்ச் சொன்னாலும் ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கிறார். ஹரிஜன மாணவர்களுக்காக நான் போய்ச் சொன்னால் கொடுப்பதில்லை. இதை அரசு கவனிக்க வேண்டும்.

இன்றைக்கு கீழ்வெண்மணி சம்பவத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நமக்கு என்ன தெரிகிறது? எந்த இடத்தில் ஆனாலும் சரி—எல்லோரும் ஹரிஜனங்களைத்தான் பயன்படுத்திக்கொள்வார்கள். எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி—கடைசியில் அவர்களை விட்டுவிடுவார்கள். உதாரணத் திற்குச் சொல்லுகிறேன். ஓர் ஊரில் ஒற்றைத் தலைவலிக்காரியும், ஹோமியோபதி டாக்டரும் இருந்தார்கள். அந்த ஊரில் இருந்த அந்த ஒற்றைத் தலைவலிக்காரியோடு அந்த டாக்டருக்கு கள்ள நட்பு. ஒருநாள் அந்த பெண்ணைப் புருஷன், “என் மனைவிக்குத் தலைவலி” என்று அந்த டாக்டரிடம் வந்தான். அவளை எப்படியாவது ஊரைவிட்டு அனுப்பி விட்டால், அவன் மனைவியோடு தாம் கல்லையில்லாமல் வாழலாம் என்று நினைத்த டாக்டர், தலைவலி போக இடமமலையில் உள்ள ஒரு கல்லைக் கொண்டு வரச் சொன்னார். அவளும் சரியென்று ஊரைவிட்டுக் கிளம்பி விட்டாள். இந்த டாக்டர் அவன் மனைவியோடு கள்ளத் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு நாள் அந்தப் பெண், அந்த டாக்டரிடம், “நம் நேர்த்திக்கடனுக்காக நான் மயிலாட்டம் ஆட வேண்டும். நீங்கள் மத்த ளம் அடிக்க வேண்டும்” என்றுளாம். டாக்டர் உரலை மத்தளமாக வைத்துக்கொண்டு அடிக்கின்றார். அவள் நார்க்கட்டிலில், மத்தியில் துவாரம் வைத்துக்கொண்டு மயிலாட்டம் ஆடுகின்றாள். தலைவலிக்காக, கல்லு தேடி போனவர் அங்கே சாவானோ, நாம் இங்கே வாழ்வோமோ என்று ஜாலியாகப் பாடுகின்றாள். பாதிவழியில் சந்தேகப்பட்டு திரும்பிய அவள் புருஷன் அங்கே வந்துவிட்டான். விஷயம் தெரிந்தவுடன் தன் மனைவியை “டைவர்ஸ்” பண்ணிவிட்டான். அப்படித்தான் இன்றைக்கு எந்தக் கட்சியானாலும்—இந்த மக்களை (ஹரிஜன மக்களை) தங்களுக்குச் சாதகமாக பயன்படுத்திக் கொள்கின்றார்களே தவிர, அப்பறியம் டைவர்ஸ் பண்ணிவிடுகிறார்கள். இன்றைக்கு காலை இந்த மாணியக் கோரிக்கையில் எவ்வளவு தகராறு வந்தது? வேறு மானியக் கோரிக்கை யில் வந்ததா?

என்னுடைய ஒட்டப்பிடாரம் தொகுதியில் வடருகல்மேடு, குமாரபுரம், வேலாயுதபுரம், பாமன்பச்சேரி என்ற நான்கு ஹரிஜன சேரிகள் இருக் கின்றன. அங்கே பள்ளிக்கூடம் வேண்டும் என்று கேட்டோம். 300-க்கு மேல் ஜனத்தொகை இருப்பதனால் பஞ்சாயத்து யூனியன் நான்கு கிராமங் களிலும் பள்ளிக்கூடம் கொடுத்தது. ஆனால் அதற்கு அரசாங்கத்திடம் இருந்து அங்கீகாரம் இல்லை. யாரோ சொன்னார்கள் என்பதாக அதை மறுப்பது நியாயமா? உடனே அந்தப் பள்ளிக்கு அங்கீகாரம் கொடுக்க வேண்டும்.

1969 மார்ச் 13]

[திரு. மு. முத்தையா]

மேலும், திண்டாமை ஒழியவேண்டும் என்று இன்று எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். அப்படியானால், பெயருக்குப் பின்னால் இருக்கிற ஒட்டு நீக்கப்பட வேண்டும். காங்கிரஸ் சர்க்கார் ஹரிஜனங்களுக்கு பாராளுமன்றத்தில் தனித்தொகுதி கொடுத்தார்கள். அதைப்போலவே பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு, சட்ட மேல் அவைக்கு தனி ஸ்தானம் ஒதுக்க திரு.க. அரசு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளது என்று சொல்லி உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எஸ். முருகையன் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவிருந்துள்ள அரிசன நலத்துறை மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து, பிரதான எதிர்க்கட்சி கொடுத்திருக்கக்கூடிய வெட்டுப் பிரேரணைகளை எதிர்த்து சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் நல்ல முறையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், பின் தங்கிய வகுப்பினர்களுக்கும் நல்ல பல திட்டங்களை இந்த மானியக் கோரிக்கையில் சேர்த்திருக்கிறார்கள். பொதுவாக ஹரிஜன மக்களுடைய குறைகள் நீண்ட காலமாகவே தீர்க்கப்படாமல் இன்னமும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. 20 ஆண்டு காங்கிரஸ் ஆட்சியில் ஹரிஜனங்களுக்காக ஆயிரக்கணக்கில் பணம் ஒதுக்கி எல்லாம் பிரச்சினைகளையும் தீர்த்துவிட்டதாக அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர அவர்களுடைய பிரச்சினை தீரவில்லை.

முக்கியமாக அவர்களுக்கு நல்ல முறையில் கல்வி கற்க வசதி செய்ய வேண்டும், வீடுகள் கட்டிக்கொள்ள மனைக்கட்டுகள் கொடுக்க வேண்டும். நல்ல குடிதண்ணீர் வசதி, பாதை வசதி செய்துதரப்பட வேண்டும். ஆக இந்த நான்கு பிரச்சினைகளில் நாம் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். இத்துறைக்காக நாம் ஆயிரக்கணக்கில் பணம் ஒதுக்கினாலும் அவை சரியான முறையில் அவர்களுக்குப் பயன் அளிக்கிற வகையில் செலவு செய்யப்படவில்லை என்பதுதான் எனக்குத் தெரிந்த வரையில் சொல்ல முடியும்.

அது மட்டுமல்ல. இன்றையதினம் அவர்களுக்காக ஒதுக்கப்படுகிற ஸ்காலர்ஷிப் பணம் அவர்களுக்கு கல்லூரியில் சேர்ந்த 15 தினைக்குள் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். சென்ற ஆண்டுதான் இந்த முறையைக் கொண்டு வந்தார்கள். முன்பெல்லாம் மூன்று நான்கு மாதங்களாகும். ஆகவே உடனடியாக அந்தப் பணம் அவர்களுக்குக் கிடைக்க வழி செய்ய வேண்டும். உரிய காலத்தில் பணம் கொடுக்கப்பட்டதானால் அவர்கள் கஷ்டமின்றி படிக்க வசதியேற்படும். அடுத்து ஹரிஜனக் காலனிக்காக நாம் மனைகளை எடுக்கிறபோது, பலர் ஹைக்கோர்ட் சென்றுவிடுகிறார்கள். மனை கொடுக்கும் விஷயத்திலும் அப்படித்தான். ஆகவே சட்டத்திலேயே ஹரிஜனக்காலனி, மனைக்கட்டு—இவை சம்பந்தமாக யாரும் கோர்ட்டுக்குப் போக முடியாதபடி சட்டம் கொண்டு வந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஏற்கனவே அவர்களுக்கு நாலு ஏக்கர் என்று இடத்தைப் பார்த்து ஒதுக்கி செய்ய வேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் செய்த தற்குப் பிறகு நிலத்திற்குரியவர் கோர்ட்டுக்குப் போனால் மூன்று, நான்கு ஆண்டுகள் ஆகிவிடுகிறது. அவர்கள் மனைக் கட்டுகள் தங்களுக்குக் கிடைக்குமா, கிடைக்காதா என்று திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அரிசன மக்களுக்கு குடிநீர் வசதிக்காகவும், ரோடுகள் வசதிக்காகவும், கல்வி வசதிக்காகவும் தனியாக கவனம் செலுத்தினால்தான் அவர்களுடைய பிரச்சினையை, நாட்டிலே நெடுங்காலமாக பின்தங்கிய நிலையில் உள்ள அந்த மக்களுடைய பிரச்சினையை, தீர்த்தவர்களாக ஆவோம். அடுத்த ஆண்டிலாவது அமைச்சர் அவர்கள் அதிகமாகத் தொகை ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அரிசனக் காலனிகளுக்கு மின்விளக்குகள் போடுவது சம்பந்தமாக சர்க்கார் ஒரு உத்தரவு போட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கிராமத்திலே மின் விளக்குகள் போட வேண்டுமென்றால் முதலிலே அந்தக் காலனிகளுக்குப் போட்டுவிட்டு, பிறகுதான் மற்ற இடங்களுக்குப் போட

1999-70-ம் ஆண்டிற்கான நிதிக் கோரிக்கைகள் மீது வாக்கெடுப்பு

[திரு. எஸ். முருகையன்]

[1969 மார்ச் 13]

வேண்டுமென்ற ஒரு உத்தரவு அரசாங்கம் போட வேண்டும். அதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. அந்த மக்கள் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். எனவே அமைச்சர் அவர்கள் அதிலே தனியாக கவனம் செலுத்தி, முதலிலே மின்விளக்குகள் அவர்களுக்குப் போடவேண்டுமென்று, பிறகு மற்ற இடங்களுக்குப் போடக் கூடிய முறையை ஏற்படுத்த அதற்கான உத்தரவைப் போட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பட்டது).

* திரு. எஸ். ராமலிங்கம்: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது எங்கள் கட்சியின் சார்பாகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகளை இந்த ஹரிஜன, பின்தங்கிய, மாணியக் கோரிக்கையின் மீது சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஹரிஜன பின்தங்கிய வகுப்பாரின் நலனிலே எவ்வளவு அக்கரை இருக்கிறது என்பதைப்பற்றியும், இந்தப் பிரச்சினை எவ்வளவு கொடுமையான வாய்ந்தது என்பதைப்பற்றியும் இந்தச் சபையிலே இந்த மாணியம் வருகிறபொழுது எவ்வளவு சூடாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்பதிலிருந்தே தெரியும். இந்தப் பிரச்சினையை, ஹரிஜன மக்கள், பின்தங்கியவர்கள், மலைவாசியைச் சேர்ந்தவர்கள் இவர்களுடைய பிரச்சினையை எப்படியாவது தீர்க்க வேண்டும். சமுதாயத்தினுடைய அடித்தளத்தில் உள்ளவர்கள், மற்ற, சமுதாயத்தில் உள்ளவர்களின் பிரச்சினையைப்பிரச்சினை மேலெழுந்தவாரியாக இவர்கள் பிரச்சினையைக் கவனிக்காமல் சீக்கிரமாக இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கனம் அமைச்சர் அவர்கள் எதிர்ப் கட்சியிலிருந்தபோது வேகமாக இந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றிப் பேசியிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் சர்க்காரில் இந்தப் பிரச்சினை துரிதமாகத் தீர்க்கப்படவில்லையே என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு அவர்கள் அமைச்சராக அந்தத் துறைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது எங்களுடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் கொஞ்சம் உணர்ச்சி வயப்பட்டு இந்தப் பிரச்சினையை எடுத்துச் சொன்னால் அவர்கள் அதை விடப் ஆக எடுத்துக் கொண்டுவருகிறார்கள். இங்கே அந்தப் பிரச்சினையை எடுத்துச் சொல்வது விடப்பக்கா அல்ல, வேதனை கலந்தப் பிரச்சினை என்பதால்தான். எனவே அவர்கள் அதை விட்பாக எடுத்துக்கொள்ளாமல் தீர்த்து வைக்க வேண்டியதற்கான முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கல்வித் துறையிலே அவர்களை உயர்த்த வேண்டுமென்பதற்காக அதிகமாக நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது அதை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் பொதுச் சுகாதாரத்திற்கு அதிகமாக ஒதுக்கவில்லை. இப்படி ஒரு பக்கம் அதிகமாகவும், இன்னொரு பக்கம் குறைவாகவும் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். காரணம் கேட்டால் மத்திய சர்க்காரிலிருந்து நிதி வரவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். மத்திய சர்க்காரிலிருந்து பெறுவது, அவர்களைக் கேட்பது எல்லாம் உங்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது. ஆனால் அங்கு கையேந்தி கொண்டிருப்பதைவிட, இங்குள்ள இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக அவர்களுக்கு வீட்டுமனைகள் கொடுப்பதற்காக, அவர்களை பொருளாதாரத் துறையிலே முன்னேற்றுவதற்காக, பொதுச் சுகாதாரத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக, மாநில சர்க்காரைப் பொறுத்தவரையில் உங்கள் சக்திக்கு உட்பட்டு வழிவகைகளைக் காண வேண்டும். வழியிருக்கிறது. சென்ற ஆண்டிலே பேசும்பொழுதே நான் குறிப்பிட்டேன். உங்கள் கையிலே பொறுப்பை வைத்துக்கொண்டு, உங்கள் கடமைக்குட்பட்டு நீங்கள் செய்யலாம், அதற்கு வழி இருக்கிறது. கோயில் நிலங்கள் இருக்கின்றன, குத்தகைக்கு விடுவதன் மூலமாகவோ சாகுபடி செய்வதன் மூலமாகவோ வருகிற வருமானத்தையெல்லாம் எடுத்து இதிலே ஏன் செய்யக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்கள் எதிர்க்கட்சியிலிருந்து போது சொன்னார்கள். கோயில் நிலங்களில் கைவைப்பதற்கு காங்கிரஸ் காரர்கள் பயப்படுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அவர்களுக்கு அந்த மாதிரி பயம் இந்த இடத்திலே வந்து உட்கார்ந்தவுடனே கைவைத்தால் அதைப்பற்றி ஏதாவது சொல்வார்கள், இந்த நாள்காலி பறிபோய்விடும் என்று எண்ணுகிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் எங்கள் ஜில்லாவுக்கு வந்தபொழுது 'பிரஸ் ரிப்போர்ட்டர்ஸ் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்'? என்று

1969 மார்ச் 13] [திரு. எஸ். ராமலிங்கம்]

கேட்டதற்கு அந்த வருமானங்களை ஹரிஜன மக்களுக்குக் கொடுக்கப் போகிறேன் என்று சொல்லவில்லை. யாதிரீகர்களுக்கும், பக்தர்களுக்கும் கொடுக்கப்போகிறேன் என்று வழக்கமாகச் சொல்லுவதுபோல் சொன்னார்கள். புதுமாதிரியாக, புரட்சிகரமாக சொல்லவில்லை. முதலாவது ஜார்ஜ் ஆண்டுவிட்டார், இரண்டாவது ஜார்ஜ் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டார் என்ற முறையிலேதான் இருக்கிறது.

தஞ்சாவூர் சோமசுந்தரம் அவர்கள், நீங்கள் நிலச்சுவான்தார்களை ஆதரிக்கிறீர்கள் நாங்கள் நிலச்சுவான்தார்களோடு தொடர்பு கொண்டவர்கள் அல்ல என்று சொன்னார்கள். அவர்கள்தான் நிலச்சுவான்தார்களுக்குப் பிரதிநிதிகளாக உள்ள சுதந்திராக் கட்சியோடு கூட்டு வைத்து இருக்கிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து நிலத்தைப் பிடுங்கவில்லை, அதனுல்தான் எங்களுக்கு இந்தக் கெட்டபெயர் என்று நினைக்கிறேன். திரு. சீவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொன்னதைப்போல் ஒரு மினிமம் புரிராம் போட்டு வீட்டு மனை வசதியாவது செய்து கொடுக்கவேண்டும். பி.பி. வைத்தியநாதன் கமிட்டி ரிப்போர்ட்டு இருக்கிறது. மறைந்த பரமேஸ்வரன் கமிட்டி ரிப்போர்ட்டு இருக்கிறது. அதை ஆராய்ந்து இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டும். மத்திய சர்க்காரிலிருந்து பிளானிங் கமிஷனிலிருந்து, பிணான்ஸ் கமிஷனிலிருந்து பெறுவதோடு உங்கள் சக்திக்கு உட்பட்ட வகையில் இங்கு வருவாய் பெறுவதற்குக் தேரியமாக முன்வர வேண்டும். இரண்டு, மூன்று வருடங்களுக்குள்ளாக இதைத் தீர்க்கக்கூடிய பொறுப்பை, நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்திருக்கிற நீங்கள் எடுத்துக் கொண்டால்தான் இந்தப் பிரச்சினை தீரும். எங்களைப் பொறுத்தவரையில் நாங்கள் எதிர்க்கட்சியில் இருக்கிறோம். நீங்கள் ஆட்சிக்கு வந்திருக்கிறீர்கள். மக்களுக்கு உங்களிடத்திலே நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். எனவே இந்தப் பிரச்சினையை விரைவிலே தீர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். (மணி அடிக்கப்பட்டது).

* திரு. மு. ராமன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய மறைவு குறித்து என்னுடைய தொகுதி மக்களுடைய சார்பாகவும் என்னுடைய சார்பாகவும் நான் அஞ்சலியைச் செலுத்திக்கொண்டு, மானியமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கிற மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்துச் சில கருத்துகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் மிகச் சிறந்த முறையிலே அரிசன மக்களுக்காக தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்திற்காக பிள்ளைகளை சமுதாயத்திற்காக என்ன என்ன திட்டங்களை உருவாக்கியிருக்கிறோம் என்பதை இந்தப் புத்தகத்தின் வாயிலாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இருபது ஆண்டுகளாக இல்லாத கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கிறார்கள். வேண்டுமென்றே இந்த அரிசனமீது காங்கிரஸ்காரர்கள் பல குற்றச்சாட்டுகளைக் கூறியிருக்கிறார்கள். இதுவரையில் இல்லாத சில அம்சங்கள் இந்த அரசாங்கத்தினால் புறக்கணிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. சில அரிசனக் குடும்பங்களுக்கு வியாபாரத் துறையிலே ஈடுபட்டு முன்னேற்றத்திற்காக இரண்டு லட்சம் ரூபாய் 1969-70 ஆம் ஆண்டுக்காக ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இது ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. அவர்கள் இதைப் பாராட்ட வேண்டாமா ?

நம்முடைய சமுதாயம் நல்ல முறையிலே வாழ்வதற்கேற்ற முறையில் மனைக்கட்டுகள் வழங்கியிருக்கிறார்கள். குடியிருப்பு வசதியைப் பொறுத்த வரையில் கடந்த இருபது ஆண்டுக் காலமாக எந்தவிதமான காரியமும் செய்யவில்லை. இப்பொழுது அமைச்சர் அவர்கள் ரூ. 125 மானியமாகவும் 125 ரூபாய் கடனாகவும் கொடுக்க வழிசெய்திருப்பது பாராட்டுக்கு உரியதாகும். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் ஆயிரக்கணக்கான மனைக்கட்டுகள் வழங்குவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறார்கள். வீடுகள் கட்டிக்கொள்ள அரிசன மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்ற நிலைமையை உணர்ந்து இந்த அரசு இந்த நல்ல திட்டத்தைச் செய்திருக்கிறது. மேலும் பல நல்ல காரியங்களை அரிசன மக்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காகத் துணிந்து செயல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கோயில் மானியங்களைப் பொறுத்தவரை அரிசன மக்கள் அந்த நிலத்தில் பயிரிட வழிவகை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. மு. ராமன்]

[1969 மார்ச் 13]

பிற்பகல்
12-30

என்னுடைய தொகுதியில் வளவனூர் அரசினர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் அரசினர் மாணவர் விடுதி இருக்கிறது. கடந்த பத்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக நடந்து வருகிறது. அதிலே 45 மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். அரசின மாணவர்கள், பின்தங்கிய வகுப்பு மாணவர்கள், முற்போக்கு மாணவர்கள் ஆகிய எல்லோரும் சேர்ந்தது. அந்த எண்ணிக்கையை 75 மாணவர்கள் என்ற அளவுக்கு உயர்த்த வேண்டுமென்று அரசின நலத்துறை அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கண்டமங்கலம் வழுவூர் அரசினர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அரசின மாணவர்கள், பின்தங்கிய மாணவர்கள் ஏழெட்டு மைல் தூரம் நடந்து சென்று படிக்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. இந்த இரண்டு பள்ளிகளுக்கும் அரசினர் மாணவர் விடுதி ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காக நடவடிக்கை எடுத்து அரசின நலத்துறை இயக்குநருக்கு அனுப்பி இருக்கிறார்கள். அதை இந்த ஆண்டு நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். வளவனூரில் மனைக்கட்டுகளை எடுக்க வேண்டுமென்று பலமுறை கூறியும் அதிகாரிகள் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. 1962-ல் ரிட் மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டு இன்னும் முடிவு பெறாத நிலையில் இருப்பதால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. எட்டாண்டு காலமாகியும் ஒன்றும் செய்யவில்லை. அரசு வழக்கறிஞர்கள் இதிலே முழு கவனம் செலுத்தி சீக்கிரம் முடிவு காண வழி செய்யவேண்டும். அந்த முறையில் ஏழைவாழ் மக்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டும். என்னுடைய தொகுதியில் கூட்டுறவு பால் வழங்கும் சொசைடிகளை வி. புதுப்பாளையம், வில்லியனூர், இளங்காடு, ரிங்காரெட்டி பாளையம், வி. புதூர் ஆகிய இடங்களில் ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனக்குப் பேச வாய்ப்புத் தந்த துணைத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. என். மருதாசலம் : உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, அரசின நல அமைச்சர் கொண்டு வந்திருக்கும் மானியத்தின் மீது ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். இதற்காக இன்று 696-92 டீசம் கோரப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு கோரப்பட்ட தொகை முழுவதும் அப்படியே அரசின நலனுக்காகப் போய்ச் சேருகிறதா என்றால், இல்லை. இதிலே, மாநிலத்திலே இருக்கக்கூடிய டைரக்டர்கள் உட்பட அந்தக் காரியாலயத்திலே பணியாற்றுகின்றவர்களுடைய சம்பளங்கள், மாலவர்களில் அந்த அலுவலகங்களில் பணியாற்றுகின்றவர்களுடைய சம்பளம் ஆகியவற்றுக்கெல்லாம் சேர்த்துத்தான் இந்தத் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மீதியுள்ள தொகையும் மூன்று பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்று அரசினங்களுக்கு, இரண்டாவது மலை ஜாதியினருக்கு, மூன்றாவது பின் தங்கிய வகுப்பினருக்கு என்ற முறையில் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப் பார்க்கும்போது அரசின முன்னேற்றத்திற்காக மிச்சமாகக்கூடிய தொகை சமுத்திரத்தில் கரைத்த பெருங்காயம் மாதிரித்தான் இருக்கும். ஆகவே, இந்தத் தொகை போதாது, இதை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று அரசின நலத்துறை அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இதிலே, இரண்டு மூன்று விஷயங்கள் முக்கியமாக வாவேற்கத் தக்க முறையிலே இருக்கின்றன. வீடு கட்டுவதற்காக தகுதியுள்ளவர்களுக்கு 2,500 ரூபாய் வரை கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய் கடன் கொடுத்து பாதி மானியமாகவும் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்தக் குறிப்பிலே அரசினங்களுக்கு உழவு மாடுகள் கொடுக்கப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. எங்களுடைய பகுதியில் இந்த இரண்டு வருஷமாக அப்படி எதுவும் வாங்கித் தந்ததாக இல்லை. வாங்கித் தந்ததாக அமைச்சர் கூறினால் நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். தற்போது எல்லா இடங்களிலும் மகளிர் பள்ளிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. கோவை தாலுகாவில் ஒரு மகளிர் பள்ளியும் அரசின நலப் பள்ளியும் இல்லாமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கது. அங்கு உடனடியாக ஏற்படுத்த அமைச்சர் அவர்கள் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அரசின நலப் பள்ளியில் படிப்பவர்களை ஊக்குவிப்பதற்காக 200 ரூபாய் கொடுக்கப்படுவது அதிகப்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோவை பள்ளியில் கொடுத்ததாகத் தகவல் இல்லை. பல்நோக்குக் கூட்டுறவு சொசைடிகள், தொழில் ஒப்பந்த கூட்டுறவு சொசைடிகள் போன்ற பல ஆறு, ஏழு என்ற எண்ணிக்கையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

1969 மார்ச் 13]

[திரு. என். மருதாசலம்]

கோவையில் அப்பேர்ப்பட்ட சொசைடிகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஏதோ இரண்டொரு சொசைடிகள் இருக்கலாம். மற்ற மாவட்டங்களைக் காட்டிலும் கோவையில் அதிகமான அரிசனங்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அந்த ஸ்தாபனங்களை எல்லாம் கோவை ஜில்லாவில் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கோவை மாவட்டத்தில் பல இடங்களில் அரிசனங்கள் பயிர்த தொழிலைச் செய்து வருகிறார்கள். பொள்ளாச்சி தாலுகாவிலே பாலாற்று புறம் போக்கு நிலம் இருக்கிறது. அதிலே அரிசனங்கள் உழவு வேலை செய்து வருகிறார்கள். அதிலிருந்து அவர்களைத் துரத்திவிட்டு மரங்களை எல்லாம் வெட்டிவிட்டதைப் பற்றி அரசுக்கு ஃபீபார்ட் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதிகாரிகளுக்கும் ரிப்போர்ட் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மாநிலம் பூராவும் எடுத்துக் கொண்டால் இந்தமாதிரி மனைத் தகராறு முக்கியமான தகராறுகள் இருக்கிறது. யார் கொஞ்சம் உதவியாக இருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கே கொடுக்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. தாராபுரத்தில் லட்சுமி பதிராஜ் என்ற காங்கிரஸ் கட்சி இருக்கிறார். அவர் வயலில் பிடுங்கிக் கொண்டு அரிசன மக்களைத் துரத்திவிடுவதற்கான முயற்சிகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அதைப்பற்றி அமைச்சரவர்களிடமும் தெரிவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. உடனடியாக அந்த முயற்சியைக் கைவிடும்படி செய்து அந்த நிலத்தை அரிசனங்களுக்கு வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று தாழ்மையோடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

செங்கல் சொசைடிகள் பல ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதாக அறிக்கையில் காணப்படுகிறது. கோவையிலே எத்தனை சொசைடிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்று குறிப்பிடவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்கும் வகையில் அத்தனையுமே சொசைடிகளை அதிகமாக ஏற்படுத்த வேண்டும்.

அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும் முறையை அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும். இந்த சொசைட்டிக்கு அதிகமான மானியம் ஒதுக்கித் தரவேண்டும். மாநிலத்திலிருந்து எழுதியனுப்பினால் சொல்லரஷிப் ஃபாரமே வந்து சேரவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள்.

(மணியடிக்கப்பட்டு, திரு. கோபால் அவர்கள் பேசுவதற்கு அழைக்கப்பட்டார்.)

* திரு. எம். கோபால் : அவைத் தலைவர் அவர்களே, ஹரிஜன நலத்துறை மானியத்தின்மீது நான் பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்ததற்கு முதலில் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எங்கள் மாபெரும் தலைவரும் எங்கள் சமுதாயத்திற்காகவே பிறந்தார் என்று சொல்லக்கூடிய அந்த இதயத் தெய்வத்தை நாம் இன்று இங்கு காணவில்லை. அவர்கள் இந்த சமுதாயத்திற்காக அரும்பாடு பட்டார்கள் என்பதை அந்த சமுதாயச் சாட்சியாகச் சொல்கிறேன். இன்று அவர்கள் இல்லாத ஒரு நிலையில் நான் இந்த மானியக் கோரிக்கையின் மீது பேச இருக்கிறேன். எங்கள் சமுதாய மக்கள், அவர்களை இருந்தபோதிலும் மறக்கவில்லை; இறந்த பின்பும் மறக்கவில்லை. எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர் ஒருவர் கொதித்தெழுந்து பேசினார்கள். அவர்கள் அப்படி கொதித்து எழவேண்டாம். இருபது ஆண்டுகளாக அவர்கள் செய்யத் தவறியதை, அவர்களால் செய்ய முடியாததை எங்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழக சர்க்கார் செய்தே தீரும் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். எல்லோரும் ஆதிதிராவிட மக்களைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். இந்த சமுதாய மக்களுக்கு எவ்வளவோ சலுகைகளை செய்து கொடுத்தும் கூட, இவர்கள் ஏன் இன்னும் முன்னேறவில்லை என்பதன் அடிப்படையை நாம் ஆராய வேண்டும். வருடந்தோறும் இந்த ஆதிதிராவிட மக்களுக்காக பல சலுகைகளைச் செய்துகொண்டு வருகிறோம். ஆனால் ஒரு சிலர்தான் முன்னேறியிருக்கிறார்கள். எல்லோராலும் முன்னேற முடியவில்லை. 1961-ம் ஆண்டிலிருந்து நிதியை இந்த மானியத்திற்காக அதிகமாக்கி, அதிகமாக்கி இன்று 642 லட்சம் ரூபாய் அளவிற்கு மானியம் அளிக்கிறோம். இருந்தபோதிலும் இந்த சமுதாயத்தில் உள்ள குறிப்பிட்ட

[திரு. எம். கோபால்]

[1969 மார்ச் 13]

ஒரு சிலர்தான் முன்னேறியிருக்கிறார்களே தவிர எல்லோரும் முன்னேற்றம் அடைந்துவிட்டதாகச் சொல்லமுடியாது. ஹரிஜன மக்களுக்காகக் கொடுக்கப்படும் இந்தப் பணம் ஹரிஜன மக்களால் மட்டும் அடைய முடியவில்லை. பிற்பட்ட வகுப்பு மக்களும் அந்தப் பணத்தில் பல்வேறு அடைந்து வருகிறார்கள். இப்படி நாம் செய்துகொண்டு போனால் எப்படி இந்த ஹரிஜன சமுதாய மக்களை முன்னேற்றத்திற்குக் கொண்டு வாழமுடியும்?

பல விவசாயக் காடுகள் தானாகவே வளர்ந்துகொண்டு வருகின்றன. அதற்காக ஒரு டிபார்ட்மெண்ட் வைத்து அதை பராமரிக்கிறோம். அந்தக் காடுகளை எல்லாம் அழித்துவிட்டு, ஹரிஜன மக்கள் யார் யாருக்கு நிலம் இல்லையோ அவர்களுக்கு இரண்டு அல்லது ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தைக் கொடுத்து, கேணி எடுத்துக் கொடுத்து, மாடு போன்றவற்றைப் பிடித்துக் கொடுத்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய கடன் வசதிகளைத் தந்தால் அவர்கள் விவசாயத்தைப் பெருக்கி முன்னேற்றம் அடைய முடியும்.

இன்று ஹரிஜன மக்கள் கூலிகளாக, அடிமைகளாக இருந்து வருகிறார்கள். ஆகவேதான் வெண்மணி நிகழ்ச்சிகள் போன்றவை நடக்கின்றன. ஹரிஜனங்களுக்காக ஒரு டிபார்ட்மெண்டை வைத்துக்கொண்டு அதைச் செய்தோம், இதைச் செய்தோம் என்று சொல்லுவதைவிட ஒரு திட்டத்தை ஏற்படுத்தி இந்த வருஷமாவது இவர்கள் இந்த அவ்வாறு முன்னேற்ற வேண்டும் என்ற ஒரு திட்டத்தை ஒரு கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

என் தொகுதியில் ஹரிஜன மக்களுக்கு நிலம் வழங்குவதற்காக நிலம் கொடுத்து, கல் போட்டு, பட்டா வழங்க முன்வந்தபோது ஜாதி இந்துக்கள் கோர்ட்டுக்குச் சென்று அதை நிறுத்தி வைத்துவிட்டார்கள். இதுபோல்தான் பல கிராமங்களில் நடக்கின்றன. ஆகவே இந்த ரெவன்யூ சட்டத்தை, வெள்ளைக்காரன் வகுத்து இந்த ரெவன்யூ சட்டத்தை நிரூபித்த யடைக்கவேண்டும். பட்டா வழங்குவது என்றால் உடனடியாக தாசில்தாரோ அல்லது கல்க்டரோ அதை வழங்குவதற்கு சட்டத்தில் இடம் இல்லை. புறம்போக்கு நிலத்தை ஜாதி நத்தமாக்கித்தான் பட்டா வழங்கவேண்டும் என்று இருக்கிறது. இதைச் செய்வதற்கு மூன்று ஆண்டுகள் ஆகின்றன. ஆகவே இதைவெல்லாம் நிரூபித்தியமைக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான் இந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நல்ல முறையில் வளர்ந்து வீடு கட்டிக்கொண்டு, நல்ல முறையில் விவசாயம் செய்யக்கூடிய ஒரு நிலை ஏற்படும்.

ஹரிஜன மக்களைப்பற்றிச் சொல்லிச் சொல்லி, அரசியல் கட்சிகள் வாழ்த்தினால் போதாது. இந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நல்ல முறையில் வாழ்வதற்கு எல்லாக் கட்சியினரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு திட்டத்தை உருவாக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்துதான் இந்த சமுதாயத்தை வாழ வைக்க முடியுமே தவிர, பேச்சாலும் எழுத்தாலும் அதைச் செய்து விட முடியாது. என் இந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இன்னும் நசுக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறார்கள், ஏன் இவர்கள் இன்னும் வாழ முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை ஆராய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் இந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் முன்னேறுவதற்கு முடியும். ஆகவே எல்லாக் கட்சியினரும் ஒன்று சேர்ந்து அந்த மக்கள் வாழ வழிவகை செய்யக் கூடிய ஒரு திட்டத்தை உருவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. பி. எஸ். எல்லப்பன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, ஹரிஜன மானியக் கோரிக்கைமீது இங்கு இப்போது விவாதம் நடக்கிறது. 1957-ல் இருந்து இந்த ராமாயணத்தை நான் கேட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். சொன்னால் போதுமா, செய்தால் தீரமா என்பார்கள். இங்கு சொல்வது தவிர செய்வது ஒன்றுமில்லை. நான் அதிகமாகச் சொல்ல விரும்பவில்லை. இப்போதுள்ள நிலைக்கு யாரையும் குற்றம் சொல்வதற்கில்லை. அவரவர்களுக்குத் தக்க விதத்தில் பேசுகிறார்கள். இந்தக் கட்சியி

1969 மார்ச் 13] [திரு. பி. எஸ். எல்லப்பன்]

லிருந்தும் பேசுகிறார்கள், அந்த கட்சியிலிருந்தும் பேசுகிறார்கள். மேலே இருக்கிறவர்கள் கொஞ்சம் உரக்கப் பேசுகிறார்கள். இருபது வருடங்களாக காங்கிரஸ் சர்க்கார் ஆண்டு வந்தது. இப்போது இவர்கள் ஆண்டு வருகிறார்கள். இவர்களும் என்ன சாதிக்க முடியும், நாங்கள் என்ன அனுபவிக்க முடியும்? ஒரு திட்டத்தை வைத்து அதன்படி நடத்தி வருகிறார்கள். சர்க்காரின் பேரில் நான் தப்பி சொல்லவில்லை. இந்த சமுதாயத்திற்காக ஒவ்வொரு வருடமும் பணம் ஒதுக்கப்படுகிறது. கீழேயுள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள், அது சம்பந்தமான அதிகாரிகள் இவர்களிடம் தான் இருக்கிறது, இந்த முன்னேற்றக் காரியங்கள்.

செங்கல்பட்டு ஜில்லாவில் ஒரு ஹிரிஜன் வெல்பேர் ஆபீஸரைப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஸ்பெஷல் ஆபீசர், ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர்கள், சர்வேயர்கள் என்று என்னவென்னமோ வெல்லாம் போட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நாற்பது பேர்கள் ஒரு கூட்டம் இருக்கிறார்கள். எந்தக் கிராமத்தில் எதை உடனடியாகச் செய்கிறார்கள் என்றால் ஒன்றுமே செய்வது கிடையாது. எங்கள் பெயரில் வருகிறது பணம். அனுபவிப்பது யார் பேரிலோ போகிறது. நடுவில் அந்த மக்களுக்கு என்ன நடக்கிறது என்றால் ஒன்றும் நடப்பதில்லை. நானும் பார்க்கிறேன், இவர்கள் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும், முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். கல்வி விஷயத்தில் அவ்வளவு மோசமாகச் சொல்ல மாட்டேன். கல்வி விஷயத்தில் அவர்கள் இருக்கிற தொகையைக் கொண்டு சமாளிக்கிறார்கள். அது ஒன்றைத் தவிர வேறு ஒரு முன்னேற்றமும் எந்தக் காரியத்திலும் நடக்கவில்லை. இதற்கு எவ்வளவு சப்பைக்கட்டு கட்டிப் பேசினாலும் நான் அதை ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன். நானே நேரில் பார்க்கிறேன், அனுபவிக்கிறேன். எனக்குத் தெரியாமலா உங்களுக்குத் தெரிந்து போயிற்று. கல்வி விஷயத்தில் கூடுமான வரையில் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறார்கள். மேலும் இதை ஊக்குவிக்கக் கண்ணால் கண்டது கோடி என்றால் காண்பது அநேக கோடி. அநேகம் கோடி மக்கள் இன்று இழிவான நிலைமையில் தாழ்மையான நிலையில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு, குடியிருக்க வீடு இல்லாமல் இருந்து வருகிறார்கள். நீங்கள் எல்லாம் ஜாதியை ஒழிக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறீர்கள். வேண்டாம்.

சங்கரன் காசினியில் அங்கென்ன சொன்னார்? சண்டாளன் பக்தனும் தன் குருவென்றார். எங்கள் ராமானுஜம் தன்குலமென்று யாவரையும் கொண்டுன் கோவிலில் சென்றார் ராமானுஜர் காலத்திலேயும், சங்கரா சாரியார் காலத்திலேயும் ஒன்றுபடுத்த முடியாதநிலை அந்தக் காலத்திலே இருந்தது என்று நீங்கள் வந்து ஒன்றுபடுத்திவிடுவீர்களா? இது நடக்கும் சமாசாரமா? அல்ல. எல்லா ஜாதிகளையும் ஒன்றாக ஆக்கிவிட வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். ஒன்றாக ஆக்குவதா? நாங்கெல்லாம் ஆதி திராவிடன், நீங்கெல்லாம் பாதி திராவிடன். எனனை ஏன் அதில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறீர்கள்? நான் தனித் தமிழன், அப்பழுக்கில்லாதவன், ரோஷம் உள்ளவன். சாகித காலத்திலும் மண் வெட்டியை எடுத்து தலைக்கருகில் வைத்துக்கொள்பவன், சாகித வரைக்கும் இன்னொருவருக்குக் கைகட்டியிருப்பது, போய்ப் பத்திரம் எழுதவது போன்றவைகள் என்னிடத்தில் இல்லை. ஆகவே, இந்த அரிஜன சமுதாயத்தைப்பற்றி சப்பிரமணியம் பேசினார். அதுமாதிரி பேச வர மாட்டேனென்கிறது. உடம்பும் சரியில்லை. சொன்னாலும் கேட்க மாட்டார்கள். பேசிப்பேசி வருவதே பழக்கம் ஆகிவிட்டது. வருஷத்திற்கு ஒருமுறை தெவஷம் கொடுப்பதைப்போல் வருஷத்திற்கு ஒருநாள் பேசப்படுகிறது. போனவருஷம் சொன்ன குறைபாடுகளை இந்த வருஷம் தீர்க்க வேண்டுமென்று தெரியாதா? நல்ல காரியங்கள் நடக்கிறதா? ஹிரிஜன் வெல்பேர் டைரக்டர் மூலம் பிள்ளைகளுக்கு ஸ்காலர்ஷிப்புகொடுத்தால் சீக்கிரம் நடத்தப்படும். அதைக்கொண்டு போய் கலெக்டரிடம் கொடுக்கப் போகிறார்கள். ஹிரிஜன் முன்னேற்றத்தைப் பார்த்தீர்களா? படிக்கின்ற பிள்ளைகளுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கொடுப்பதைக் கலெக்டரிடம் கொண்டு போய்க் கொடுப்பது. இது நடக்குமா? இன்னொன்று சொல்லுகிறேன். நல்ல

[திரு. பி. எஸ். எல்லப்பன்]

[1969 மார்ச் 13]

அதிகாரிகளை மூன்று மாதத்திற்கு ஒருமுறை மாற்றுகிறார்கள். இப்படி மாற்றிக்கொண்டே போனால் பின்னாலே வருபவர்கள் எந்த பைலை எப்படித் தேடி எடுப்பார்கள்? மதுராந்தகம் தாலுக்காவுக்கு தாசில்தார் ஒருவர் வந்து 7 மாதங்கள் ஆகின்றது. அவர் வந்தவுடனே பர்மா அகதிகளுக்கு, எங்கள் பகுதியான சூணம்பேட்டில் 214 ஏக்கராக்களை எடுத்து, காட்டையெல்லாம் வெட்டி, தங்கமான நிலமாக ஆக்கி, அந்த அகதிகளுக்கு புதிய பள்ளிக்கூடம் கட்டி, நல்ல நகரமாக ஆக்குவதற்கு முனைந்தார். நம்முடைய மேன்மை தங்கிய விவசாய அமைச்சரவர்கள் வந்து ஆரம்பித்து வைத்தார்கள். மிக அழகாக நடக்கிறது. இதுவரை 30,000 ரூபாய் செலவாகியிருக்கும். ஆனால் சர்க்கார் காலணுக்கூடக் கொடுக்கவில்லை. “பெட்ரோஷன்” என்று, இன்னொரு நாட்டிலேயிருப்பவர்கள், வெளிநாட்டில் இருப்பவர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்து கட்டுகிறார்கள் நாம் பணமே கொடுக்கவில்லை. அதுதான் வேண்டாம். நிலத்தை யாவது கொடுத்து உதவி செய்தால் எவ்வளவு பேர் ஜீவிப்பார்கள். மனுப் போட்டால் உங்கலிடமிருந்து கொஞ்சத்திலே பணம் வருகிறதா? கிணற்றுக்கோ, நிலத்துக்கோ, கடன் கேட்டிருப்பவர்கள், என்ன பாகவதரே என்று கேட்கிறார்கள். போய்ச் சொல்லுகிறேன் என்று நான் சொல்ல வேண்டிய நிலை. சொன்னால் யார் கேட்கிறார்கள். ஆகவே சர்க்காராலே எந்தவிதமான பணமும் கொடுத்து எழைக்களை முன்னேற்றத்திற்குக் கொண்டு வரமுடியாது. இன்னொரு நாட்டிலேயிருப்பவர்கள் வந்த செய்தால் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டாமா, அப்படிச் செய்தால் அதன் மூலம் நம் நாட்டுக்கு நல்ல வழி வராதா? எனவே, அந்த முறையிலே செய்ய வேண்டும்.

அரசின முன்னேற்றத்தைப் பற்றி இங்கே எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். அளவுக்கு பீறி சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, எதைச் சொல்ல வேண்டும், எதைச் சொல்லக் கூடாது என்று பார்க்க வேண்டும். எதைச் சொன்னால் நடக்கும், எதைச் சொன்னால் நடக்காது என்று பார்த்துச் சொல்ல வேண்டும். 60 மைல் வேகத்தில் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போனால் வழியிலே வருபவர்களெல்லாம் அகப்பட்டுக்கொள்ள வேண்டியது தான். எனவே, நிதானமாக இந்தச் சட்டசபையிலே எவ்வளவு பய பத்தியோடு, எவ்வளவு அடக்கத்தோடு சொல்ல வேண்டுமோ அந்த அளவில் பதில் சொல்ல வேண்டும். ஆளுக்கு ஒரு கம்பைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு பேசுவதைப் போல பேசுவது சரியல்ல. நான் சொல்வது, எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் அமைதியாக இருங்கள், சட்டசபை சபாநாயகரவர்கள் இருக்கிறார்கள், மினிஸ்டர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கவனித்துக் கொள்வார்கள். ஏதோ பஞ்சாயத்து யூனியன் கூட்டம் ஆல்மரத்தின் அடியிலே நடக்கிறதே அந்த மாதிரியாக நடந்து கொள்வது. ஆகவே, சட்டசபையிலே நான் வணக்கமாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், இனி ரொம்ப அழகாக இது நடக்க வேண்டும். மறைந்த அண்ணா அவர்களுடைய ஆவி வட்டமிட்டுக்கொண்டே யிருக்கும், அவருடைய பெயரைக் காப்பாற்றி, கௌரவப்படுத்த வேண்டும். அண்ணா வழியில் செய்கிறோம் என்கிறார்கள். என்ன வழியோ? தடி. தூக்கிக் கொண்டு ரோட்டிலே போவதுதான் அண்ணா வழியா? மூன்று வார்த்தைகளைச் சொன்னார் அவர், தங்கமாக. நாலுவார்த்தைகளைச் சொன்னாலும் நல்லாச் சொன்னாண்டி என்பதுபோல. கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்று ஏதோ சொல்லியிருக்கிறார். அதை வாயால் பேசுகிறார்களே தவிர ஒரு கட்டுப்பாட்டையும் காணோம். அப்படியெல்லாம் செய்யக்கூடாது. நான் சொல்லுகிறேன், ஆதம்சக்தி, சரீர சக்தி. அதிலே மகாத்மா காந்தியடிகள் இருந்தார். அதனால் உலகம் பூராவும் அவரை வணங்கத் தலைப்பட்டு வந்தது. அதே சக்தி அண்ணாவிடத்திலே இருந்தது. உலகம் 30-ஆம் தேதி என்னவாயிற்று? அண்ணாவை முருகன் என்றேன், அப்பொழுது பைத்தியக்கரான் என்று என்னைச் சொன்னார்கள். 30-ம் தேதி அண்ணா என்னவாயிற்று? இந்த உலகத்திலே நடந்த சமாச்சாரமா? மறு உலகம் இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்களே அங்கேதான் பார்க்க முடியும். அந்த நிலையிலே அவர் சாந்தியடைந்தார். ஆகவே, அவருடைய மனம் சாந்தியடைய எல்லோரும் நடக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அவர் களங்க மற்ற மனமுடையவர். பேச்சுக்கு பேச்சு வருத்தம் வைக்க மாட்டார்.

1969 மார்ச் 13]

[திரு. பி. எஸ். எல்லப்பன்]

அவருடைய பெயர், அவருடைய புகழ் இந்தச் சபையிலே விளங்க வேண்டுமானால் ஒவ்வொருவரும் அவரை நினைத்து, அவரைச் சிந்தித்து, நம்முடைய காரியத்தைச் சாதிக்கும்படி மிகவும் தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.. விரைவிலே கூட நதியைச் சீர்படுத்த வேண்டும். (மணியடிக்கப்பட்டது.) என்ன சார் சும்மா மணியடிக்கிறீர்கள். ஆகவே, கூவத்தைச் சீர்படுத்தினால்தான் காசிப்பேட்டை அண்ணப்பேட்டையாக மாறும் என்று என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. பி. எஸ். மணி : மதிப்பிற்குரிய அவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட மானியக் கோரிக்கையினை நான் சார்ந்துள்ள இந்தியக் குடியரசுக் கட்சியின் சார்பாக ஆதரித்தாலும் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் தொகை உண்மையிலேயே போதுமானது அல்ல என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்—தலைமை).

கடந்த ஆண்டுக்கு இந்த ஆண்டு 54-64 இலட்சம் தொகை அதிகமாக கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் மொத்தத் தொகையிலே, 696.92 லட்சத்தை முறையாகச் செய்யவேண்டும். எனக்கு முன்பே பேசிய சகோதரர்கள் சொன்னபடி, கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால் நபர் ஒன்றுக்கு 6 அல்லது 7 ரூபாய்தான் நிச்சயமாக வரும். ஆகவே, நாங்கள் பலகாலமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது இந்தப் புத்தகத்திலே அச்சடித்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் அத்தனை திட்டங்களும் நல்ல திட்டங்கள்தான். ஆனால், உண்மையிலேயே அவைகள் செயல்முறையில் நடைபெறுகின்றனவா? என்றால் நடைபெறவில்லை. இந்த நேரத்திலே நான் மிக வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன், இந்த மானியக் கோரிக்கையில் நான் பேசுவதற்கு, நான் எதைப் பேசவேண்டுமென்று குறிப்பாக வைத்திருந்தேனோ அதைச் செய்வதாக வாக்குக் கொடுத்த பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இப்பொழுது இல்லையே என்ற வருத்தம்தான். நான் உங்களைப் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன் அண்ணல் அம்பேத்கார் அவர்கள் சொன்னது போல, உங்கள் ஒன்றுபட்ட எழுச்சி உங்களை ஆள்பவர்களுடைய வீழ்ச்சி, ஆகவே உங்களை ஒன்றுபட்ட அவர்கள் விட மாட்டார்கள், ஆளுபவர்கள் என்றால் அரசாங்கத்தைச் சொல்லவில்லை, ஜாதியின் கொடுமையினாலே, சம்பிரதாயத்தாலே, மதத்தாலே, மதக் கோட்பாடுகளாலே அக்கிரமமாக நடந்து ஆள்கிறார்களே அவர்கள் உங்களை ஒன்றுபட்ட விட மாட்டார்கள் என்று அவர்கள் எழுதி வைத்த பொன்மொழி இன்று நடைமுறையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. கடந்த 1967-லே அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒரு சாதாரண விஷயத்தைச் சொன்னார்கள், ஒத்துக் கொண்டார்கள். பேரறிஞர் அம்பேத்கார் அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பார்ப் புத்தகத்திலே வைக்கவேண்டும், வைப்போம், வைக்கிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். வைக்கப்பட்டதா? பாப் புத்தகத்திலே சேர்க்கப்பட்டதா? அவர்கள் கொடுத்த வாக்குறுதியே இன்னும் நிறைவேற்றப்படவில்லை. பின், எவர் கொடுத்த வாக்குறுதி நிறைவேற்றப்படும்?

பிற்பகல்
1 மணி

அடுத்து, பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலே எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற பிரதிநிதித்துவம். நாங்கள் 42 பேர் இருக்கிறோம் இங்கே. ரிசர்வ் சீட்டுலே வந்தவர்கள், எங்கள் 42 பேரையும் நிங்கள் பார்க்கக் கூடாது. இங்கு இருக்கிற அமைச்சர்களைப் பார்க்கக்கூடாது. இந்த 42 பேர்களைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் அவர்கள். எங்களை மட்டும் பார்த்து, இந்த சமுதாயம் முன்னேறி விட்டது என்று சொன்னால், என்று நினைத்தால், என்று பேசினால் அது மிகத் தவறுதது. நாங்கள் இங்கே இருக்கிறோம், அமைச்சர்களோடு பழகுகிறோம், அதிகாரிகளோடு பழகுகிறோம், அவர்கள் எங்களுக்கு மரியாதை கொடுக்கிறார்கள். ஆனால், எங்கள் உற்றாரும் உறவினரும் கிராமத்திலே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அவர்களுடைய நிலை என்ன? அதே நேரத்தில் இங்கே அதிகாரிகளாக, ஊழியர்களாக

[திரு. கே. பி. எஸ். மணி]

[1969 மார்ச் 13]

இருக்கிறார்களே, அவர்களுடைய நிலை என்ன? அரிசன நலத்துக்காக ஒதுக்கப்பட்ட இந்த இலாகாவிலே இன்று எத்தனை அரிசனங்கள் வேலை செய்கிறார்கள்? டைரக்டர் ஆபீஸிலே, கிட்டத்தட்ட 120, 150 பேர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அதிலே ஆறே ஆறு பேர்தான் அரிசனங்கள். இந்த தேவையை நாங்கள் சொல்லுகிறோம். எங்களுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து முன்னுக்குக் கொண்டு வர முடியாது. சட்டபூர்வமாக உத்தியோக உயர்வை எங்களுக்குக் கொடுங்கள். உங்களைக் காசு கேட்கவில்லை. பணம் கேட்கவில்லை. சட்டபூர்வமாக 16 சதவிகிதம் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது என்றால், அதையாவது கொடுத்திருக்கிறார்களா? அதற்கு என்ன நிதி தேவையிருக்கிறது? எந்த மத்திய மானியம் வாவேண்டியிருக்கிறது? எதுவும் தேவையில்லை. அதை நாமே கொடுக்கலாம். மத்திய அரசிலே எதையும் கேட்கவேண்டியதில்லை. கடந்த 20 ஆண்டுகாலமாக ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த, காங்கிரஸ் அரசாங்கம் அதைக் கொடுக்கவில்லை. அப்பொழுது எதிர்க்கட்சியிலே இருந்து பேசினோம். அதையாவது 2 ஆண்டிலே செய்திருக்கிறார்கள் என்றால் இல்லை. இன்றையதினம் ஒன்றே முக்கால் வீசம் மக்கள் எங்கள் சமுதாயத்தை சார்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். மாநிலத்திலே 3-லே ஒரு பாகம் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆயிரம் பேருக்கு மாடு வாங்கிக் கொடுத்து, நூறு பேருக்கு வீடு கொடுத்து, 2 ஊருக்கு ரோடு போட்டால் முன்னேறியிருவார்கள் என்று சொன்னால் முன்னேற முடியுமா? நான் மேலதிகாரிகளைத் தவறாகச் சொல்கிறேன், குறை சொல்கிறேன் என்று நினைக்கக் கூடாது. இந்த “செயின்” அரசாங்க இயந்திரம், அந்த இயந்திரத்திலே பதவிகளைத்தான் எங்களுக்குக் காகத்தான் கேட்கிறோம். இப்பொழுதுள்ள நிலை ஒன்றும் பிரயோசனம் இல்லை. அது நிச்சயமாக ஒவ்வாது. இவ்வளவு கோடி ரூபாய் செலவு செய்கிறார்கள். இன்றைக்கு எவ்வளவு பேர் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் வேலை செய்கிறார்கள். ஆனால், நாங்கள் ஒன்றுக்காக பெருமை அடையலாம். எங்கள் கட்சியும், நானும் நினைக்கிற அளவுக்கு இந்த அமைச்சரவைதான் நூற்றுக்கு நூறு தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் மந்திரிசபை எப்பதிலே பெருமை அடைகிறோம். இந்த நிலை மற்ற நிர்வாக இயந்திரத்திலும் வரவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். 75 சதவிகிதம் பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள், மிகப் பின்தங்கியவர்கள் நாங்கள் இருக்கிறோம். உழைப்பவர்கள் நாங்கள், உருவாக்குபவர்கள் நாங்கள், நியாயமான ஜனநாயகம் இருக்குமானால் பிரதிநிதித்துவம் இருக்கிற மந்திரிசபை போல் தான் அதிகார வர்க்கங்களும் அமைக்கப்பட வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு, ஏதோ ஒருசிலர், வசதி உள்ளவர்கள், வாய்ப்பு உள்ளவர்கள், சம்பிரதாயத்திலே பெரியவர்களாக இருக்கிறோம், சமுதாயத்திலே பெரியவர்களாக இருக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள் என்று அவர்கள் கையிலே ஆட்சியை கொடுத்தவுண்டு, அவர்கள் கீழே பணியாற்ற வேண்டுமென்று இருப்பதை நிச்சயமாக எந்தக் கட்சியும் எதிர்க்கும். காங்கிரஸ் கட்சி பரம்பரை சொத்துரிமை மாதிரி மத்தியிலே உரிமை கொண்டாடுகிறார்கள். அதை நாங்கள் எதிர்க்கின்றோம். அந்த சொத்துரிமை இருக்கிறது ஆட்சியிலே. நான் கேட்டுக்கொள்வது, ஆட்சி என்ன சொத்துரிமையா?

இந்த என்.ஜி.ஓ.-க்களுக்காக கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற சர்வீஸ் ரிஜிஸ்டரிலே அதைப்பற்றி ஒரு ஜி.ஓ. போட்டு அனுப்பி இருக்கிறார்கள். அந்த ஜி.ஓ.-விலே தாழ்த்தப்பட்ட சகோதரர்களை இருந்தால் அவன் படம் ஒட்டவேண்டும் என்றிருக்கிறது. அவனை “குளோஸ்” பண்ணுவதற்கு ஒட்டச் சொல்கிறார்கள்? அல்லது பிரமோஷனுக்கு ஒட்டச் சொல்கிறார்களா? என்று தெரியவில்லை. இரண்டுமே நடக்கவில்லை. இன்னும் ஒன்று, யாராவது ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட குடிமகன் கொஞ்சம் உத்தியோகம் செய்து, கொஞ்சம் மேலே வருகிறான் என்று பார்த்தால், கடைசி காலத்திலே, மேலே இருக்கிற ஆபீஸர் “அவன் வேலை சரியாக இல்லை, திடீர் திடீரென்று ஸ்லேக்கன்ஸ்” வந்துவிடுகிறது என்று எழுதி, அதை வைத்துக்கொண்டு 5,6 வருடத்திற்கு பிரமோஷன் கிடையாது என்று கூறுகிறார்கள். இது இப்பொழுது இங்கு நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் காலத்தில்தான் அப்படி நடந்தது என்றால் சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம், நீங்கள், நாங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து, இப்பொழுதும் அப்படியே இருக்கிறது. இது இப்பொழுது

1969 மார்ச் 13]

[திரு. கே. பி எஸ். மணி]

நீங்கும்? இன்றைக்கு சில ஐ.எ.எஸ். ஆபீஸர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கிறது. ஜாதியைச் சொல்லுவதற்குக் கூடப் பயமாக இருக்கிறது அவர்களுக்கு. யார் ஐயா, என்று கேட்டால், “நான், நான்” என்று சிந்திக்கிறார்கள். என்னதான் பயமோ? வேலையைச் செய்பவனுக்கு உயர்வு கொடுக்க வேண்டும். அரசாங்கத்திற்கு ஒன்றும் நிதி தேவை இல்லை—இதற்கு. அதற்குப் போய் சம்பிரதாயம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் எப்படி? அதைக்கூடச் செய்வதற்குப் பயப்படுகிறார்கள். “ராங்வே”-யில் போகவேண்டாம். நேர் வழியிலேயே செய்யுங்கள். அதிகாரிகள் எதையாவது செய்வதற்கு, “ஜாதிக்குச் செய்துவிட்டேன் என்று சொல்வார்கள், நான் என்ன செய்வது, இனிமேல் அப்படி இல்லாமல் பார்க்கலாம்” என்று சொல்கிறார்கள். எப்படிப்பட்ட கொடுமை? (மணி அடிக்கப்பட்டது). 10 நிமிஷம் கொடுத்தீர்கள், இன்னும் 4 நிமிஷம் இருக்கிறது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : 10 நிமிஷம் தான். இன்னும் 2 நிமிஷம்தான் இருக்கிறது.

திரு. கே.பி. எஸ். மணி : அதற்கடுத்து, இப்பொழுது எங்களுக்கு இழைக்கப்படுகிற கொடுமையைச் சொல்கிறேன். 4 நாளைக்கு முன்னால் ஒரு ஊரிலே அழகப்பன் என்ற பையனை, அவன் வைத்திருந்த ரூ. 812-ஐ கடன் கொடுக்கவில்லை என்பதற்காக அடித்துக் கொலை செய்திருக்கிறார்கள். போலீஸிலே சொன்னால், கேள்வியில்லை, முறையிலில்லை, எனக்குத் தந்தி அடித்தார்கள். நான் முதலமைச்சரவர்களிடத்திலே சொன்னேன், தந்தியைக் கொடுத்தேன். அரிசன நல அமைச்சரவர்களுக்கும் கொடுத்தேன். கீழ்க் கொண்மணியைச் சொன்னார்கள். பழைய கதையைச் சொல்வதால் பிரயோசனம் இல்லை. இதுவரையிலே, கொலை செய்யப்பட்டவர்கள் கணக்கைப் பார்ப்போம். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலே இறந்தவர்களில் நாங்கள் தான் இருப்போம். காங்கிரஸிலே நாங்கள் தான் இருப்போம். திராவிட முன்னேற்ற கழகத்திலே நாங்கள் தான் இருப்போம். சுதந்திராக் கட்சியிலே நாங்கள் தான் இருப்போம். (குறுக்கீடு) அதிலே 2 எம்.எல்.ஏக்கள் இருக்கிறார்களே. சாவடதல்லாமல் நாங்கள் தான். ஆனால் மேலே உட்கார்ந்து கொண்டு ஆட்சி புரிவது அவர்கள். இப்படி கடைசியாக வாழ்கிறோம். வேறு வழியில்லை. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள் “இந்த ஆண்டியிலே குடி இருப்பு மனைகள் கொடுக்கப்படும்”, என்று. ஆனால் அதிகாரிகள் என்ன செய்கிறார்கள்? தவறான புள்ளி விவரத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். அது அடங்கியிருக்கிறது, இது அடங்கியிருக்கிறது என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். விளகாத்திலே கொளுத்தினார்கள், டக் கடை தகறறு, வெளியே போ என்று அடித்து அதன் காரணமாக அங்கே சண்டை வந்தது.

திண்டிவனத்திலே, டிச்சர்ஸ் தண்ணீர் குடிக்க முடியவில்லை. அது அங்கு மட்டுமல்ல, பாராளுமன்றத்திலே, நேருவினுடைய வாரிசு ஆளுகின்றார்களே, அங்கே—அது இங்கே இல்லை, நல்ல வேளையாக—ஆபீஸர்களுக்கு வைத்துள்ள இடத்தில் “பறையன் தண்ணீர் பாளை” என்று வைத்திருக்கிறார்கள். தண்ணீரிலே கூட, பறையன் தண்ணீர் என்று இருக்கிறதா? ஆதி திராவிடன் தண்ணீர் என்று இருக்கிறதா? இந்த நிலையிலே எப்படி வாழ முடியும்? நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று இருக்கக்கூடாது.

பஞ்சாயத்து யூனியன் ஆட்சியிலே, வருகிற தேர்தலிலே அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள், இங்கேயே, “லா மினிஸ்டரிடம் சொல்லு மணி” என்று பணிவோடு சொன்னார்கள். இன்றைக்கு தமிழ்நாட்டிலே இருக்கிற 375 பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் எங்களுக்காக 80 யூனியன் சேர்மன்களை ரிசர்வேஷன் கேட்கிறோம். இந்த ஆட்சி எவ்வளவு வருஷம் வேண்டுமானாலும் ஆளட்டும், வேறு கட்சி வரவேண்டும், நாங்கள் வரவேண்டும் மென்ற அபிப்பிராயமே இல்லை. இப்பொழுது எம்.எல்.ஏ-க்களாக இருக்கிற நாங்கள் இது மாதிரி பேசுவதற்குத்தான் பயன்படுகிறோம். எம்.எல்.ஏ

[திரு. கே. பி. எஸ். மணி]

[1969 மார்ச் 13]

பதவி அதற்குத்தான் பயன்படுகிறது. வேறு என்ன இருக்கிறது? ஒரு யூனியன் சேர்மன் ரூ. 18 இலட்சத்திலிருந்து ரூ. 20 இலட்சம் வரை செலவழிக்கிறார்கள்.....

(மணி அடிக்கப்பட்டு அடுத்த உறுப்பினர் அழைக்கப்பட்டார்.)

திரு. எஸ்.ஜே. ராமசாமி : நான் ஒரு விளக்கம் கேட்க விரும்புகிறேன். இந்த மன்றத்தில் பறையன் தண்ணீர் என்று சொல்வது தவறு.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இப்பொழுது ஒன்றும் விளக்கம் கேட்கத் தேவையில்லை.

***திரு. பா. நாகலிங்கம் :** பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த அரிசன நலத்துறை மானியத்தின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல முற்படுகிறேன். கடந்த காலத்தில் அவர்களுடைய அட்சிகாலத்திலே அரிசன மக்களுக்குச் செய்த நன்மைகளை விட இந்த அரசு செய்யவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை அருமை நண்பர் சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களும், அருமை அண்ணன் ராமலிங்கம் போன்றவர்களும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். குறிப்பாக, பல ஆண்டுகளாக என்னுடைய தொகுதியில் சாதிக்கப்படாத சாதனைகளை நான் 24 மாதங்களுக்குள் அரிசனநலத் துறையில் சாதித்திருக்கிறேன் என்கின்ற அந்த பாராட்டுவையும், நன்றியையும் அமைச்சர் அவர்களுக்கும், அந்த இலாகாவிலே பணியாற்றுகின்ற அதிகாரிகளுக்கும் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். வீடு கட்டுவதற்கு அரிசனங்களுக்கு சர்க்கார் மனைகள் வாங்கிக்கொடுப்பதிலே காலதாமதம் ஏற்படுகிறது என்ற குற்றச்சாட்டை நான் ஓரளவுக்கு ஏற்றுக் கொண்டாலும், இன்றைக்கு பல பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் காங்கிரஸ் தலைவர்களாக இருக்கிறார்கள். அது நியாயம்தான் புறம்போக்காக இருந்தாலும், நியாயத்திற்கு மாறுபட்ட புறம்போக்காக இருந்தாலும், அந்தப் புறம்போக்கு நிலங்களை அரிசன மக்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொள்வதற்கு, அல்லது அவர்களுக்குக் கட்டிக்கொடுப்பதற்கு பஞ்சாயத்துக்கள் தீர்மானம் போட்டுத் தந்தால், அரிசனங்களுக்கு அந்த மனைகளுக்கு பட்டா வழங்கப்படும் என்று சர்க்கார்துறை விதியாக இருந்தாலும், பெரும்பாலான பஞ்சாயத்துக்களின் தலைவர்கள் அப்படிப்பட்ட தீர்மானத்தைப் போட்டுக்கொடுப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இருந்தாலும், காங்கிரஸ் நண்பர்கள் இந்த அரிசன சமுதாயத்தின் நலன் அடிப்படையில் குறை சொல்வதை ஓரளவுக்கு ஏற்றுக்கொண்டாலும், இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை அவர்களுடைய கட்சி நண்பர்களைக் கொண்டு சரிசெய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்து, அப்படிப்பட்ட தீர்மானங்களை அந்தப் பஞ்சாயத்துத்தலைவர்கள் துரிதமாக போட்டுக் கொடுப்பதற்கு முற்படவேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே நேரத்தில் இந்த அரிசனநலத் துறையில் பல நல்ல அம்சங்கள் இருப்பதை நான் பாராட்டுவதோடு, சில திருத்தங்களையும் செய்யவேண்டுமென்றும், சில பண ஒதுக்கீடுகள் அரிசனங்களுக்கு அதிகமாகக்கொடுக்க வேண்டுமென்றும் அமைச்சர் அவர்களை வேண்டியவிரும்பிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தையல் மிஷின் என்ற பெயரால் கொடுக்கப்பட்ட அந்தப் பணத்தில் செங்கல்பட்டு மாவட்டத்திற்கு 60 தையல் மெஷின் தரவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். திரு மணி அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் எண்ணிக்கையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த எண்ணிக்கையின்படி செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் எத்தனை தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் அந்தத் தையல் மெஷின்களைப் பெறுவதற்கு மனுக்கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்றால், அப்படிக் கொடுத்திருக்கிற நேரத்தில் பயிற்சி பெற்றவர்கள் 68 பேர்கள், மனுக் கொடுத்தவர்கள் 112 பேர்கள், சர்க்காரால் ஒதுக்கப்பட்ட நிதி 60 தையல் மெஷின்கள் என்ற பெயரால் இருக்கிறது. பாக்கி இன்னும் 8 பேர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்கின்ற அளவிலே

1969 மார்ச் 13]

[திரு. பா. நாசலிங்கம்]

இருக்கிறது. அந்த நிலைமையிலே இன்னும் அந்தப் பணத்தை கூடுதலாக்கிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தாழ்த்தப் பட்ட மக்களுக்கு, பழங்குடி மக்களுக்கு வியாபாரத் தன்மையிலே பணம் கொடுத்து, அதன் மூலமாக அவர்களுக்கு வியாபாரத்தில் ஈடுபடுவதற்கு ஊக்குவிக்கின்ற வகையிலே உதவி செய்யவேண்டும் என்று சொல்லப் பட்டது. என்னுடைய தொகுதிக்கும், நண்பர் வேழவேந்தன் அவர்களுடைய தொகுதிக்கும், இரண்டுக்கும் சேர்த்து ரூ. 750 தான் அரிசன நலத் துறையிலிருந்து வியாபாரத்திற்காக உதவி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (மணி அடிக்கப்பட்டது) தலைவர் அவர்களே, எங்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவதோ மூன்றே நிமிடம். நாங்கள் ஒரே மானியத்தில் தான் பேசுகிறோம். என்னுடைய தொகுதியிலுள்ள குறைகளைப் பற்றி நான் ஓரளவுக்கு எடுத்துச் சொல்வதற்கு நீங்கள் தயவு செய்து நேரம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த நிதியை உயர்த்திக்கொடுக்கவேண்டும். சென்ற ஆண்டும் சரி, இந்த ஆண்டும் சரி இந்த மன்றத்தில் சொன்னேன். என்னுடைய தொகுதியில் மேம்பாலம் கட்டித்தரவேண்டும் என்று பல முறை சொல்லியிருக்கிறேன். ஆரணி, பொன்னேரி அருகே மேம்பாலம் கட்டவேண்டும் என்று இந்த மாமன்றத்தில் சொன்னேன். என்னுடைய தொகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. சிவசங்கரனும் பலமுறை இதைப்பற்றி நமது அரிசன நலத் துறை அமைச்சர் அவர்களிடத்திலும் மற்றவர்களிடத்திலும் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான்து வரையில் அது என்ன நிலையில் இருக்கிறது என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

எனது தொகுதியில் ஏறத்தாழ 4,000-க்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் சென்னையில் திருவற்றியூரில் பகுதியிலே வந்து தொழில் செய்கிறார்கள். அவர்கள் அனைவருக்கும் குடும்பக் கார்டு என்ற பெயரால் இன்றைக்கு தொழிலாளர்கள் இன்ஷூரன்ஸ் வசதி செய்துகொடுத்திருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்களோ, அல்லது அவர்களது குடும்பத்தினரோ நோய்வாய்ப்பட்டால், அவர்கள் திருவற்றியூரில் இருக்கும் மருத்துவமனைக்கு வரவேண்டியிருக்கிறது. அப்படி மீள்கூரிலிருந்து திருவொற்றியூருக்கு வந்து போவதற்கு நான்கு மணி நேரம் ஆகிறது. ஆகவே, மீள்கூரில் ஒரு ஈ.எஸ்.ஐ. மருத்துவமனை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று மனுசெய்தும், ஒரு ஆண்டு காலம் ஆகியும், அது பரிசீலனையில் இருக்கிறது. முன்னாள் சுகாதார அமைச்சரிடம் மனுக்கொடுத்திருக்கிறேன். அரிசன நலத் துறை அமைச்சர் சுகாதார அமைச்சராக பொறுப்பேற்றுகொண்ட உடனே மனுக் கொடுத்திருக்கிறேன். மீள்கூரில் ஒரு ஈ.எஸ்.ஐ. ஆஸ்பத்திரி உடனே திறக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உணவுத் துறையைப் பொறுத்தவரையிலும் என்னுடைய தொகுதி செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் இருந்தாலும், சென்னைக்கு வருகிற ரயில்கள் அத்தனையும் என்னுடைய தொகுதியில் நிற்கின்றன. பொன்னேரி, மீள்கூர் ஆகிய இடங்களிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான மூட்டை அரிசி சென்னைக்குக் கொண்டு வரப்படுகிறது. நான் இதைத் தடுத்துக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்று பல முறை சொல்லியிருக்கிறேன். இது பொதுவான பிரச்சினை. இந்த வறட்சி காலத்தில் என்னுடைய தொகுதியிலிருக்கிற உணவுப் பொருள்களெல்லாம் சென்னைக்கு வந்துவிடுகிறது. அது கொள்முதல் ரீதியாக வந்தாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் அரிசி அத்தனையும் கள்ளமார்க்கெட்டிற்குப் போகிறது. அதைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த அளவோடு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மானியக் கோரிக்கையின் மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்லலாம் என்று கருதுகிறேன். முதன்முதலாக நான் அரிசன மானியக் கோரிக்கையின் மீது சொல்வதென்னுடைய முக்கியமான கருத்து

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

[1969 மார்ச் 13]

என்னவென்றால், பல ஆண்டுகளாக அரிசன மக்கள் தி.மு.க. அவர்களுக்கு பல நன்மைகள் செய்வார்கள் என்ற ஒரு எண்ணத்தின், தி.மு.க. இங்கே அமைச்சரவையை உருவாக்கக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பை அரிசன மக்கள்தான் உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள்தான் இந்த ஆட்சியை ஏற்படுத்திக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவேதான் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் எந்தக் குறையையும் இந்த மன்றத்தில் சொல்கிற நேரத்திலும், கட்சிக் கண்காட்சி இல்லாத வகையில் உறுப்பினர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள், எதற்காக அப்படிப் பேசுகிறார்கள், என்ன குறைகளை இருக்கின்றன என்பதை தயவுசெய்து நன்றாக ஆராய்ந்து, அந்தக் குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கு இந்த அரசு வழிகாண வேண்டுமே தவிர, யார் அந்தக் குறைகளை இந்த மன்றத்தில் சொல்கிறார்கள் என்பதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அந்தக் குறைகளை புறக்கணித்தால், ஆயிரக் கணக்கான அரிசன மக்களது குறைகளை புறக்கணித்தவகையில்தான் அது அமையுமே தவிர, மன்ற உறுப்பினரை புறக்கணித்ததாக ஆகாது.

மீண்டும் வற்புறுத்திச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏழை மக்கள், பட்டாளி மக்கள், அரிசன வகுப்பைச் சேர்ந்திருக்கக்கூடிய மக்கள், எந்த அளவுக்கு பல இடங்களில், அதிலும் குறிப்பாக காவல் துறையிலே காவல், ஸ்டீயிலினவர்கள் செய்கின்ற ஆதிக்கத்திற்கு ஆளாக வேண்டியிருக்கிறது என்பதை இந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர் சர்க்கு கூப்பிட்டுக் கடலாம். என் பேச்சில் நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் தி.மு.க. கிளைகளின் செயலாளர்களைக் கூப்பிட்டுக் கேட்கலாம். என்னுடைய தொகுதியில் தி.மு.க. நடத்திக்கொண்டு வருகிற எம்.ஜி.ஆர். மன்றம், அண்ணா மன்றம் ஆகியவகையில் அமைப்பாளர்களாக, செயலாளர்களாக பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கிறவர்கள்தான் தாக்கப்பெட்டிருக்கிறார்கள். அதைப்பார்த்த நேரத்தில் எனக்கு எவ்வளவோ கொதிப்பு ஏற்பட்டது. அதைக்காண் சட்டமன்றத்தில் சொன்னேன். அமைச்சருக்குக் கோரம் வந்தது. என்னை நிரூபிக்க முடியும். ஆனாலும் சட்டமன்றத்தில் நான்கு எதையாவது சொன்னால் அமைச்சருக்கு அது தவறு என்று சொல்வதற்கு அரிசன இருக்கிறது. அதை வாபஸ் வாங்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அமைச்சரவைய மனது புண்படச்சூடாது என்பதற்காக, ஒரு பண்புக்காக, தலைவர் அவர்கள் சொன்னதின் பேரில் அதை நான் வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டேன். அதில் வருத்தம் இல்லை.

அதுவும் மன்ற உறுப்பினர்கள் ஏதாவது சொன்னால், அதை மறுத்து உறுப்பினர் சொன்னது தவறு, தன்னுடைய வார்த்தைதான் சரி என்று அமைச்சர் சொன்னால், சட்டமன்றத்தைப் பொறுத்தவரையில் நியாயமாக இருக்கும். இவ்விஷயத்தை மிகுந்த ஜாக்கிரதையேடு கண்காணிக்க வேண்டும்.

தி.மு.க. எதிர்க்கட்சியாக இருந்தபொழுது பல தடவை வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். டாக்டர் அம்பேத்கார் சிலையை ஆங்காங்கு வைப்போம், பஞ்சாயத்துப் பள்ளியாகட்டும், உயர்நிலைப் பள்ளியாகட்டும், எங்கெல்லாம் வாய்ப்பு இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் அம்பேத்கார் சிலையை வைப்போம் என்று வாக்குறுதி கொடுத்தார்கள்.

அந்த வாக்குறுதி காப்பாற்றப் பட்டிருக்கிறதா? எத்தனையோ தோழர்கள் டாக்டர் அம்பேத்கார் படம் வைக்க வேண்டும் என்றார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு கே. பி. எஸ். மணியவர்கள் நன்றாகச் சொன்னார்கள் டாக்டர் அம்பேத்கார் செய்தவற்றை. என்ன செய்து விட்டார், அண்ணல் காந்தியடிகள் பல நன்மைகளைச் செய்தார்கள், அதற்கும் இடமும் என்ன வித்தியாசம் என்று கேட்கிறார்கள். அன்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கூட உரிமைக்கும் சலுகைக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம் இருக்கிறது என்பதால் எவ்வளவோ வாதாடினார்கள். மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் எவ்வளவோ சலுகைகள் உண்டு என்று சொன்னாலும்கூட. உரிமை வேண்டும் என்று போராடி வாங்கும் காட்சியைப் பார்த்தோம். இந்தச் சிறு விஷயத்தில் உரிமை வேண்டும் என்று சொல்லக் கூடிய அளவில் மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கு மனக்கொதிப்பு ஏற்பட்டது. அந்த உளவிற்கு டாக்டர் அம்பேத்கார் அரிசனங்களுக்குச்

** பேரவைத்தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பட்டது.

1969 மார்ச் 13]

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

செய்திருக்கிற நன்மைகளை அவர்கள் போற்றுகிறார்கள். அவர்கள் காந்தியி-
கொடுத்த சலுகை போதாது என்றும், உரிமைதான் வேண்டும் என்றும்
போராடியதற்காக அரிசன மக்கள் அம்பேத்காரை கடவுளாக மதிக்கிறார்கள்.
அவர்களுடைய சிறிய வேண்டுகோள். ஆதி திராவிட சங்கத்தின் சார்பில்
கொடுத்திருக்கும் மனுவில் இரண்டு வார்த்தைகள் சபாநாயகர் அவர்
களுடைய அனுமதியின் பேரில் படிக்க விரும்புகிறேன்.

“அண்ணல் அம்பேத்கார் அவர்களின் திருவுருவப் படத்தை
தமிழகத்தில் உள்ள அரசு அலுவலகங்களிலும், மாநகராட்சி, நகர
மன்றம், பஞ்சாயத்து அலுவலகங்களிலும் டாக்டர் அம்பேத்காருடைய
திருவுருவப் படத்தை வைக்க வேண்டும் என்றும், தமிழக அரசு
வெளியிடும் பாட நூல்களில் அவருடைய வாழ்க்கை வரலாறு சுருக்கத்தைச்
சேர்க்கும்படியும் மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்களை இச்சங்கம்
பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறது”. நேரம் குறைவாக இருப்பதால்
விளக்க முடியவில்லை. ஒரே ஒரு வார்த்தை மட்டும் சொல்லி முடிக்கிறேன்.

ஒரு கம்பளையின் பல் ஆண்டுகளாக இருக்கிறது. காங்கிரஸ்
ஆட்சியிலும் இருந்தது. கமலகர் ஆட்சியிலும் இருக்கிறது. யாருமே தீர்க்க
முடியவில்லை. என்ன கம்பளையின் என்றால் “Our burial ground
is in S. No. 107/5 south-east of the Harijan colony of
Thurinjapuram and at a distance of three furlongs from the
colony. As it is, we have to carry the bier to the burial ground
by walking over the bunds of paddy fields and sugarcane groves in
S. Nos. 86, 87, 90, 93, 95 and 107” இந்தச் சூழல் பல் ஆண்டுகளாக
இருந்துக் கொண்டிருக்கிறது. 1967 இறுதியில் இந்த மனுத் தாக்கல்
செய்யப்பட்டது. இதை அரசாங்கம் கவனிக்கவில்லை என்றால் அதற்கு
என்ன அர்த்தம்? வாழ்க்கையில் தான் அவர்களுக்கு உரிமை இல்லை.
சலுகைகள் இல்லை. செத்தால் கூட சுகோட்டுக்குக் கூடப் போக
உரிமையில்லை.

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : அந்தப் பகுதி
சட்ட மன்ற உறுப்பினர் அந்த மக்களுக்கு இடம் வாங்கிக் கொடுத்தாள்
விட்டது என்று ஒத்துக் கொள்கிறார்கள். கொடுக்கப்பட்டு விட்டது.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : மிகுந்த மகிழ்ச்சி, மக்கள் சார்பில்.
(மணிவடிக்கப்பட்டது).

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : ஒரே ஒரு பாயிண்ட். ஒரு நிமிஷம்.
கடைசியாக, அமைச்சர் என்ன சொன்னார்கள். மனுக்கொடுத்தால்
கவனிக்கப்படும் என்று. ஆனால், ஒன்றை மட்டும் முக்கியமாகக்
குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அமைச்சருக்கு நிர்வாகத்தில் தலைவிட்டு
சீர்திருத்த உரிமையில்லை அதை நான் திட்டவாட்டமாகச் சொல்லுகிறேன்.
பல் இலாக்காக்கள் இருக்கின்றன. அரிசன மக்கள் போலீஸ்காரர்களால்
தாக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்றால், அரிசன மக்கள் சார்பில் எந்த அளவிற்கு
அமைச்சர் தலைவிட்டு போலீஸைக் கேட்ட முடியும் என்பதை மனச் சாட்சிப்
பிரகாரம் சொல்லட்டும்.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : அமைச்சரவைக்குக் கூட்டுப்
பொறுப்பு இருக்கிறது. போலீஸ் துறையில் தகராறு இருந்தால்
அமைச்சர் நடவடிக்கை எடுக்க உரிமை இருக்கிறது. போலீஸ் இலாகா
வில் ஈடுபட்டிருப்பது என்று சொல்லுவது தவறு. கூட்டுப் பொறுப்பு
இருக்கிறது.

[1969 மார்ச் 13]

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : ஆகவேதான், இன்றைக்கு தனிப்பட்ட உரிமைகள் கோருகிறார்கள் அரிசன மக்கள். போலீஸ் துறையாகட்டும், கல்வித்துறையாகட்டும், அட்மினிஸ்ட்ரேடிவ் சர்வீஸ் ஆகட்டும், "Let the red-tape be cut immediately and the Hon. Minister be allowed to interfere in the matter." அப்படிச் செய்தால்தான், அரிசன மக்களுக்கு மட்டுமன்றி, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காகவும் வாதாட உரிமை இருக்கும். (மனையடிக்கப்பட்டது).

*திரு. ஜே. எஸ். இராசு : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, 1969-70-ம் ஆண்டுக்கான இந்த மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என் கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். நம்முடைய அமைச்சரவையில் புதிதாக இடம் பெற்றிருக்கிற மான்யபுரி மின்சாரத் துறை அமைச்சர் அவர்களுக்கு என்னுடைய வாழ்த்துக்களை தெரிவிக்கிறேன். மிகப் பெரிய பொறுப்பினை ஏற்றிருக்கிற அமைச்சரவர்கள், வீட்டிற்கும், ஊருக்கும், உழவுக்கும்—தொழில் வளர்ச்சிக்கும் நல்ல ஒளியினைத் தருவார் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

இந்தத் துறையைப் பொருத்தவரையில் இரண்டொரு விஷயங்களைச் சொல்ல முற்படுகிறேன். டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்களும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நலனுக்காக தனிக்கவனம் செலுத்திய பெரியவர்களும், "ஹரிஜன்" என்ற வார்த்தையை வெறுத்திருக்கிறார்கள், எதிர்த்து இறுதிவரை போராடியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய அரசியல் சட்டத்திலே கூட "ஹரிஜன்" என்ற வார்த்தை எந்த இடத்திலும் காணப்படவில்லை. ஆனால், மகாத்மா காந்தியார் சொன்னார் என்பதற்காகவோ அல்லது அதற்கும் முன்பாக நரசிம்ம மேடா என்பவர் மாணசீகமாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு "ஹரிஜன்" என்று பெயர் கொடுத்தார் என்பதற்காகவோ, அந்த வார்த்தையை வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். காரணம் எதுவாக இருப்பினும் "ஹரிஜன்" என்ற வார்த்தையை உபயோகத்தில் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்பதை இந்த மன்றத்திலே பண்போடு தெரிவிக்கிறேன். இந்த "ஹரிஜன்" என்ற வார்த்தை இருப்பது கூட, ஹிந்து வர்ணசூசிரம் தர்மத்திற்கு உதவியாக, ஹரிசன மக்கள் என்றால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் என்கிற வேறுபாட்டை நிரந்தரமாக இருக்கச் செய்வதற்காகத் தான் என்று நாங்கள் எண்ணுவதால், இந்த ஹரிஜன நலத்துறை என்ற பெயர் வைத்திருப்பதை நம்முடைய அரசு மாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஷெட்யூல்ட் காஸ்ட் என்பதை தமிழில் "தொகுக்கப்பட்ட பிரிவினர்" என்றே அல்லது "தொகுத்த பிரிவினர்" என்றே இந்த இலாக்காவின் எல்லா மட்டத்திலும் மாற்றவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். "டிப்ரெஸ்ட்" கிளாஸ் என்ற வார்த்தையை கூட டாக்டர் அம்பேத்கார் எதிர்த்திருக்கிறார்கள். "தாழ்த்தப்பட்ட" என்று சொல்லும்போதே, தன்னித்தானே தாழ்த்திக் கூறிக்கொள்ளும் படி இருக்கிறது என்பதை முக்கியமாக வலியுறுத்திச் சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இரண்டாவதாக, மத்திய சர்க்காரிலே, பாராளுமன்றத்திலே, அரசியல் சட்டத்தின் விதிகள் பிரகாரம், கமிஷன் ஒன்றை நியமித்து, பின்தங்கிய மக்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஆகியோரின் நிலைமைகளைப் பரிசீலிக்க ஏற்பாடு செய்தார்கள். அந்தக் கமிஷனுடைய ரிபோர்ட் பாராளுமன்றத்திலே சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. அதைப் பற்றிக் கருத்துக்கள் தெரிவித்து, வாதங்கள் செய்ய ஆலோசனைகள் கொடுக்க, பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு வாய்ப்பும் வசதியும் இருக்கிறது. ஆனால், அதே மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ள மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் அந்த அறிக்கையின் மீது எந்த விதமான கருத்துக்களையும் தெரிவிக்க வாய்ப்பு இல்லாமல் இருப்பதால், ஆண்டுதோறும் அதுபற்றி நம்முடைய மாநில சட்ட மன்றத்திலே விவாதம் செய்ய வாய்ப்பு ஏற்பட மத்திய சர்க்காரோடு பேசி நம்முடைய அமைச்சரவர்களும், சம்மந்தப்பட்ட இலாகாவும் தடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

1969 மார்ச் 13]

[திரு. ஜே. எஸ். இராசு]

மூன்றாவதாக என்னுடைய தொகுதியில் மட்டுமல்லாமல், தமிழகம் முழுவதும் இருக்கின்ற தரிசு நிலங்கள், புறம்போக்கு நிலங்கள் ஆகிய வற்றை வசதி செல்வாக்குப் பெற்றவர்கள், அரசியலில் அந்தத்துப் பெற்றவர்கள் அப்படிப்பட்ட நிலங்களுக்கு அநேகமாக சொந்தக்காரர்களாக இருக்கிறார்கள். வெள்ளையர் ஆட்சியிலேயே இப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் நடந்திருக்கின்றன என்பதை விளக்கி ரெவின்யூ போர்டு கட்டத் தூற்றினாலும் ஒரு குறிப்பையும் வெளியிட்டது. இந்த நிலைமைகள் மேலும் ஏற்படாத வகையில் மிச்சம் உள்ள நிலத்தையாவது ஏழை அரிசனங்களுக்கு கொடுக்கவேண்டும். 1957-ல் கோளாலில் பொது உடைமைக் கட்சி ஆட்சியில் இருந்தபோது அந்தந்த வட்டத்தில் உள்ள தரிசு நிலங்களை அவ்வாடி ஏழை நிலமற்றவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கும் வகையில் ஒரு சட்டத்தை உருவாக்கினார்கள். தமிழக அரசு இன்றைக்கு இருக்கும் நிலங்களை—அநேகமாக பெரும்பாலான நிலம் பட்டா ஆகிவிட்டது—மீதமுள்ள நிலத்தையாவது தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட மலை ஜாதியினருக்கு நல்லமுறையில் ஒதுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மற்றொரு குறையையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசினர் ஆண்கள் விடுதிக்கு கட்டடம் இல்லாமல் விடுதி மாணவர்கள் தெரில்லைப் படுகிறார்கள். அதனால் கல்வி கெடுகிறது. உறக்கம் கெடுகிறது. 1968-ம் ஆண்டு நம்முடைய அம்மையார் அவர்களை அந்த இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று காண்பித்தேன். மாணவர் விடுதிக்குக் கட்டடம் வேண்டும் என்பதை அவர்கள் மனப்பூர்வமாக ஒப்புக்கொண்டார்கள். தலைமைச் செயலகத்தில் அண்மையில் நான் விசாரித்ததில், பார்ட் 1 ஸ்கீமில் பெரம்பலூரில் விடுதி கட்டும் திட்டத்தை சேர்த்திருப்பதாக அறிகிறேன். ஆகவே, பெரம்பலூரில் ஆண்கள் விடுதிக்குக் கட்டடம் அமைய அம்மையார் விசைவாக ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, என்னுடைய பெரம்பலூர் தொகுதியைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டொரு கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பச்சைமலையில் சுமார் 500 ஏக்கர் நிலம் ஓட்டத்தில் சமதரையாக இருக்கிறது. அங்கு ஆப்பி விளைவதற்கேற்றவாறு தட்டவெப்ப நிலைமைகள் சாதகமாக இருக்கிறது. ஆகவே, அங்கே ஒரு காப்பித்தோட்டம் ஏற்பட—ஒரு மாடல் ஸ்கீம் உருவாக்கித் தந்தால் அங்குள்ள மலைஜாதியினருக்கும், மலையின் கீழ்ப் பகுதி தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் வேலைவாய்ப்பு வசதி கிடைக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் கல்லூரியில் சேர்க்கப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கள் கல்லூரி விடுதிகளில் இடம் கிடைக்காமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இது அமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரியும். நானும் மற்ற சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களும் இதைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்களிடம் பலமுறை சொல்லியிருக்கிறோம். ஆகவே, வரும் ஆண்டு களிலாவது அரசாங்கத்தின் கையகத்திலுள்ள அக்காமடேஷன் கணடிரோல், ஸ்டேட் ஹவுசிங்போர்டு மூலமாக இருக்கின்ற கட்டிடங்களையாவது மாணவர் களுக்கு ஒதுக்கி இடம் கிடைக்கும் என்ற உத்தரவாதத்தை அளிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டு சமுதாய நல அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்த மாணியத்தை வரவேற்று, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் நடைபெறுகின்ற மானியக் கோரிக்கையின்மீது எல்லாக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆதித்திராவிட சமுதாயத்தின் மீது அக்கறை இருப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டு பேசினார்கள். இன்றையதினம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆளும் கட்சியாக இருக்கிற காரணத்தாலே, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைத் தவிர இதர கட்சிகளின் சார்பிலே அம்மந்திருக்கிற உறுப்பினர்கள் ஏதோ அவர்களுடைய கட்சிதான் ஆதித் திராவிட சமுதாயத்திற்கு நலம் செய்கிறது மாதிரியும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆதித்திராவிட சமுதாயத்திற்கு சரிவர நன்மை செய்யவில்லை என்கிற மாதிரியும் பேசினார்கள். நான் முதலிலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைத் தவிர எல்லாக் கட்சிகளுக்கும் சொல்லிக்கொள்கிறேன். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், ஆதித்

[திரு. ஏ.வி.பி. ஆசைத்தம்பி]

[1969 மார்ச் 13]

திராவிட சமுதாயத்தை இந்த அளவுக்குக் கைதுக்கிவிட்டது திராவிடக் கழகமும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் தான் என்று சொன்னால் அது மிகையல்ல. காங்கிரஸ் கட்சியாக இருக்கட்டும், சுதந்திரா கட்சியாக இருக்கட்டும், என் அருமை நண்பர் K. B. S. மணி அங்கம் வசிக்கும் கட்சியாக இருக்கட்டும், அவர்கள் எல்லாம் மாஜி காங்கிரஸ்காரர்களே தவிர, இன்றைய காங்கிரஸ்காரர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் பாரம்பர்யம் அரசியலிலே கிடையாது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆதித்திராவிட சமுதாயத்தைக் கை தூக்கிவிட அன்றும் பாடுபட்டது, இன்றும் பாடுபட்டு வருகிறது, என்றும் பாடுபட்டு வரும் என்பதைத் திட்டவட்டமாகச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இன்னும் பகிரங்கமாகச் சொல்லப்போனால், ஆதித்திராவிட சமுதாயத்தைக் கை தூக்கிவிடுவதுபோல் காங்கிரஸ் கட்சி பாலுனை செய்கிறதே தவிர, அந்த சமுதாயத்திற்கு விரோதமாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறது. அவர்களுடைய பாரம்பர்யம் அப்படிப்பட்டது.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர் அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பாரம்பர்யத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறார். என்ன விரோதம் என்று சொல்லட்டும்.

திரு. ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி : தலைவர் அவர்களே, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் தயவுசெய்து காங்கிரஸ் வரலாற்றைத் திருப்பிப் படிக்கவேண்டும். காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவராக திரு. பானர்ஜி அவர்கள் இருந்தபொழுது, அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கட்சியிலே ஒரு தீர்மானம் போட்டார்கள். அதாவது, “காங்கிரஸ் கட்சி சமுதாய, சீர்திருத்த விஷயங்களிலே ஈடுபடக் கூடாது. அப்படி ஈடுபட்டால் காங்கிரஸ் கட்சிக்குச் செல்வாக்கு இல்லாமல் போய்விடும்” என்று தீர்மானம் போட்டு செயலாற்றினார்கள். சமுதாய சீர்திருத்தத்தில் ஈடுபட வேண்டுமென்று எண்ணம் காங்கிரஸுக்கு இல்லை. உள்ளபடியே ஆதித்திராவிட சமுதாயத்தை மேலே தூக்கிவிட வேண்டுமென்று சொன்னால், இன்றையதினம் கடைப்பிடிக்கக்கூடிய வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் பொருளாதார முன்னேற்றமாக இருந்தாலும் சரி, உத்தியோகமாக இருந்தாலும் சரி—வகுப்புவாரி அடிப்படையில் அவர்களுக்கு சலுகை தரப்பட வேண்டுமென்பதுதான் இப்பொழுது கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிற முறையாகும். இந்த முறைக்கு காங்கிரஸ் கட்சி எந்த அளவுக்கு உதவியாக இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதை 1925-ல் நடந்த காங்கிரஸ் மாநாட்டின் சரித்திரத்தை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் படித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : நீங்கள் பிறந்தது எப்போது? எனக்குத் தெரிய வேண்டும்.

திரு. ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி : தலைவர் அவர்களே, நிச்சயமாக எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்னிடத்தில் மாட்டிக் கொள்கிறார். 1925-ம் ஆண்டு காஞ்சிபுரத்தில் காங்கிரஸ் மாநாடு நடந்தது. இந்த நாட்டிலே பிறந்த பின்தங்கிய மக்களைத் தூக்கி விடுவதற்கு வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் வேண்டுமென்று தீர்மானத்தை பெரியார் ராமசாமி அவர்கள் காங்கிரஸ் மாநாட்டிலே கொண்டுவர வேண்டும் என்று கூறி, அதைக் கொடுத்தார்கள். காங்கிரஸ் அத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று கூறிவிட்டது. அன்றையதினமே பெரியார் ராமசாமி அவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியைக் கை கழவி விட்டு, சுயமரியாதை இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார்கள். பின்தங்கிய மக்களை மேல்தூக்கிவிட வேண்டும் என்ற திட்டத்தில் செயல்பட்டார்கள். அது போகட்டும்.

அடுத்தபடியாக, காங்கிரஸ் அரசாங்கம் ஆட்சிப்பீடத்தில் இருந்தபொழுது திண்டாமை ஒழிப்புக்காக தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு “வால் போஸ்ட்டரை” அவர்களால் ஒட்ட முடியாத நிலைமையை நாடு இன்னும் மறந்துவிடவில்லை. இந்த நிலைமை காங்கிரஸ் வரலாற்றில் இருக்கிறபொழுது, “நாங்கள் தான் ஆதித்திராவிட சமுதாயத்தைக் காப்பாற்றுகிறோம்” என்று பேசுகிறீர்களே, ஒருவேளை இன்று நீங்கள் எதிர்க்கட்சியாக இருப்பதால்தான் உங்களுக்குப் பேச்சுவதற்கு யோக்கியதை இருக்கிறது. ஆதித்திராவிட சமுதாயத்தைப் பற்றி பேச்சுவதற்கு காங்கிரஸுக்கு என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது? அந்த யோக்கியதை காங்கிரஸுக்குக் கிடையாது.

1969 மார்ச் 13]

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : தலைவர் அவர்களே, இவர் பேசுவதற்கு என்ன யோக்கியதை இருக்கிறதோ, அதுவேதான் எங்களுக்கும் இருக்கிறது. ஆகவேதான் நாங்களும் பேசுகிறோம். உறுப்பினர் அவர்கள் அடிக்கடி யோக்கியதை, யோக்கியதை என்று பேசுகிறார். அது மரபுக்கு ஒத்த வார்த்தைதானா?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : யோக்கியதை என்றால் தகுதி என்ற அளவில்தான் வருகிறது.

திரு. ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி : தலைவர் அவர்களே, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் நாங்கள் எல்லாம் பழம் பெரும் சுயமரியாதைவாதிகள் என்பதை நீங்கள் எல்லாம், ஒத்துக் கொள்வீர்கள், எதிர்க்கட்சியும் ஒத்துக்கொள்கிறது. ஆதித்திராவிட சமுதாயத்திற்கு நன்மை செய்ய இரண்டே வழிகள்தான் உண்டு. ஒன்று பொருளாதார ரீதியிலே அவர்களை கைத்துக்கிவிடுவது; அடுத்தது சமுதாய ரீதியிலே புரட்சி செய்து மாற்றத்தை உண்டு பண்ணுவது என்பதாகும். நாம் பொருளாதார ரீதியில் என்னதான் செய்தாலும் அதில் உருப்படியான பலன் கிடையாது, சமுதாய நிலைமை மாற்றப்பட்டாலொழிய, அதை மாற்றுவதற்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைத் தவிர, திராவிடர் கழகத்தைத் தவிர, பெரியார் ராமசாமி அவர்கள் ஏற்படுத்திய சுயமரியாதை இயக்கத்தைத் தவிர, வேறு எந்தக் கட்சியாவது சிறுவிரலே அசைத்தது உண்டா? சுயமரியாதைக் கட்சிதான் ஆதித்திராவிட சமுதாயத்தை விழிப்படையச் செய்தது. இன்றைய தினம் இந்தச் சட்டமன்றத்தில் 42 பேர்கள் அங்கம் வகிப்பதாக நண்பர் திரு. கே. பி. எஸ். மணி அவர்கள் சொன்னார்கள். இதற்குக் காரணம் என்ன? அவர்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சியை ஊட்டியவர்கள் பெரியார் ராமசாமி அவர்களும், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும் தான். இந்த அளவுக்கு ஏன் விளக்க ஆசைப்படுகிறோன் என்றால், சுமார் 20, 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நாட்டிலே இருந்த நிலைமை என்ன? ஆதித்திராவிடின் தெருவிற்குள் நுழைய முடியுமா? கோயிலுக்குள் நுழைய முடியுமா? ஆண்டவனை வழிபட ஆலயத்திற்குள் அவன் நுழைய முடியுமா? யார் இதை எதிர்த்துப் போராடினார்கள்? யார் இந்த நிலைமையை மாற்றினார்கள்? “சுத்திரன் என்று சொன்னால் சுத்திரம் திரும் மட்டும் அடி” என்று ஆதித்திராவிட மக்களிடையே உணர்ச்சியைத் தூண்டியவர் பெரியார் ராமசாமி அவர்கள். “சுத்திரன் என்று சொன்னால் பல முப்பத்திரண்டு உடைந்துவிடும்” என்று சொல்லி ஆதித்திராவிட மக்களின் மத்தியில் சுயமரியாதையை உண்டாக்கினார்கள். வேறு எந்தக் காரணத்தினாலும், அந்த மக்களின் மத்தியில் விழிப்பு உணர்ச்சி வரவில்லை.

அடுத்தபடியாக, ஒரு காலத்தில் ஒட்டலுக்குள்ளே ஆதித்திராவிடர்களுக்கு தனி இடம், தனி டம்ளர்கள். பிராமணன் நடத்தும் ஒட்டலுக்குள் நுழையவேமுடியாது. அதுமட்டுமல்ல, சர்க்கார் நடத்தி ரயில்வேக்களிலே கூட ஆதித்திராவிடர்களுக்குத் தனி இடம் இருந்தது. இதை எதிர்த்து திரு. காமராஜ் அவர்கள் போரிட்டார்களா? அல்லது சுதந்திரக் கட்சியின் தலைவரும், தமிழ்நாட்டுப் பெரியவருமான திரு. ராஜாஜி அவர்கள் போரிட்டாரா? ஒட்டலுக்குள் ஆதித்திராவிட மக்கள் நுழையக் கூடாது என்பதை அன்றையதினம் எதிர்த்துப் போராடியவர்கள் பெரியார் ராமசாமி அவர்களும், நாங்களும் தான்.

அடுத்து, 1957-க்கும் 1962-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், “பிராமணன் ஒட்டல்” என்ற பெயர்ப் பலகை நீக்கப்பட வேண்டுமென்று போரிட்டது யார்? பெயர்ப்பலகை நீக்கப்பட வேண்டுமென்று போரிட்ட பெரியார் ராமசாமி அவர்களைச் சிறையிட்டது காங்கிரஸ் ஆட்சி, ஆதித்திராவிட மக்களின் மத்தியில், நீங்கள் தாழ்ந்தவர்கள் அல்ல, உயர்ந்தவர்கள், தைரியமாக எதிர்த்துப் போராடுங்கள் என்று அவர்களுக்குத் தைரியத்தைக் கொடுத்து விழிப்புணர்ச்சியை உண்டாக்கியவர் பெரியார் ராமசாமி அவர்களே ஆவார்கள். அம்பராதிரி உணர்ச்சியுடையவன் வேறு எந்தக் கட்சியில்

[திரு. ஏ.வி.பி. ஆசைத்தம்பி]

[1969 மார்ச் 13]

இருந்தாலும், அவன் சுயமரியாதைக் கட்சிக்காரனாக இருந்திருப்பான். சுயமரியாதைக் கட்சிக்காரனுக்குத்தான் அந்த உணர்வு ஒருமே தவிர, மற்றப்படி மற்றவர்களுக்கு வராது. (மணியடிக்கப்பட்டது). தலைவர் அவர்களே, நான் ஏற்கெனவே அமைச்சர் அவர்களிடம் அனுமதி வாங்கியிருக்கிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் தம்முடைய உரையில் பத்து நிமிடத்தை குறைத்துக் கொள்வதாகச் சொன்னார்கள்.

ஆதித்திராவிடர்கள் ஆலயத்திற்குச் செல்லக்கூடிய உரிமையை வழங்கியது. 52, 57-ல் திரு. கருத்திருமன் இருந்தார்கள். திரு. கக்கன் அமைச்சராக இருந்தார். நானும் இருந்தேன். காங்கிரஸ் கட்சிதான் ஆதித்திராவிட மக்களுக்கு நன்மை பண்ணியதாகச் சொன்னார். இல்லை இல்லை, அது எங்கள் கட்சிதான் என்று நான் சொன்னேன். இன்றைக்கு நான் அமைச்சராக வந்திருக்கிறேன், காங்கிரஸ் கட்சிதான் என்னை அமைச்சராக ஆக்கியது என்று சொன்னார்கள். நான் அப்போதே சொன்னேன். “நீங்கள் ஒருவர் மட்டும் அமைச்சராக வந்துவிட்ட காரணத்தினால், உங்கள் சமுதாயத்திற்கே நன்மை வந்துவிட்டதாகக் கருதவேண்டாம் நீங்கள் இதே மன்றத்தில் அமைச்சராக வருவதைவிட சிதம்பரம் நடராஜா கோவிலுக்குள் நந்தனரை விடமாட்டேன் என்றார்களே அந்த சிதம்பரம் கோயில் அர்ச்சராகத் வந்திருந்தால் நான் நிரம்பச் சந்தோஷப்பட்டிருப்பேன்” என்று சொன்னேன். நாங்கள் தானே 1939-ல் ஆலயப்பிரவேசம் கொண்டுவந்தோம் என்று சொன்னார்கள். ஒத்துக்கொள்கிறோம். 1921-ஆம் ஆண்டிலேயே பெரியார் அவர்கள் ஆதித்திராவிட மக்களை அழைத்துக்கொண்டு பழனி முருகன் கோவில், மதுரை மீனாட்சி கோவில் ஆகியவற்றில் ஆலயப்பிரவேசம் போராட்டத்தை நடத்தினார்களே என்றேன். அதற்கு கக்கன் அவர்கள் “அப்போது நீங்கள் பிறந்தே இருக்கமாட்டீர்கள்” என்று சொன்னார். பிறப்புக்கும் ஒரு விஷயத்தை அறிந்துகொள்வதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? பதில் சொல்ல முடியாது, வேறு பாதையில் போகிறார்கள்.

இந்த அரசை நான் கேட்டுக்கொள்வது என்னவென்றால் பொருளாதார காரியங்கள் ஒரு பக்கம் நடக்கட்டும். சமுதாய ரீதியில் ஒரு பெரிய மாற்றத்தைப் பண்ணியாகவேண்டும். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் இன்றைக்கே ஒத்துக்கொள்ளட்டும். நாளைக்கே எல்லாக்கோவில்களிலும் ஆதித்திராவிட மக்களை அர்ச்சகர்களாகப் போட்டுவிடுவோம். அவர் சரி என்று ஒப்புதல் அளிப்பாரா என்று கேட்கிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : நாங்கள் தான் துரோகிகள், ஒன்றுமே செய்ய வில்லை. எங்கள் ஒப்புதல் எதற்கு? நீங்கள் தான் எல்லாவற்றையும் செய்தீர்கள். தைரியம் இருந்தால் நீங்களே செய்யுங்கள்.

திரு. ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி : இப்படி இந்தப்பிரச்சினையிலே நழுவிவிடக்கூடாது. ஆதித்திராவிட மக்கள் முன்னேறவேண்டுமென்ற அக்கறை உங்களுக்கு இருக்குமானால், அவர்களையே எல்லா ஆலயங்களிலும் அர்ச்சகர்களாகப் போடுங்கள் என்று ஏன் நீங்கள் சொல்லக் கூடாது?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : உங்களுக்குத் தைரியம் இருந்தால், பண்ணுங்கள் என்றுதான் சொல்கிறேன். இதற்கு நாங்கள் என்ன ஒப்புதல் அளிப்பது? எல்லாவற்றிலும் நாங்கள் துரோகிகள், இதற்கு மட்டும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஒப்புதல் வேண்டுமா?

இன்னொன்றையும் சொல்கிறேன். என்னுடைய வீட்டிலே எனக்குத் தெரிந்தவரையில் அந்த நாளில் இருந்து இன்றுவரை ஹரிஜனங்கள் சாப்பாட்டு இறைக்கு வந்தே சாப்பிடுவார்கள். எங்கனிடத்தில் ஒன்றும் வித்தியாசம் கிடையாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி : இதை ஒரு அரசியல் நோக்கத்தோடு பயன்படுத்தக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் சொன்னேன். எனக்குக்கூட ஒரு ஆசை. திரு. ராமனிடம் மின்சார வாரியம் இருக்கிறது. திரு. சுப்பையா அவர்களிடம் அறநிலைய பாதுகாப்பு இலாகா இருக்கிறது.

1969 மார்ச் 13] [திரு. எ.வி.பி. ஆசைத்தம்பி]

இவர்களிடத்திலே மின்சார வாரியத்தைக் கொடுத்துவிட்டு ஆதித்திராவிட சமூகத்தைச் சேர்ந்த திரு. இராமணித்திலே அறநிலைய பாதுகாப்பு இலாகாவை ஒப்படைக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். ஆக ஆதித் திராவிட மக்களுக்கு நன்மை செய்யக்கூடிய ஒரே ஸ்தாபனம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்தான். அந்தக் காரியத்தையும் செய்யும், செய்திருக்கிறது, செய்யவும் முடியும், வேறு எந்தக் கட்சியாலும் முடியாது என்று சொல்லி இந்த மானியத்தை ஆதரித்து என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : மிகவும் நன்றாகப் பேசினார்கள். பேசி விடலாம். திராவிட முன்னேற்றக் கழக அமைச்சர்கள் முதலில் ஆதித் திராவிட சமூகத்தோடு கொள்வினை, கொடுப்பினை கொள்ளட்டும், அப்படியாராவது அரிசன சமூகத்தில் இருந்து பெண் எடுத்திருக்கிறார்களா என்று கேட்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மா. முத்துசாமி : நான் சர்வாதிகாரியாக்கப்பட்டால், என்னிடம் அதிகாரம் இருக்குமானால், இந்திய உபகண்டத்திற்கே ஒரு அரிசனப் பெண்மனையை ஜனாதிபதியாக ஆக்குவேன் என்று காந்தியார் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த வழியில் வந்த காங்கிரஸ்காரர்கள் இது வரையில் என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்று கேட்கிறேன். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய குடும்பத்தில் நடந்துள்ள திருமணம் ஏதாவது ஒன்றிலாவது அந்தச் சமூகத்தோடு தொடர்பு கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதா என்று கேட்கிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : நாங்கள் தான் ஒன்றுமே செய்ய வில்லையே. நாங்கள் அந்தச் சமூகத்திற்குச் துரோகிகள் என்று சொல்லியாகிவிட்டது. நீங்கள் தான் எல்லாவற்றையும் செய்திருக்கிறீர்கள், இதற்கும் நீங்கள் வழிகாட்டுங்கள். அப்புறம் நாங்கள் வழி காட்டுகிறோம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அடுத்தது திரு. வினாயகம் பேசுவார்கள். அவருக்கு எவ்வளவு நேரம் வேண்டும்.?

THIRU K. VINAYAKAM : Till I finish.

அரைமணி நேரம்.

பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இப்போது விவாதிக்கப்படுகிற மானியக் கோரிக்கையில் இரண்டு அம்சங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று அரிசன மக்களுக்கு சேவை செய்யவேண்டியது. இன்னொன்று பின் தங்கிய மக்களுக்குச் சேவை செய்யவேண்டியது. அரிசன மக்களுக்கு காங்கிரஸ் ஒன்றுமே செய்யவில்லை. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்தான் செய்தது என்று பேசிவிடலாம். அது ஒரு குற்றச்சாட்டு. நீங்கள் வந்து என்ன செய்திருக்கிறீர்கள்? ஒரு 50 லட்சம் முன்பு ஒதுக்கப்பட்ட தொகையில் கூடியிருக்கிறது. முன்பு 5 கோடி இப்போது 5½ கோடி, அடுத்த வருஷம் 6 கோடி யாகலாம். வார்த்தைகளில் எதையும் சொல்லலாம். சும்மா சொல்வதில் லாபம் இல்லை. செயலில் அல்லவா காட்டவேண்டும்.

The proof of the pudding is in the eating.

நாடார் இங்கே ரொம்பத் தீவிரமாகப் பேசலாம். திரு. ஆசைத்தம்பி அவர்களைத்தான் சொல்கிறேன். ஆனால் நடப்பது என்ன? அரிசன லீட்டிலே நாடார் பெண் எடுக்கிறார்களா? பெண் எடுக்கும்போது தங்களுக்கு ஈடான, பொருத்தமான பெண் என்று விருதுநகரில் இருந்தே எடுக்கிறார்கள். பேசிவிடலாம்.... இது எல்லாம் என்ன பேச்சு, சரி பிரச்சினைக்கு வருவோம்.

அரிசனங்களுக்கு அதிகமான அளவில் உதவி செய்யவேண்டும் என்பதில் அபிப்பிராயமேதும் இல்லை. நான் அந்தப் பிரச்சினைக்குப் போக வில்லை. பிற்பட்ட இனம் என்று ஒன்றிருக்கிறதே, அதை விவரிக்க விரும்புகிறேன். அந்த பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் என்பதையே முன்பு

[திரு. கே. வினாயகம்]

[1969 மார்ச் 13]

ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. முன்பு விஜயவாடா கோபால் ரெட்டி நிதி அமைச்சராக இருந்தார். திரு. சேலம் சுப்பிரமணியம் போன்றவர்கள் பிற்பட்ட இனத்தவர்களைப் பற்றிச் சொல்கிறபோது, திரு. கோபால் ரெட்டி அவர்கள் அதுவே எனக்குத் தலைவலியாக இருக்கிறது. These backward classes are a bloody headache to me. என்று சொன்னார்கள். அப்படி இருக்கிற காலம் மாறிப்போய் அரசியல் சட்டத்தின் 341 ஆர்டிகிள்படி ஒரு பாக்வார்டு கிளாஸ் கமிஷன் ஒன்றை இந்திய சர்க்கார் போட்டது. அதற்கு திரு. காகா சாகேப் கலேல்கார் தலைவர். அவர் பிற்பட்ட இனத்தவரைச் சேர்ந்தவர் அல்ல. அந்தக் கமிஷன் இந்த நாடு பூராவையும் சுற்றிப்பார்த்து—பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் குறைகள் என்ன என்பதை எல்லாம் ஆராய்ந்து ஒரு ரிப்போர்ட் தயார்செய்து—ஆயிரம் பக்கங்களுக்குமேல் இருக்கும்—சமர்ப்பித்தார்கள். அதை அமுல் செய்யத் துணிவில்லை. The backward class man is apotential danger to the national unity of this country if his requirements are not met. He is capable of internal revolution. என்பதாக அதில் எழுதியிருக்கிறது. I am only quoting him. பாக்வார்ட் சமூகம். என்பதாக—ஐயோ பாவம் பிராமணர்களைத் தவிர—என்ன பாவம் பண்ணினார்களோ—வேறு எல்லா இனங்களும் பிற்பட்ட இனங்கள் தான். அது மாதிரித் தயார் செய்யப்பட்ட பட்டியல்தான் இது. இதை நாங்கள் செய்யவில்லை, நீங்கள் செய்யவில்லை. அட்வைஸர்ஸ் ரீஜிம் என்று இருந்ததே அப்பொழுது அதிகாரிகளாக இருந்தவர்கள் யார் முற்போக்கு இனத்தவர், யார் பிற்பட்ட இனத்தவர் என்று அப்போதே போட்டார்கள் சதித் திட்டம். அதை நீங்களும் நானும் வைத்துக்கொண்டு இப்பொழுது பார்க்கிறோம். இதிலே 144 பேக் வார்ட் கிளாஸஸ் இருக்கின்றன என்று போட்டிருக்கிறார்கள். அதிலே 54 மோஸ்ட் பேக்வார்ட் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். முதலியார் அகமுடையர் என்றும், வெள்ளாளர், துளுவ வெள்ளாளர் என்றும், நாயுடு, செட்டிபலிஜா என்றும் போட்டுக்கொள்கிறார்கள். இந்த “பிராமின்” இனம் தவிர மற்ற எல்லா இனத்தவரும் அறிவுள்ளவர்களும் பிற்பட்ட வகுப்புப் பட்டியலில் சேர்ந்துவிடுகிறார்கள். அந்தப் பிரச்சினைதான் இப்பொழுது....

மாண்புமிகு திரு. மா. முத்துசாமி : வெள்ளாளர் என்பதை எப்படி துளுவ வெள்ளாளர் என்று போட்டுக்கொள்ளமுடியும்? அறிவு இருந்தால் செய்யலாம் என்று சொல்கிறார்கள். எங்களுக்கு அந்த அறிவு தெரியாததால் அந்த வழியை அவர்கள் சொல்லவேண்டும்.

திரு. கே. வினாயகம் : பெரிய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள் எல்லாம் சர்ட்டிபிகேட்டைப் பார்த்தால் பேக்வார்ட் கிளாஸ் என்று இருக்கிறது. ஆனால் வெளியே கொடுக்கல் வாங்கல் எல்லாம் வேறு மாதிரியாக இருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. மா. முத்துசாமி : அப்படிப் பார்த்தால் பிராமணர்கள் கூட குருக்கள் என்று போட்டுக்கொண்டு விடுவார்கள்.

திரு. கே. வினாயகம் : குருக்கள் என்பது இதிலே இல்லை. காட்டுங்கள். இதை வைத்துக்கொண்டுதான் நான் பேசுகிறேன். இந்தப் பிரச்சினை பெரிதாவதற்குக் காரணம் பிற்பட்டவர்கள், மோஸ்ட் பேக்வார்ட் எல்லாம் கலந்து இருப்பதால்தான் இந்தப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட முடியாமல் இருக்கிறது. இதைத்தான் பன்னி பன்னி பாராளுமன்றத்திலே சொன்னார்கள். நாமும் சொல்கிறோம். இதைத் திறம்பவும் புளராலோசனை செய்து, சோஷியலி பேக்வார்ட், எஜுகேஷனலி பேக்வார்ட் என்று சொல்லக் கூடியவர்கள்தான் இதிலே வரவேண்டும், அவர்களுக்குத்தான் இதிலே இடம் இருக்கவேண்டும். எனக்குத் தெரிந்து துளுவ வெள்ளாளர் என்று வைத்துக்கொண்டு ஐ.ஏ.எஸ் ஐ.சி.எஸ் ஆபீஸர்கள் இந்தச் சலுகைகளைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்....

1969 மார்ச் 13]

மாண்புமிகு திரு. மா. முத்துசாமி : வெள்ளாளர் சமுதாயத்திலே தமிழ்நாடு அரசாங்கத்திலே ஒரே ஒரு ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிதான் இருக்கிறார். எனவே, சலுகைகள் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு ஆதாரம் இல்லை.

திரு. கே. விநாயகம் : ஒரு வேளை அமைச்சர் அவர்களை நேரடியாகப் பாதிக்கிறதோ, என்னவோ தெரியவில்லை. நான் சொன்னவுடன்....

மாண்புமிகு திரு. மா. முத்துசாமி : வெள்ளாளர், துளுவ வெள்ளாளர் என்று போட்டுக்கொள்ள முடியுமா? எப்படிப் போட்டுக்கொள்ள முடியும்? நாமாகப் போட்டுக்கொள்ள முடியுமா?

திரு. கே. விநாயகம் : இவர் கொஞ்சம் நேர்மையானவர் போல் இருக்கிறது. எவ்வளவோ அப்படிச் செய்கிறார்கள், மாணவர்களுக்குத் தெரியும்....

மாண்புமிகு திரு. மா. முத்துசாமி : உங்களுடைய நேர்மையற்ற தன்மை எங்களுக்குத் தெரியாது. அதைத் தாங்கள் கொஞ்சம் விளக்கிச் சொல்லும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. கே. விநாயகம் : யாரும் இதைச் செய்யவேண்டுமென்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. அறிவு இருக்கிறவர்கள் செய்துகொள்கிறார்கள். நமக்கு என்ன அந்தத் தொல்லை என்று நம்மைப் போன்றவர்கள் இருந்து விடுகிறோம். இது சென்ட்ரல் லிஸ்ட் அல்ல. இதற்காக ஒரு குழு அமைக்கலாம். இதை அந்தக் குழு புரளாலோசனை செய்து முடிவு செய்தால், அதனால் நமக்கு எவ்வளவோ மிச்சமாகும்.

இப்பொழுது ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது 90 லட்சம் ரூபாய்தான். ஒரு கோடி கூட அல்ல. எங்களுக்குத் தெரியும், 1948-ம் ஆண்டிலே இந்தச் சட்டசபையில் பிற்பட்ட வகுப்பினருக்குச் சலுகைகள் தரவேண்டுமென்று கேட்பொழுது அப்போதிருந்த அமைச்சர்கள் 10 ஆயிரம் ரூபாய் ஒதுக்கினார்கள். அதற்குப் பிறகு இதைப்பற்றிப் பேசி பேசி, ஆண்டுதோறும் பேசிப் பேசி கடைசியிலே இந்த அளவுக்கு வந்து இருக்கிறது. என்ன சலுகை இப்பொழுது கிடைக்கிறது? பிற்பட்ட வகுப்பினரும் மோஸ்ட் பேக்வார்டும் கல்லூரியிலே படிப்பதற்கு ஸ்காலர்ஷிப் கிடைக்கிறது-அவ்வளவு தான். இதை இரண்டு வகுப்பாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். மோஸ்ட் பேக்வார்ட் என்றால் 45 சதவிகிதம் எடுக்கவேண்டும், பேக்வார்ட் என்றால் 50 சத விகிதம் எடுக்கவேண்டும். ஐந்து சத விகிதம் தான் இரண்டுக்கும் வித்தியாசம். என்னுடைய கண்ணோட்டத்திலே பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் படிக்க வழியில்லாததன் காரணமாக முற்போக்கு மாணவர்களோடு போட்டியிட கூடிய அளவுக்கு வரமுடியாது என்பதனால்தான் பேக்வார்ட் என்று சொல்கிறோம். ஜஸ்ட் ஸ்கரோப்பிங் தஞ்சி எக்ஸாமி நேஷன் என்பதற்காகத்தான் 50 சத விகிதம் வாங்க வேண்டுமென்பதெல்லாம் என்ன? ஸ்காலர்ஷிப் இல்லையென்று சொல்வதற்கு அது ஒரு வழி.

எனக்குத் தெரியும் அரசாங்கத்தின் நிதிக் கஷ்டம். நானும் ஆட்சியிலே இருந்த கட்சியிலே இருக்கிறவன்தான். மாணவர்கள் படிக்க வேண்டும் என்று யாராய் இருந்தாலும் கல்வி இலவசமாகத் தருகிறோம். படித்தது முன்னேற்றமடையவேண்டும் என்றெல்லாம் பிரசாரம் செய்கிறோம். ஏனென்ற பின்னாக உயர்நிலைப்பள்ளி வரை படிக்கிறார்கள். கல்லூரி வரை படிக்கிறார்கள்; கொஞ்சம்கூட கெட்டிக்காரனாக இருந்தால் மெடிகல், எஞ்சினியரிங் என்று படிக்கிறார்கள். நாம் படிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு சலுகை செய்யவில்லை. பணம் போதாது. அம்மையார் அவர்கள் கேபினட்டிலே சொல்லலாம், அதற்குமேல் என்ன செய்யலாம். என்னுடைய இலாகாவுக்குக் கொஞ்சம் பணம் கொடுங்கள் என்று சொல்லலாம். பைனான்ஸ் மினிஸ்டர் பொதுவாக 250 கோடிதான் வருகிறது, அதற்கு 6 கோடிதான் கொடுக்கமுடியும் என்று சொல்வார்கள். அதற்கு மேலும் அவர்கள் கேட்டால், இரும்பா, சும்மா; கால்வாய் வெட்ட

[திரு. கே. விநாயகம்]

[1969 மார்ச் 13]

வேண்டுமென்று சொல்வார்கள். அந்த அம்மையாரும் ஒன்றும் சொல்ல முடியாது. அதற்காக சண்டைபோட்டுக்கொண்டு வெளியே வந்துவிட மாட்டார்கள். பேரவைத் தலைவர் அவர்களே தாங்கள்கூட பிற்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான்.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அதைக் குறிப்பிடக்கூடாது.

திரு. கே. விநாயகம் : சொல்வதால் கருத்தின் ஆழத்தை சுலபமாக உணர்த்தமுடியும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவைத் தலைவரைப்பற்றி குறிப்பிடக்கூடாது, இந்த விவாதத்திலே அவருடைய பெயரை இழுக்கக் கூடாது.

திரு. கே. விநாயகம் : எனக்கு நன்கு ஞாபகமிருக்கிறது. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பழைய மாணவர்களுக்கு ஒரு விருந்து வைத்தார்கள். என்னையும் அழைத்தார்கள். நானும் போயிருந்தேன், என்னை அவர் பார்க்கவில்லை, கூடத்திலே. அப்பொழுது அவர்கள் சொன்னார்கள், 1935-ம் வருஷத்திலே விடுமுறைக்கு நான் காஞ்சிக்கப்போனேன். தாயாரிடம் பொன்சங்கிலி எங்கே என்று கேட்டேன், நீ படிக்கிறாயே, பெரிய படிப்பு அதற்குச் சம்பளம் கட்டவேண்டும், அதற்காகத்தான் அடகுவைத்தேன் என்று சொன்னார்கள். இப்படி அண்ணா அவர்கள் சொன்னபோது தாரை தாரையாக கண்ணீர் எனக்கு வந்தது. அதே கஷ்டம் தான் எனக்கும். அதற்குப் பிறகு சொன்னார்கள் “இன்னொரு விடுமுறைக்குப் போய் இருந்தபொழுது காப்பு எங்கே என்று கேட்டதற்கு பரிசைக்குப் பணம் கட்டவேண்டுமென்று சொன்னாயே அதற்காகத்தான்” என்று சொன்னார்கள். அப்படி யெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு படித்தவர்கள் நாங்கள். எங்கள் காலத்திலே இதுமாதிரிச் சலுகைகளை கிடையாது. பிறகு நம்முடைய ஆட்சி வந்த பிறகு, காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சியாக இருக்கலாம், டி.எம்.கே. ஆட்சியாக இருக்கலாம், அது ஒன்றும் பிரமாதமில்லை, மக்களின் மதிப்பைப் பெற்று முற்போக்கு எண்ணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நல்ல காரியங்களைச் செய்கிறோம் என்றால், ஏதோ நாமே எல்லாம் செய்துவிட்டோம் என்று சொல்லமுடியாது. நாங்கள் முற்போக்கிலே போய் கடைசியில் தவறி விலகி நின்றபோது நீங்கள் உள்ளே வந்திருக்கிறீர்கள். நாங்கள் செய்ததைத்தான் நீங்கள் தொடர்ந்து செய்கிறீர்கள். ஏதோ நீங்களே சாதித்துக் கொள்ளுவதாக எண்ணிக்கொண்டால், அது உங்களையே நீங்கள் ஏமாற்றிக் கொள்வதாகத்தான் பொருளாகும். குடிமனை நிலம் அரிசனங்களுக்குத் தரப்பட வேண்டும். அதிலே எனக்கு மாறுபாடு இல்லை.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : பிற்பட்ட சமுதாயம் என்பது எந்த அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டுமென்பதை எதிர்க்கட்சிக் கொறடா அவர்கள் விளக்கினால் நலம்.

திரு. கே. விநாயகம் : பிற்பட்ட சமுதாயம் என்று சொல்லும்போது ஜாதி அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கக்கூடாது. “Educationally and socially backward” என்ற முறையிலே நிர்ணயித்தால் தான் நியாயம் கிடைக்கமுடியும். இதைப்பற்றி ஒரு முடிவு எடுக்க ஒரு குழுவைக் கட்டி மனப்பான்மை அடிப்படையில் போடாமல் நியாயமான அடிப்படையில் போட்டு ஆராயவேண்டும். அந்தக் குழுவிலே நீங்கள் 15 பேர், நாங்கள் 1½ பேர் என்ற அடிப்படையிலே இடம் பெறக்கூடாது.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : ஒன்றரை பேர் என்றால் உங்கள் ஒருவரை மட்டுந்தானே குறிக்கும்.

1969 மார்ச் 13]

திரு. கே. விநாயகம் : நானே 1½ ஆள்தான். இதையெல்லாம் வார்த்தை நயத்தைப் பார்த்துப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். வினியாட்டுப் பேச்சு ஒரு புறம் இருக்கட்டும். The disease is too deep. இந்தப் பிரச்சினையை நம்மால் தீர்க்க முடியவில்லை. The problem is so deep. It has got to be re-adjusted thoroughly and a solution found. அதைத்தான் நான் வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். குடிமனைகள் தருவது அவசியமானதுதான். பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு ஏதோ கொஞ்சம் கொடுக்கிறார்கள். அரிசனங்களுக்கு குடிமனை தருவதற்காக அந்த ஊரில் உள்ள நிலத்தை வாங்குகிறார்கள் அல்லது எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அந்த நிலம் நம்மைப்போல் ஒரு பிற்பட்டவனுக்குத் தான் சொந்தமாக இருக்கும். அவன் அதை எதற்குப் பயன்படுத்துகிறான் என்றெல்லாம் பார்த்து அதற்குப் பிறகு வாங்க வேண்டும். குறிப்பாக, புறம்போக்கு நிலங்கள் இருந்தால், அதைத்தான், முதலில் எடுக்க வேண்டும். அதிலும் புஞ்சையை முதலில் எடுத்துக்கொண்ட பிறகுதான் நஞ்சைக்குப் போக வேண்டும். ஏழைக் குடியானவர்களுடைய நிலத்தை ஆர்ஜிதம் செய்வதில் சிறிது கவனத்தோடு நடந்துகொள்ளவேண்டும். நான் பஸ் இன்ஸ்டன்ஸஸ் அம்மையார் அவர்களிடத்தில் கொடுத்திருக்கிறேன். மலையாளில் இருந்து ஒரு தமிழன் வீந்திருக்கிறான். எந்த ரப்பர் தோட்டத்தில் வேலை செய்தாலோ, கையிலே 2,000 ரூபாய் பணத்தைக் கொண்டு வந்து, தாயகத்தில் வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டுமென்று நிலத்தை வாங்கியிருக்கிறான். அந்த நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் போது ப்ரொசீடியூர் எல்லாம் அவனுக்குக் கொடுக்காமலே எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏதோ இதிலே கையெழுத்துப் போட்டால் சர்க்கரை கிடைக்கும் என்று சொல்லி கையெழுத்து வாங்கிவிடுகிறார்கள். ஏதோ சர்க்கரை வருகிறது என்று அவனும் கையெழுத்துப் போட்டிருப்பான். இந்த மாதிரி நிலத்தை ஆர்ஜிதம் செய்யும்போது மற்றவர்களை அதிகம் பாதிக்காமல் (Less difficulty) என்று அளவிலே பார்க்க வேண்டும். பல இடங்களில் ஆர்ஜிதம் செய்தும் கூட குடி போகாமலே கார்பாகக் கிடக்கின்ற நிலைமைகளும் இருக்கின்றன. அப்படி யாரும் குடிவரவில்லை என்றால், அந்த நிலத்தை ஆர்ஜிதம் செய்திருந்தாலும் திரும்பவும் அவர்களுக்கே கொடுத்து விடவேண்டும். Dog in the manger policy. பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் பட்டியல் மிக மோசமான நிலையில் இருக்கிற Lowest of the downtrodden —டோபிகள், பார்பர்கள் இருக்கிறார்கள். சமூகத்தில் அவர்களைத் தொடுகிறார்கள். They are not untouchables. அவர்களை ஷெட்யூல்டு வகுப்பில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று பல ஆண்டுகளாகக் கோரிக்கை விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்னை நகரில் இருக்கிற சலூன் ஒன்றையோ, லாண்டரி ஒன்றையோ கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. கிராமங்களில் இருப்பவர்கள் எல்லாம் ஏழைகள். ஒன்றும் தெரியாதவர்கள்.

திரு. ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி : சாதி அடிப்படையில் வேண்டாம் என்று சொன்னார்கள்.

திரு. கே. விநாயகம் : சலுகை கொடுப்பது வேண்டாம். ஆங்கிலத்தில் நான் சொன்னதைப் புரிந்துகொண்டால் சரியாக இருந்திருக்கும். அடிப்படையில் இருப்பவர்களைச் சொன்னேன். 'பாக்கவாடு கிளாஸஸ்' என்பதிலேயே இவர்தான் கீழே இருக்கிறான். இவர்களுடைய கோரிக்கை நியாயமான கோரிக்கை என்பது தெரியும். மற்ற மாநிலங்களில் சில வற்றில் இவர்களை ஷெட்யூல்டு வகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறார்கள். அங்கெல்லாம் கூட அவர்கள் டபிள்ஸ்தான். அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும்.

பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்காக 92 லட்சம்தான் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஸ்காலர்ஷிப் மனுக்கள் எவ்வளவு வருகின்றன என்பது எல்லோருக்கும் நன்கு தெரியும். நாங்களே தொல்லை கொடுக்கிறோமே. ஏதோ எங்களைப் போன்று சலுகை இருக்கிறவர்கள் உங்களிடம் வரமுடியும். மீதிப் பேர் என்ன செய்வது? எண்பத்தியோராயிரம் மனுக்களில்

[திரு. கே. விநாயகம்]

[1969 மார்ச் 13]

47,000 பேர்களுக்குத்தான் கிடைக்கிறது. முப்பத்தி நாலாயிரம் மாணவர்களுக்குச் சலுகை கொடுக்க முடியாது என்று தள்ளி விடுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம் பணம் இல்லை என்பதுதான். போன ஆண்டைவிட மூன்று லட்சம்தான் இந்த ஆண்டு அதிகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. போன ஆண்டு 91 லட்சம், இப்போது 94 லட்சம்—பாக்வார்டு கிளாசுக்கு மட்டும் சொல்லுகிறேன். மாணவர்கள் அரிசன் வெல்பேர் ஆப்சிலேயே இதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய நிலைதான் இருக்கிறதே தவிர, அவர்கள் பள்ளிக்கோ, கல்லூரிகளுக்கோ, போவதற்கு நேரமே இல்லை. அதிகப் பணம் ஒதுக்க வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களும் முயற்சிக்க வேண்டும். நானும் நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்களையும், நிதி அமைச்சர் அவர்களையும் அதிகப் பணம் ஒதுக்க வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்கிறேன். உங்களைவிட அவ்வளவு செல்வாக்கு இல்லையென்று சொன்னாலும் நாங்கள் கேட்பதற்கு ஏதோ மரியாதை செய்வார்கள். நாங்கள் எங்களுக்கு உத்தியோகத்திற்குக் கூட உத்தரவாதம் கொடுங்கள் என்று கேட்கவில்லை. எங்களால் பிழைத்துக் கொள்ள முடியும். 'We can stand on our own legs.' படிப்புக்கு மட்டும் உதவி செய்யுங்கள், I know the backward class man stood first in I.A.S. Examination. படிப்பதற்கு வேண்டிய சூழ்நிலையை உண்டாக்கி விட்டால் நாங்கள் படித்து முன்னேறி விடுவோம். முற்போக்கு இனத்தவர் எவ்வளவு திறமைசாலிகளோ, அதை விட ஒரு படி அதிகத் திறமையுள்ளவர்கள் நாங்கள். படிப்பதற்கு வசதி இல்லாத காரணத்தால் தான் நாங்கள் பின்தங்கியிருக்கிறோம். இதிலே இன்னொரு பிரச்சினையும் இருக்கிறது. கல்லூரி முதல்வர்கள் முற்போக்கு இனத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஸ்காலர்ஷிப்புக்கு அபிவிருத்தி கொள்ள டைரக்டருக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்றால், முதல்வர் மூலமாக அனுப்ப வேண்டும். பல சமயங்களில் அவர்கள் அதை அனுப்புவதில்லை. மார்ச் மாதம் வரை ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையே என்று டைரக்டரிடம் போய்த் தொல்லை கொடுத்தால், அவர் அபிவிருத்தி வேண்டிய வரவில்லை என்று கூறுவார்கள். கல்லூரியில் வந்து கேட்டால், ஏதோ மிஸ் ஆகிவிட்டது என்று சொல்லுவார்கள். இந்த நிலை எனக்கே ஒரு முறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதிலே கொஞ்சம் தாராள மனப்பான்மையோடு இருக்க வேண்டுமென்ற முறையில் அரசு உத்தரவு போட வேண்டும். 'Processing of these applications' சீக்கிரமாக முடிய வசதி செய்யவேண்டும்.

இந்தப் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு இதுவரையில் வீடுகள் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு, கிணறுகள் வெட்டிக் கொடுப்பதற்கு, எலெக்ட்ரிக் என்ஜினீ கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் செய்யக் காணோம். ஆனால், அவர்களுக்கு மட்டும் செய்து கொடுக்கிறீர்கள். அதைத் தப்பு என்று நான் சொல்லவில்லை. எங்களையும் சிறிது கவனிக்க வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுகிறேன். அவர்களிடம் சென்று வோட்டு வாங்கப்போனால், போ ஐயா, ஹரிஜனக் காலனிக்கு லைட் வசதி செய்து கொடுத்தாயே அவர்களிடம் போய் வோட்டு கேளு, எங்களிடம் ஏன் வருகிறாய் என்று கேட்கிறார்கள். அதனால்தான் எங்களுக்கு வோட்டுக் கிடைக்காமல் போய்விட்டது. ஏனெனில் கிராமங்களில் பெரும்பாலும் பின்தங்கிய வகுப்பினர்தான் இருக்கிறார்கள். வோட்டு கேட்கப்போனால், 'போ ஐயா' என்கிறார்கள். உங்களுக்குத் தெரியும் அது பின்னால். காங்கிரஸைத் தான் வீட்டுக்கு அனுப்பினோம். உங்களையும் அனுப்புகிறோம் என்று சொல்வார்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இரண்டேகால் மணிக்குள் முடித்து விட வேண்டும்.

THIRU K. VINAYAKAM : This is beside the point. If there has been no interruption, I would not have digressed. எழைகளுக்கு நன்மை செய்வதுதானே நம் கொள்கை. இந்த ஒரு படி அரிசித் திட்டத்தை பாக்வார்ட் க்ளாஸஸ், ஷெட்யூல்ட் காஸ்ட் இவர்கள் இருக்கும் இடங்களுக்கு அதிகமாக இஸ்திரிக் வேண்டும். உங்களால் முடியவில்லை என்றால் விட்டுவிடுங்கள்.

1969 மார்ச் 13]

மாண்புமிகு திரு ஏ. கோவிந்தசாமி : எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் நெல் விலையை உயர்த்த வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். நீங்கள் படி அரிசி போட வேண்டுமென்று சொல்கிறீர்கள். ஏன் உங்களுக்குள் இந்தக் குழப்பம் ?

திரு கே. விநாயகம் : எங்களுக்குள் குழப்பம் இல்லை. உங்களைக் குழப்பமாக்கி வைப்பதுதான் எங்கள் எண்ணம்.

மாண்புமிகு திரு ஏ. கோவிந்தசாமி : அது நடக்காது.

திரு கே. விநாயகம் : இன்னும் மூன்று வருடங்கள் இருக்கிறதல்லவா. நான் ஒரு வெட்டுத் தீர்மானம் தந்திருக்கிறேன். I want a separate Director to look after the interests of the Backward Classes. அதற்குத் தப்பெண்ணம் கற்பிக்கக்கூடாது. பாக்வேர்ட் க்ளாஸ்கு ஒரு கோடிதான் தருகிறீர்கள். அதற்காக ஒரு புதிய அமைச்சரைப் போடவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. இரண்டையும் அம்மையார் அவர்கள் கவனிப்பார்கள். எங்கள் நலனும்பறிபோகாது, ஆதிதிராவிடர்களின் நலனும் பாதுகாக்கப்படும். ஏன் இரண்டு டைரக்டர்கள் வேண்டுமென்று சொல்கிறேன் என்றால், ஒருவர் ஆதிதிராவிட மக்களின் நலனைக் கவனிக்கவும், ஒருவர் எங்களுடைய நலனைக் கவனிக்கவும், சரியாக இருக்கும். ஒரே டைரக்டர் இருப்பதினால் ஹரிஜனங்களுக்காக இவ்வளவு வேண்டுமென்று கேட்டதற்குப் பிற்பாடு பாக்வேர்ட் கம்யூனிட்டிக்கு இவ்வளவு வேண்டுமென்று தைரியமாகக் கேட்க முடியாது. ஆகவே, எங்களுக்கு என்று. ஒரு தனி டைரக்டர் இருந்தால், எங்கள் பிரச்சனைகளை அவர்களிடம் எடுத்துச் சொல்ல முடியும். இப்படிச் சொல்வதால், இப்போதுள்ள டைரக்டரோ அல்லது இதற்கு முன்னால் இருந்த டைரக்டர்களோ பாரபட்சமாக நடந்ததாகச் சொல்லவில்லை. காரியங்கள் ஒழுங்காக, செவ்வனே நடக்க இரண்டு டைரக்டர்களைப் போட வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, இந்தக் காலதாமதம் ஆவதற்குக் காரணம் என்ன ? நாங்கள் ஆட்சியில் இருந்தபோது ஸ்காலர்ஷிப்ஸ் கொடுக்கிற விஷயத்தில் நாங்கள் ஜில்லா அதிகாரிகளை வைத்து அவர்களிடம் பொறுப்பைத் தரவில்லை. சென்ட்ரல் டைரக்டரேட்டை இங்கு வைத்திருந்தோம், ஆகவே வினியோகம் செய்வதில் தொல்லை ஏற்படவில்லை.

மாண்புமிகு திரு ஏ. கோவிந்தசாமி : உங்கள் ஆட்சிக் காலத்திலும் மாவட்ட ரீதியாக வழங்கப்பட்டது. உங்களுக்குத் தெரியவில்லையென்றால், உங்கள் தலைவரைக் கேளுங்கள்.

திரு கே. விநாயகம் : அது ஆல் இந்தியா ஸ்காலர்ஷிப்.

மாண்புமிகு திரு ஏ. கோவிந்தசாமி : தமிழக ஸ்காலர்ஷிப்பை மாவட்ட ரீதியில் அந்த அதிகாரிகளே கவனித்துக் கொடுத்து வந்தார்கள். உங்களுக்கு ஞாபகமில்லையென்றால் உங்கள் தலைவரைக் கேளுங்கள்.

திரு கே. விநாயகம் : அது ஆல் இந்தியா ஸ்காலர்ஷிப். இப்போது ஸ்காலர்ஷிப் கொடுப்பதை ஜில்லாக்களுக்கு மாற்றியமைத்து அவர்கள் அதை வினியோகம் செய்யலாம் என்ற யோசனை இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அது அவ்வளவு சரியல்ல. இங்கேயிருந்து செய்தால் அதைச் சுலபமாகத் தீர்க்க முடிந்தது. அப்படி மாவட்ட ரீதியாக வழங்குவது என்றால், அதிகப்படியான ஆள்களை, அப்பர் டிவிஷன், லோயர் டிவிஷன் க்ளார்க்கு களை அதிகமாக நியமிக்க வேண்டியிருக்கும். இங்கு பத்து அல்லது பதினைந்து பேர்களுக்கு வேலையில்லாமல் போகலாம். ஆகவே, இந்த முறையை, கைவிட வேண்டும். 1967-க்கு முன் ஹார்ட் கேஸை எப்படிச் கவனித்து வந்தார்கள் என்று பார்ப்போம். 45 அல்லது 50 மார்க்ஸ் வாங்கினால் யாருடைய உதவியும் இல்லாமல் அவர்களுக்குப் பணம் கிடைக்கும். ஆனால், 44, 43, 42 மார்க்ஸ் வாங்கும் பார்டர் கேஸ்களுக்கு முன்பிருந்த முறைப்படி டைரக்டர் 'டிஸ்க்ரிஷனரி கிராண்ட்' என்று வைத்துக்

[திரு. கே. வினாயகம்]

[1969 மார்ச் 13]

கொடுக்கலாம் என்றிருந்தது. 1967-க்குப் பிறகு, அதை ஒன்றும் நீங்கள் செய்ய வேண்டியதில்லை, எங்களுக்கு அனுப்புவர்கள், நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம் நாங்கள் பார்த்துச் செய்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நீங்கள் பார்த்துச் செய்வதில் தவறு இருக்கிறது என்று சொல்ல மாட்டேன். எனக்குக் கொஞ்சம் உள்ளம் இருக்கிறதல்லவா. அதனால், Unusual delay ஏற்படுகிறது. இங்கிருந்து பிராஸஸ் செய்து செக்ரபரியேட்டுக்கு அனுப்பி அங்குள்ள அதிகாரிகள் அதைப் பார்த்துவிட்டு பின்னர் அம்மையார் பார்வைக்கு வர நாளாகிறது. இந்த ஆண்டின் ஹார்ட் கேஸஸ் இன்னும் கவனிக்கப்படவில்லை. அங்கிருந்து அனுப்புவதாகச் சொன்னார்கள். அதனால்தான் சொன்னேன், சீக்கிரமாக பரிசீலித்துக் கொஞ்சம்கூடக் குறைக்காமல் எல்லோருக்கும் கொடுத்து விட்டால் மாணவர்கள் உங்களை வாழ்த்துவார்கள் என்று. நீங்கள் தாய் ஆயிறே. நீங்கள் நல்ல பெயர் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இவ்வளவும் சொல்கிறேன். நீங்கள் கெட்ட பெயர் எடுக்க வேண்டுமென்றால், இதையெல்லாம் நான் ஏன் சொல்லப்போகிறேன்? மாணவர்களின் நன்மையையும் உங்கள் நன்மையையும் மனதில் வைத்துத் தான் இதைச் சொல்கிறேன். ஹார்ட் கேஸ்களுக்கு ஏன் தொல்லை கொடுக்க வேண்டும். முன்பிருந்ததுபோல் விட்டுவிடுங்கள். நீங்களே செய்கிறேன் என்றால் அதிலும் சந்தோஷம்தான். Decentralisation of powers என்றில்லாமல் Decentralisation of the scheme என்ற முறையில் இருக்க வேண்டும். அரசாங்கத்திற்கு யோசனைகள் சொல்வதற்காக் கமிட்டிகள் போட்டிருக்கிறோம். ஷெட்யூல்டு கால்ஸ்டுக்கு யோசனை சொல்ல ஒரு கமிட்டி, பாக்வோட் க்ளாஸுக்கு யோசனை சொல்ல ஒரு கமிட்டி போட்டிருக்கிறோம். இந்தக் கமிட்டிகள் நான்கு மாதங்களுக்கு ஒரு முறைதான் கூடுகின்றன. அவை குறைந்தது இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறையாவது கூட வேண்டும். எங்களுக்கு டி. ஏ. வரும் என்பதால் சொல்லவில்லை. அது என்ன பிரமாதம்? என்னைப் போன்ற வழக்கறிஞர்கள் கோர்ட்டுக்குப் போனால்தான் அதிக லாபமே தவிர, கமிட்டிகள், சட்டசபைக்கு வருவதற்கு 15 ரூபாய் கூலி கிடைத்தால் போதுமா? If I had been in the Court, I could have drawn a thousand rupees as my fee.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி: 'சட்டசபையில் பேசுவதற்கு 15 ரூபாய் கூலி என்று சொல்கிறார்கள். அப்படிக்கூலி என்று சொல்வது அவ்வளவு பொருத்தமல்ல.

திரு. கே. வினாயகம்: அலவன்ஸ் அல்லது வேஜஸ் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். கூலி இல்லை ஐயா, ஒரு மானியம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். வர, போகிற செலவுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். கூட்டங்கள் அடிக்கடி நடப்பதால் என்ன லாபம் என்றால் எங்களுக்கு அன்றாடம் வருகிற பிரச்னைகள் ரூபகத்தில் இருக்கும், குறிப்புகள் வைத்திருப்போம், கமிட்டியில் சொல்ல வசதியாயிருக்கும். எவ்வளவோ தீர்மானங்கள் போடுகிறோம், ஆனால் அவை ஏன் நடைமுறைக்கு வருவதில்லை என்று தெரியவில்லை. விவாதித்துத்தான் ஒப்புக்கொள்கிறீர்கள். நீங்களே பார்த்தீர்கள், விளக்கம் கேட்கிறீர்கள். அனைவரும் ஒப்புக்கொண்ட தீர்மானம் சோஷியல் வெல்பேர் டிபார்ட்மென்ட்டுக்குப் போனால் "It is not possible to implement it." என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். ஐ.வி.எஸ். ஆபீசர், ஐ.ஏ.எஸ். ஆபீசருக்கு நோட் போடச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமா? "It cannot be implemented." என்று சொல்லிவிட்டால் கீழே 'Minister for Harijan Welfare' என்று ஒரு இடத்தை வைத்திருப்பார்கள். இன்னியல் போட இடத்தை வைத்திருப்பார்கள். போடலாம், எத்தனையோ முறை போடுகிறோம். சிக்கல் ஏற்படும். எங்களுடைய சேர்மன், இங்குதான் நீங்கள் மினிஸ்டர், எங்களுடைய சேர்மன் ஒத்துக்கொண்ட பிறகு அதை அமலாக்கத்தான் உத்தரவு போடவேண்டுமே தவிர, அவர்களிடம் கொடுத்து அபிப்பிராயம்கேட்பது 'This cannot be implemented' என்று அவர்கள் சொல்லுவது, அதைத் திரும்பவும் எங்கள் கூட்டத்திலே வந்து சொல்லக்கூடிய பரிதாபகரமான நிலையை எத்தனையோ முறை பார்த்திருக்கிறோம். உங்களுக்கு மாத்திரம்தான் இப்படி என்று அல்ல. உங்களுக்கு முன்னாலேயிருந்தவர்

1969 மார்ச் 13]

[திரு. கே. வினாயகம்]

களும் இப்படித் தவறு செய்தார்கள். ஆகவே, இதையெல்லாம் கொஞ்சம் கவனத்திலே கொள்ள வேண்டும். மானியமே குறைவு, 91 லட்சம் போதாது என்று சொல்லுகிறோம், இருந்தாலும் வெட்டுப் பிரேரணை கொடுத்து 100 ரூபாயைக் குறைக்க வேண்டுமென்று கொடுத்திருக்கிறோம். 'This is something unimaginable.' ஆனால் இது பார்லிமென்டரிமுறை, வெட்டுப் பிரேரணை வரும்பொழுது பார்த்துக்கொள்கிறேன். அந்தத் தொகையைப் பெருக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை விடுத்து, இந்த மானியத்தின்மீது பேசுவதற்கு வாய்ப்புத் தந்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நம்முடைய டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் இந்த விவாதத்திலே கலந்துகொண்டு பேசுகின்ற நேரத்திலே ஒரு நிகழ்ச்சியைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு, மேலும் * *

*

*

*

என்று தொடர்ந்து சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது இந்த மன்றத்தைப் பெரிய அளவிலே பாதிப்பதாக இருக்கிறது.* அவர்கள் இந்த மன்றத்தினாலே பெரிய அளவிலே தண்டிக்கத் தகுந்தவர்கள் என்றாலும், அதை வள்ளுவர் அவர்கள்,

“பேதமை ஒன்றோ பெருங்கிழமை என்றுணர்க
நோதக்க நட்பார் செயின்.”

என்று கூறிய அந்த அளவில் எண்ணி, இந்தச் சபையின் நடவடிக்கை நிகழ்ச்சியிலிருந்து அந்தத் தொடரை மட்டும் நான் நீக்கிவிடுகிறேன்.

***மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து :** தலைவரவர்களே, இந்த மானியக் கோரிக்கையின்மீது வெட்டுத் தீர்மானங்களைக் கொடுத்தவர்களும், இந்தக் கோரிக்கையை ஆதரித்துப் பேசியவர்களும், அவர்கள் இந்தப் பிற்படுத்தப்பட்ட, அரிசன மக்களின் நல்லாழ்க்கையில் காட்டுகின்ற அக்கறையையும், குறிப்பிட்டிருந்த நேரம் போதாமல் மேலும் இந்த மன்றத்தைத் தொடர்ந்து ஒரு மணி நேரமாவது அதிகமாக நடத்தியாவது எங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டதற்காக நான் அவர்களுக்கெல்லாம் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த மானியத்தின்மீது பேசிய அனைவருக்கும் கருத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. எண்ணங்கள் இருக்கின்றன. பேச வேண்டுமென்று ஆர்வம் இருக்கிறது, ஆனால் அதற்கேற்ற காலம் கிடைக்கவில்லை. பேசியவர்கள் நல்ல கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லி இருக்கின்றார்கள். நான் துவக்க நேரத்தில் பேசியதைப்போல, எங்கள் இதயக் கோயிலில் வீற்றிருந்த அண்ணன் அவர்கள் இந்த அவையிலே இப்பொழுது இருக்கவில்லை. அவர்கள் இருந்திருந்தால் இவர்களுக்கெல்லாம் எவ்வளவோ நல்ல முறையிலே பரிகாரம் காண்பார்கள். பேசப்பட்ட கருத்துக்களை அவர் மனதிலே தாங்கிச் செயல் உருவிலே கொண்டுவருவார். அவர் இல்லையே என்ற வருத்தம்தான் எனக்கு இப்பொழுதும் இருக்கிறது.

கீழ்வெண்மணிப்பற்றி ஆளுகின்ற கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும், எதிர்க் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும் பேசினார்கள். எதிர்க் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் பேசுகின்ற நேரத்தில் மிகவும் கண்டிக்கின்ற தொனியிலேயும், அவர்களுக்குத் தான் எரிந்த மக்களின்மீது அதிக அனுதாபம் இருக்கின்றது என்ற வகையிலேயும் இங்கே பேசினார்கள். அவர்கள் பேசியதைக் கேட்கும்போது எனக்கு 1957-ம் ஆண்டு, நானும், மறைந்த நமது முதலமைச்சரவர்களும், இப்போதுள்ள முதலமைச்சரவர்களும் நமது விவசாய அமைச்சரவர்களும் இந்த மாமன்றத்தில் உறுப்பினர்களாயிருந்தபொழுது முதலாளத்தார் நிகழ்ச்சி சம்பந்தமாக அப்போதிருந்த ஆட்சியின் மீது நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டபொழுது நான் பேசியதுகூட எனக்கு நினைவிருக்கிறது. எடுத்த முடிவுகூட நினைவுக்கு வருகிறது. நான்,

*பேரவைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பட்டது.

[டாக்டர் (இருமதி) சத்தியவாணிமுத்து]

[1969 மார்ச் 13]

இப்படிப்பட்ட ஆக்ரோஷத்தோடு பேசவில்லை, கண்ணீரைச் சிந்தித்தான் பேசினேன். இறந்தவர்களுக்கு என் கண்ணீரைக் காணிக்கையாக ஆக்குகிறேன் என்று நான் பேசியிருக்கிறேன். அந்தப் பேச்சுப் பதிலேட்டில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. எவ்வளவுதான் பேசினாலும், நாம் கண்ணீரைச் சிந்தக்கூடிய இந்த நிலைமையையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்து வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டுதான் செல்ல முடிகிறதேதவிர, அவர்களுக்கிருக்கின்ற நிலைமையையெல்லாம் மாற்றியமைக்க ஒரு புரட்சிகரமான நடவடிக்கை நம்மால் போட முடியவில்லை. அந்த அளவுக்கு நாம் நடை போட மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத சமுதாய அமைப்பிலேதான், சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களிலேதான் நாம் இன்றைக்கும் நம்மை நாமே ஆட்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். எனவே, அந்தக் குறைகளை நீக்கவேண்டுமென்பதைத்தான் வெண்மணி நிகழ்ச்சியைக் கண்டித்துக் கண்டனத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்து இங்கு பேசப்பட்டபோது எதிர்க் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும், ஆளுந் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் அதைத்தான் சொன்னார்கள். நாம் அந்த எண்ணத்தை விட்டு வேறு வகையிலே சென்று, நாம் இந்த மக்களுக்கு முன்னேற்றத்தைக் காண வேண்டுமென்று முயன்றால் அது நிச்சயமாக முடியாது என்று கூற விரும்புகிறேன்.

வயதான பெரியவர் சொன்னார்கள், சங்கரர் காலத்திலேயே, இராமனுஜர் காலத்திலேயே ஒற்றுமைப்படுத்த முடியவில்லை, ஜாதி வேறுபாட்டை நீக்க முடியவில்லை, இதற்குப் பிறகு நீங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள் என்று சொன்னார். அவர்களுக்கு சங்கரர் மீதும், இராமானுஜர் மீதும் நம்பிக்கையிருக்கலாம். அவர்கள் காட்டிய வழியிலே ஒற்றுமை காண முடியவில்லையே என்று சொல்லலாம். ஆனால் எங்களுக்கு சங்கரர் மீதும், இராமானுஜர் மீதும் நம்பிக்கையிலே என்றாலும், பெரியார் அவர்கள் மீதும், மறைந்த எங்கள் அண்ணன் மீதும் நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவர்கள் காட்டிய பாதையிலே சென்றால் நிச்சயமாக ஒற்றுமை ஏற்பட முடியும் என்ற நம்பிக்கையிருக்கிறது. ஆரம்ப காலத்திலிருந்து காங்கிரஸ் கட்சியும், கழகமும் சமுதாயச் சீர்திருத்தம் செய்வதில் அணுகுகின்ற முறையில் எந்த முறை சரியென்பதை இன்று மக்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஒரு கணமுடித்தனமான பழக்கத்தை, இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும், இதுதான் ஆண்டவன் கட்டளை என்று இந்த மூடப் பழக்க வழக்கங்கள் நமது பழக்கத்திலேயிருக்கிறது என்று நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிற வரையிலும் நாம் இந்த வேறுபாட்டை நீக்க முடியாது. அதை உணர்ந்துதான், அந்த நம்பிக்கையிலலாத வகையில், மனிதன் நினைத்தால் நாம் எதையும் செய்ய முடியும் என்று அறிவையே ஆண்டவனாக வைத்து இந்த வேறுபாட்டை நீக்க வேண்டுமென்று பெரியார் அவர்கள் கூறினார்கள். தொடர்ந்து பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும் கூறினார்கள். அதைத் தொடர்ந்து இந்த இயக்கம் மக்கள் மத்தியில் வந்தது. அதன் விளைவாக மக்கள் நம்பிப் பொறுப்பை எடுத்துக் கொடுத்தார்கள். இங்கே அமைச்சர்களாக வந்துவிட்டால் மட்டும் உயர்ந்துவிட்டதாகக் காட்டி விட முடியுமா? ஒருவருக்கு இருவர் என்று அமைச்சர் பதவியைக் கொடுத்துவிட்டால் மட்டும், முன்னேற்றக்கமுகம் இந்தச் சமுதாய உயர்வைத் தந்துவிட்டது என்று நாங்களும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்பவில்லை, அப்படிச் சொல்லி யாரையும் ஏமாற்ற விரும்பவில்லை. மக்களும் நம்ப் மாட்டார்கள். ஒரேவருக்குப் பதவி கொடுத்துவிடுவதால் மட்டுமல்ல, சமுதாயம் உயர்நிலை காண்பதற்கான அடிப்படைக் கொள்கைகள் இந்த இயக்கத்தில் இருப்பதனால்தான், நாம் வெண்மணி நிகழ்ச்சியை அணுகும் முறையும், மற்றவர்கள் அணுகும் முறையும் வெவ்வேறு இருக்கிறது.

தோழமைக் கட்சியைச் சேர்ந்த தமிழ்நாசக் கழகத் தலைவர் சிலம்புச் செல்வர் அவர்கள் இந்த மாமன்றத்திலே எடுத்துச் சொன்னார்கள், இது கூலி உயர்வுக்காக அல்ல, இதற்கு அடிப்படைக் காரணம், தாழ்ந்த ஜாதி மக்கள் என்றாலே அலட்சிய மனப்பான்மை இருக்கிறது, கூலி உயர்வு என்றால் விவசாய மக்களுக்கு மாத்திரம்தான் இருக்கிறது, அந்தப் போராட்டம் எல்லா வகையான தொழிலாளர்களிடத்திலும் இருக்கிறது.

1969 மார்ச் 13] [டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்த]

என்ற கருத்துக்களையும் தந்தார்கள். எல்லா வகையான போராட்டங்களும் இன்று நடைபெற்றுக்கொண்டு வருகின்றன. கூலி உயர்வு கேட்கும் வேறு வகையான தொழிலாளர்கள் எல்லாம் இப்படிப்பட்ட முறையிலே துச்சமாக மதிக்கப்பட்டுத் தீயிட்டுக் கொடுத்தப்படும் அளவுக்கு ஆளாக்கப் படுகிறார்களா என்றால் இல்லை. காரணம், அந்தத் தொழிலாளர்கள் வெவ்வேறு இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள். தஞ்சை மாவட்டத்தில், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் தலை விதியோ என்னவோ, பெரும்பாலான மக்கள் விவசாயக் கூலிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மீது கடிப்புக் கொள்ளும் மற்றவர்கள் அவர்களைத் துச்சமாக நினைத்து, தீயிட்டுக் கொடுத்தி, அழித்திருக்கிறார்கள். வகுப்பின் காரணமாகவும், ஜாதியின் காரணமாகவும், இன்றைக்கு நேற்றைக்கு அல்ல, ஆண்டாண்டு காலமாகப் பல இடங்களில் நடைபெற்று வருகிறது என்பதை அறிகிறோம். முதுகளத்தாரி லிருந்து வெண்மணி வரை நடந்திருக்கிறது. பல்வேறு மாநிலங்களில் நடைபெறுகிறது. இதனை வேதனையோடு ஆராய்ந்து பார்க்கிறோம். எடுக்க வேண்டிய முடிவை எடுத்து, செயல்படுத்துகின்ற முறையிலே செயல்பட்டால் தான் இந்தச் சமுதாயத்திலேயிருக்கும் இந்தக் கொடுமைகளையெல்லாம் நீக்க முடியும். அதற்கு அனைவரும் உளம் திறந்து செயல்பட வேண்டும். பேசுவது மாத்திரமல்ல, செய்கையிலே செய்துகாட்ட வேண்டும்.

கனம் எதிர்க்கட்சிக் கொடூர அவர்கள் இறுதியிலே பேசும்போது சொன்னார், “ஆர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட நிலங்களில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் குடியிருக்க முடியவில்லை” என்று. ஒன்று அந்த நிலங்களில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைக் குடியேற்றுவார்கள், இல்லையென்றால், திருப்பி, வாங்கியவர்கள் ஸ்டீம் கொடுத்து விடுங்கள் என்று சொன்னார். அதன் உள் பொருள் என்ன? அதன் காரணம் என்ன? சர்க்கார் பணத்தைச் செலவழித்து அப்படிப்பட்ட நிலங்களையெல்லாம் ஆர்ஜிதம் செய்கிறார்கள். அதிலே கூட, அவசரமாக எடுக்க வேண்டுமென்று, “கிளாஸ் வைத்து”, எடுத்துக் கொண்டார்கள். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் அந்த நிலமுள்ள இடங்களுக்குச் செல்ல முடியாமலும், அவர்கள் வீடு கூடக் கட்டமுடியாமலும் பல அக்கிரமங்கள் நடைபெறுகின்றன. அதனால் எத்தனையோ பேர் நாங்கள் அந்த நிலத்திலே இருக்க மாட்டோம் என்று விட்டுவிட்டு வருகின்றார்கள்.

பிற்பகல்
2:30

நான் மேலவையிலே ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும்போது சொன்னேன். மதுரை மாவட்டத்திலே ஒரு கிராமத்தில் 20 வீடுகளைக் கட்டி வைத்து விட்டு, 1965-ம் ஆண்டு கட்டி வைத்த வீடுகளில் ஏன் யாரும் குடியிருக்கவில்லையென்று கேள்வி கேட்கப்பட்டது. “அந்த வீடுகளில் திருட்டுப் போகிறது, ஆகவே, நாங்கள் போகவில்லை”, என்று சொன்னதாகக் குறிப்பு இருந்தது. ஆனால் உண்மையான காரணம் என்ன? தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் குடியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி, அக்கம் பக்கத்திலே இருப்பவர்கள் குடியிருக்க விடுவதில்லை. நிலத்தை உழுது பயிரிடு என்று கொடுத்தால் அதைச் செய்வதற்கு அவர்களுக்கு வாய்ப்பில்லை. 1960-ம் ஆண்டுக்கு முன்னாலே சர்க்கார் நிலத்தில், புறம் போக்கு நிலத்தில், சர்க்காருக்குத் தேவையற்ற நிலத்தில், அவர்களாகவே ஏற்கனவே வீடுகளைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தால் அந்த வீட்டு மனைகளை எல்லாம் அவர்களுக்குப் பட்டா செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று இங்கே சட்டம் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அதிலே எவ்வளவு சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. நிறைவேற்ற முடியாத அளவுக்குத் தடைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு சட்டமன்ற உறுப்பினருக்கும் ஒவ்வொரு தொகுதி இருக்கிறது. அந்தத் தடைகளை எல்லாம் நீக்க, உங்கள் தொகுதியிலே இருக்கிற மக்களை அனைவரையும் நீங்கள் காணமுடியும். அதை நயந்தும் சொல்ல முடியும், அச்சுறுத்தி சொல்ல வேண்டாம், விளக்கிச் சொல்லுவார்கள், சொல்லி அந்த நிலைமைகள் எல்லாம் இல்லாமல் பார்ப்பீர்களானால் அதுவே சமுதாயத்திற்கு நீங்கள் செய்கிற பெரிய தொண்டாகும்.

[லாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து] [1969 மார்ச் 13]

இன்றைக்கு எதிர்க்கட்சிக் கொறடா அவர்கள் சொன்னார்கள், “ஓட்டுக் கேட்கச் சென்றால்தான் தெரியும்,” என்று. அந்த ஓட்டு கிடைக்காது என்ற காரணத்தால், நிலத்தை ஆர்ஜிதம் செய்கிறோம் என்று சர்க்கார் சொன்னவுடனே, நிலச் சொந்தக்காரர்கள் வழக்கு மன்றம் சென்று விரைகிறார்கள். இன்றைக்கு 115 வழக்குகள் வழக்கு மன்றத்திலே இருக்கின்றன. காரணம் என்ன? தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஆர்ஜிதம் செய்கிறோம். “ஐயையோ, செய்யக்கூடாது” என்று அதற்குத் தடை கேட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். “ஸ்டே” கொடுக்க வேண்டுமென்கிறார்கள். காரணம் என்ன? தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக அங்கங்கே நிலம் வாங்குகிறோம். அந்த மக்கள் வாக்குகளை வாங்கித் தானே சட்ட மன்றத்திற்கு வந்தோம். அவர்களுக்கு வீடு கட்டத்தானே, உதவியாக இருக்க வேண்டுமென்றுதானே இங்கே வந்திருக்கிறோம். உடனே, “ஸ்டே”, கொடுக்க வேண்டுமென்று வேறு பலர், அவர்களுக்கு வாக்களித்தவர்கள், ஆகவே, அவர்கள் நிலம் பறி போகக் கூடாது என்று அவர்கள் “ஸ்டே” கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். நாம் இரண்டுக்கும் பொதுவாகப் பேர்யுவிடலாம், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லிக்கொள்ளலாம், மற்ற சாதி மக்களுக்குச் சமாதானம் சொன்னாலும் கேட்கமாட்டார்கள் என்று பல “ஸ்டே” கள் கேட்கப்படுகின்றன. அதன் காரணமாக, இன்றைக்கு வழக்கு மன்றங்களில் 115 வழக்குகள் இருக்கின்றன. எனவே, ஸ்டே கேட்காத அளவுக்கு அந்த நிலத்தை மக்களுக்குத் தரவேண்டுமென்று நீங்கள் முன்வந்து பாடுபட வேண்டும். அப்படிப் பாடுபட்டால்தான் வழக்கு மன்றத்திலே வழக்குகளும் இருக்காது. இங்கே குடியிருக்க இடம் கொடுக்கவில்லையென்று சொல்வது நிலையும் வராது, அவர்களும் வாழ முடியும்.

எத்தனையோ ஆண்டுக் காலமாக குறைகளை அனுபவித்திருந்த இந்த மக்களுக்கு இரண்டாண்டு காலத்திலே அரசு ‘இதைச் செய்யவில்லையே, அதைச் செய்யவில்லையே’ என்று கனம் உறுப்பினர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதை நாம் அறிந்துள்ளோம். எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்த, கனம் டிராமலிங்கம் அவர்கள், “அன்றைக்கு அமைச்சர் அவர்கள் எதிர்க்கட்சி வரிசையிலே இருக்கும்போது, எப்படியெல்லாம் பேசினார்கள், இன்றைக்கு என் செய்யக் கூடாது”, என்றார்கள். அன்று நான் பேசினேன். இப்போது நான் செய்கின்றேன். நாங்கள் வந்தவுடனே கலப்புத் திருமணத்தை ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்று கலப்புத் திருமணத் தம்பதிகளுக்குத் தங்க மெடல் தருவதாக அடுத்த ஆண்டே திட்டம் கொண்டு வந்தோம். காரணம் என்ன? ஜாதி ஒழிக்கப்பட வேண்டும், பேசிக் கொண்டிருப்பதாலே அல்ல. கலப்புத் திருமணம் அவர்கள் செய்வதை நாம் ஊக்குவிக்க வேண்டும். அரசாங்கம் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்கிறது, அரசாங்கம் அவர்களைப் பாராட்டுகிறது, கௌரவிக்கிறது, அதற்குத் தான் தங்க மெடல் கொடுத்தோம். எனவே, கலப்புத் திருமணத்தை இந்த அரசாங்கம் ஆதரிக்கிறது. எனவேதான் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டவர்களுக்கெல்லாம் தங்கப் பரிசு என்று சொன்னோம். பொருளாதாரத் துறையிலே முன்னேற்றவில்லை. கல்வித் துறையிலே முன்னேறி இருக்கிறோம். தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள்கூட ஒத்துக்கொண்டார்கள். இன்றைக்கு பின் தங்கிய மக்களுக்கு மாத்திரம் 90 இலட்ச ரூபாய் ஸ்காலர்ஷிப் பணம் கொடுக்கிறது, உபகாரச் சம்பளமாகத் தருகின்றோம். இப்படி இன்றைக்கு ஏறத்தாழ 2 கோடியே 50 இலட்சம் ரூபாய் கல்விக்காக உபகாரச் சம்பளமாகத் தருகின்றோம். 7 கோடி ரூபாய் இன்றைக்கு அனைத்தையும் சேர்த்து ஒதுக்குகிறோம் என்று சொன்னால் 2½ கோடி ரூபாய் கல்விக்கு உபகாரச் சம்பளமாகத் தருகின்றோம். மதிய உணவு, கல்விக்கூடங்கள், வீடுதிகள், அதற்கான உணவுகள், ஆடைகள் இவற்றிற்கெல்லாம் சேர்த்து இன்றைக்கு 5 கோடி ரூபாய் என்று இருந்தாலும், கல்விக்கு மாத்திரம் 2½ கோடி ரூபாயை நாம் ஒதுக்கிறோம். எனவே, கல்வியிலே ஓரளவுக்கு முன்னேறி இருக்கின்றோம். அதிலே முன்னேறினால் மாத்திரம் போதாது. படித்தவர்களுக்குத்தான், பட்டம் பெற்றவர்களுக்குத்தான் உத்தியோகம் கிடைக்கும். ஆனால் இன்றைக்குப் பெரும்பாலானவர்கள் இருக்கிற நிலையினே உயர வேண்டுமானால் பொருளாதாரத்திலே ஏற்றம் பெற வேண்டும்.

1969 மார்ச் 13] [டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து]

இருபது ஆண்டுக் காலமாக நாங்கள் செய்ததைத்தான் நீங்கள் செய்து கொடுக்கின்றீர்கள் என்று எதிர்க்கட்சியிலே இருக்கின்றவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். நாங்கள் வந்த உடனே, பட்ஜெட் உரையில் கூறியதைப் போல், பொருளாதாரத்திலே அவர்கள் ஏற்றம் பெற வேண்டுமென்று, வட்டியில்லாத கடனாகச் சிறு தொழில்கள் செய்வதற்குக் கடன் கொடுத்து, அவர்கள் தொழிலிலே ஈடுபட வேண்டுமென்று, அவர்களை ஊக்குவிக்கத் தான் திட்டம் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் குறை காணவேண்டுமென்பதற்காகச் சொல்கிறார்கள். அதை ஒத்துக்கொள்கிறோம். ஆனால் நீங்கள் செய்யாத காரியங்களை நாங்கள் செய்திருக்கிறோம். 20 ஆண்டுகளாக நீங்கள் செய்யமுடியாத காரியங்களை நாங்கள் செய்திருக்கிறோம். “நாங்கள் கொடுத்த ஸ்காலர்ஷிப் தானே நீங்கள் கொடுக்கிறீர்கள், நாங்கள் கொடுத்த வீட்டு மனைகளைத் தானே நீங்கள் கொடுக்கிறீர்கள்” என்று சொல்கிறீர்களே, நீங்கள் கொடுக்காத, மக்களுக்கு மேலும் நல்ல வகையிலே பயன்படக்கூடிய இந்தப் புதிய திட்டங்களை எல்லாம் நாங்கள் பொறுப்பேற்ற பிறகு போட்டு, நன்றை செய்துகொண்டு வருகிறோம். ரூ. 1,500 வருமான எல்லையாக இருந்ததை ரூ. 2,000 ஆக உயர்த்தி இருக்கின்றோம் உபகாரச் சம்பளம் அளிப்பதற்கு. உணவு விடுதிகளில் பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் ரூ. 18 தான் இருந்தது. பல ஆண்டுக் காலமாக உயர்த்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருந்ததை அப்பொழுதிருந்த அரசாங்கம் உயர்த்தவில்லை. நாங்கள் கடந்த ஆண்டே, ரூ. 18 என்று இருந்ததை, ரூ. 20 என்று உயர்த்தினோம். “ஆர்ப்பேஜஸ்”, அனாதை இல்லங்களில் ஒரு குழந்தைக்கு ரூ. 10 என்று இருந்ததை இன்றைக்கு ரூ. 12 என்று உயர்த்தி இருக்கிறோம்.

அதேபோன்று கல்லூரி மாணவர்களுக்கு போர்டிங் அண்ட் லாட்ஜிங் பணம் அதிகமாக தரப்படுவதில்லை. அதனாலே, வேற்றுச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் சொந்தப் பணத்தையும் கூட செலவழிக்க முடிகிறது. தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அரசாங்கம் தருகிற பணத் திலேதான் எல்லாச் செலவையும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, அந்த வித்தியாசமான தொகையை ஈடுபடக்கொள்ள முடிய வில்லை என்று நாங்கள் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எழுதி இருக்கிறோம். அவர்கள் ஒப்புதல் விரைவில் கிடைக்குமென நம்புகிறேன். எனவே இந்த இரண்டு ஆண்டு காலத்தில் என்ன செய்திருக்கிறோம் என்று கேட்பவர்கள் இதை உணர வேண்டும். இன்னும் எத்தனையோ செய்திருந்தாலும், ஒரு சிலவற்றைமட்டுமே குறிப்பிட்டுக்கூறக்காரணம், இவற்றையெல்லாம் மறந்துவிடக் கூடாது. குற்றமே சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்புவர்கள் இத்தனையையும் நாங்கள் செய்து இருக்கிறோம் என்று சொல்லி விட்டால் நான் மீண்டும் வலியுறுத்திச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இந்த அரசாங்கத்திற்குத் தாழ்த்தப்பட்டோர் வளர்ச்சியில் அக்கறை இருக்கிறது. அதற்காகப் பல காரியங்களைச் செய்கின்றோம், எவ்வளவுதான் நிதிநிலை நெருக்கடிகள் இருந்தாலும், எவ்வளவு அத்தியாவசியமான காரியங்களுக்குச் செலவு செய்ய வேண்டுமோ அவற்றிற்கு நாங்கள் செய்துகொண்டு வருகின்றோம். உறுப்பினர்கள் அனைவரும் மிகத் தெளிவான கருத்துக் களை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரியப்படுத்துகிறேன்.

திரு. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஒன்று சொன்னார்கள், திரு. இராம லிங்கம் அவர்கள் கூடச் சொன்னார்கள். ‘பரமேஸ்வரன் கமிட்டி சொன்னதை நீங்கள் ஏன் கொண்டு வரக்கூடாது?’ என்றார்கள். பரமேஸ்வரன் கமிட்டி எந்த ஆண்டு சொன்னார்கள்? அவர்கள் சொன்னது 1963-ம் ஆண்டு. நாங்கள் 1967-ல் தான் ஆட்சிக்கு வந்தோம். 1963-லே பரமேஸ்வரன் கமிட்டி சொன்னதை ஏன் இந்த ஆட்சி கடைப்பிடிக்க வில்லை?... ..(குறுக்கீடு) உறுப்பினர்களுக்கு வேண்டுமானால் ஓராண்டு கழித்துக் கூட ரிப்போர்ட் கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாம். பரமேஸ்வரன் கமிட்டி ரிப் போர்ட்டை அப்பொழுதே கொடுத்து விட்டார்கள். உடனடியாக அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கலாம். ஆனால் செய்யவில்லை, காரணம் பல சிக்கல்கள் இருப்பதுதான். அதனால்தான் அவர்களும் விட்டுவிட்டார்கள். அப்பொழுது கேட்டிருக்க வேண்டும். பரமேஸ்வரன் கமிட்டி சொன்னது

[டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து] [1969 மார்ச் 13]

என்ன ஆனது? வைத்தியநாதன் கமிட்டி சொன்னது என்ன ஆனது? என்றெல்லாம் கேட்டார்கள். வைத்தியநாதன் கமிட்டியைக்கூட மனதிலே வைத்து ஒரு ஹை பவர் கமிட்டி போட்டு, அந்த 16 சதவிகிதம் என் இந்த மக்களுக்குத் தரப்படவில்லை என்று ஆராயப்பட்டது. அவ்வப்போது பரிசீலனை செய்து பல சிபாரிசுகளைக் கூடச் செய்திருக்கிறது. அதில் ஒரிரண்டு சிபார்சுகளைக் கூட இந்த அரசாங்கம் அமலுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. குறிப்பாக, உத்தியோக உயர்வாக இருந்தாலும், புதிய நியமனமாக இருந்தாலும், ஒரு ஆண்டு அதற்கு தாமத்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வரவில்லை என்று சொன்னால், இந்த ஆண்டு வரவில்லை என்றாலும், அடுத்த ஆண்டு வரையிலாவது அந்தப் பதவியைக் காலியாகவே வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும், யாரையும் அந்தப் பதவியில் நிரப்பிவிடக்கூடாது, அடுத்த ஆண்டு வரும்பொழுது அந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வந்தால் அதை நிரப்பிக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஹைபவர் கமிட்டி சிபார்சு செய்ததை, அரசாங்கம் அமலுக்குக் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. எனவே, எதுவுமே இந்த இலாகாவில் செய்யப்படவில்லை என்று சொல்வது சரியல்ல. எத்தனையோ செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறோம்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் சொன்னார்கள். நான் உள்ளபடியே வேதனைப்படுகிறேன். அவர் படித்தவர். நீண்ட காலமாகப் பாராளுமன்ற அனுபவத்தைப் பெற்றவர். அவருக்குத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள்மீது இருக்கும் அக்கறை குறித்து நான் மெத்தவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அவர் மேலும், மேலும் இப்படி அக்கறை கொள்ள வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். ஆனால், அவசரப்பட்டு அமைச்சர் தவறான கருத்தைச் சொல்லிவிட்டார் என்று சொன்ன சொல்தான் எனக்கு வேதனையைத் தந்தது. அவரது வார்த்தையிலிருந்து, போலீஸார் புகார் கொடுத்தவர்களுக்கே மீண்டும் தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்று சொன்னார். அதை நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன். தீண்டாமை ஒழிப்புச்சிறந்த முறையில் நடைபெறவில்லை என்று சொன்னால், இதற்கு அஞ்சித்தான் போலீஸில் பல பேர்கள் புகார் கொடுப்பதில்லை. மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் புகார் கொடுத்தவர்களுக்கே போலீஸ் தொல்லை தருகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். எங்கே பாதுகாப்பு இருக்கிறது என்று கேட்டார்கள். நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்வதெல்லாம் அருள் கூர்ந்து நீங்கள் புகாரைக் கொடுங்கள் போலீஸ் இலாகா அந்தப் புகாரின்பேரில் ஒழுங்காக நடவடிக்கை எடுக்கவில்லையென்றால், அரசாங்கம் இருக்கிறது, அதற்கென்று ஒரு இலாகா இருக்கிறது. உறுப்பினர்களுக்கு இங்கே பேசுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது, உரிமை இருக்கிறது. அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு எதையும் ஆதாரப்பூர்வமாக எடுத்துச் சொல்லுங்கள். அப்பொழுதுதான் நீங்கள் நல்ல எதிர்க் கட்சியினராலீர்கள். ஏதோ “நான் அடிப்பது போல் அடிக்கிறேன், நீ அழுவதுமாதிரி அழ” என்று சொல்வது போல, “எல்லோரும் போனார்கள் மாங்காய் தோப்பிற்கு, நானும் போனேன்” என்று சொல்வதுபோல, எல்லோரும் சொன்னார்கள் நானும் சொல்கிறேன் என்று சொல்வதில் பயன் இல்லை.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : எனக்கு இருக்கிற குறையெல்லாம், நாங்கள் அரசாங்கத்திற்கு மனுக் கொடுத்திருக்கிறோம். காலம் சென்ற முதல் அமைச்சர் அறிஞர் அண்ணா அவர்களிடம் நான் சொல்லி இருக்கிறேன். மனுக்கள் கொடுத்திருக்கிறேன். அதில் இருக்கக் கூடிய சிக்கலை அருள் கூர்ந்து கவனித்தால், நான் இதை எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்பதை நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். எந்த நபர் கம்பனைண்டு கொடுத்தார்களோ, அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பினார்களோ, அந்த நபர் மீது மீண்டும் போலீஸ்காரர்கள் ஆதிக்கத்தை நடத்துகிறார்கள். அதைத் தவிர்ப்பதற்கு ஏதாவது ஒரு முறை இருந்தால், நலமாக இருக்கும். பொறுப்போடு சொல்கிறோம். பல தடவை நான் மனுக்கள் கொடுத்திருக்கிறேன். திரும்பவும் அவர்களைப் பாதிக்காத வகையில் எந்தவித வகையிலே எந்த ஒரு திட்டம் போட்டு அவர்களுக்கு அரசாங்கம் பாதுகாப்புத் தரமுடியும் என்பதைத்தான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

1969 மார்ச் 13]

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : எத்தனை முறைகள் மனுக்கள் கொடுத்தாலும் நிச்சயம் அரசாங்கம் அதைப் பரிசீலிக்கும். யார் தவறு செய்தாலும் அவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுக்கும். நீங்கள் அந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட்டு, புகார்கள் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தால், அந்தக் காரியத்தை வெற்றிகரமாகச் செய்ய முடியும். எத்தனை புகார்கள் எத்தனை முறை கொடுத்தாலும், அதைக் கேட்க இந்த அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறது.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : இந்த மன்றத்தில் நான் கூறியது அந்த முயற்சியின் தொடர்புதானே ஒழிய, வேறு ஒன்றுமில்லை.

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : உறுப்பினர் சோமசுந்தரம் அவர்கள் கூறினார்கள் உரிமைக் காட்டுகளைப்பற்றி. ஆரம்பத்தில் உரிமைக் காட்டுகள் கொடுக்கப்பட்டபொழுது கல்லூரி முதல்வர்கள் சற்று அதை உதாசீனப்படுத்தினார்கள். காரணம், அதிலே அவர்கள் எவ்வளவோ சிக்கல் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். நானே அவர்களிடம் பேசியிருக்கிறேன். அவர்கள் சொன்னது “பணம் வருவதை எதிர் பார்த்து நாங்கள் மாணவர்களுக்கு உணவு தருகிறோம். உணவுக்காகப் பல்வேறு பொருள்களை, அரிசி, இன்னும்பல பொருள்களைக் கடனுக்குத்தான் வாங்கிக்கொடுக்கிறோம். மானியத் தொகை வந்தவுடன் இதையெல்லாம் நாங்கள் திருப்பித் தரவேண்டும். மானியத் தொகை வருவதற்குக் கால தாமதம் ஆகிறது. ஆகவேதான் உங்களுக்கு விரைவில் பணம் வராது என்று சொல்லி இம்மாதிரி மாணவர்களை நாங்கள் தட்டிக் கழித்தோம்” என்று இருக்கிற குறைகளை அவர்கள் சொன்னார்கள். பிறகுதான் நாங்கள் அவர்களுக்கு உறுதி அளித்தோம். அரிசனங்களைப் பொறுத்த மட்டில் எவ்வளவு காலதாமதம் ஆனாலும் கட்டாயம் பணம் வரும். ஏனென்றால் அரிசன மக்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம் கொடுப்பதை மத்திய அரசு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம் நமது அரசாங்கம் தருகிறது. பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுடைய வருமானம் என்ன, படித்த படிப்பில் மதிப்பு எண் வாங்கியது எவ்வளவு என்பதையெல்லாம் பார்த்துப் பரிசீலனை செய்து, தகுதியிருக்கிறதா, இல்லையா என்பதை வரையறுத்து, பிறகுதான் உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. அதனால்தான் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு காரண்டி கொடுக்க முடியவில்லை. அவர்களுக்கு அதிகச் சம்பளம் வரலாம். அவர்கள் மார்க்கு அதிகமாக வாங்காமல் இருக்கலாம். இவற்றையெல்லாம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. பிறகுதான் யாருக்கு உபகாரச் சம்பளம் கொடுப்பது என்பதை வரையறுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால்தான் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு காரண்டி கிடையாது. ஆனால், அரிசனங்களைப் பொறுத்தமட்டில், அத்தனை பேர்களுக்கும் இந்தியப் பேரரசு உபகாரச் சம்பளம் அளிப்பதால், நாம் அவர்களுக்குக் காரண்டி கொடுக்கிறோம். தாமதம் ஆகலாம், ஆனால் எப்படியாவது பணம் வந்துவிடும் என்பதற்காகத்தான் அத்தகைய காட்டு கொடுக்கப்படுகிறது. இப்பொழுது அப்படிப்பட்ட காட்டுகளை உதாசீனப்படுத்தும் நிலை இல்லை. அவர்களைக் குறைவாக நடத்தும் நிலை இல்லை என்று நான் அறிகிறேன். எல்லா மாணவர்களுக்கும் அப்படி காரண்டி கொடுக்க முடியாது. எல்லா மாணவர்களுக்கும் நாம் உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்கவில்லை. அதனால் எல்லா மாணவர்களுக்கும் நாம் உத்தரவாதம், காரண்டி கொடுக்க முடியாது. தகுதியைப் பார்த்து, பரிசீலனை செய்து, வரையறுக்கப்பட்ட பிறகுதான், தகுதியுள்ளவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்க முடியும். எல்லோருக்கும் காரண்டி காட்டு கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

உச்ச வரம்பு நிலத்தைத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குப் பங்கிட்டுத் தர வேண்டும் என்று ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களே கேட்டார்கள். உச்ச வரம்பைப் பற்றி பேசும்பொழுது மிச்சம் எங்கே என்று நாங்கள் கேட்டோம். எனக்குக்கூட நினைவிற்கு வருகிறது. 1957-62-ல் நமது எதிர்க்கட்சி கொடூர அடர்வுகளுக்கும், எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் சட்ட மன்றத்தில் இருக்கும்பொழுது (குறுக்கீடு) அன்றைக்கு ரெவினியூ அமைச்சு

[டாக்டர் (திருமதி) சத்திவாணிமுத்து]

[1969 மார்ச் 13]

ராக இருந்த திரு. மாணிக்கவேலு அவர்களை மறைந்த அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இதுபற்றி கேட்பொழுது, அவருக்கே உரிய நல்ல இனிமையான பாணியில் சொன்னார் “உச்ச வரம்பில் எங்கே மிச்சம் இருக்கும்”, என்றார். மிச்சம் அப்பொழுதே கிடையாது. இப்பொழுது எங்கேயிருந்து மிச்சம் இருக்கும்? உச்ச வரம்புச் சட்டம் வரப்போகிறது என்று தெரிந்த வுடனேயே நிலச் சொந்தக்காரர்கள் தங்கள் டிரைவர்ப் மீதும், சமையக் காரர்ப் மீதும் நிலத்தைப் பிரித்து எழுதி வைத்துவிட்டார்கள். எனவே, எங்கே நிலம் மிச்சம் இருக்கிறது, எங்கே தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நிலத்தை எடுத்துப் பிரித்துக் கொடுக்க முடியும்? எனவே, உச்ச வரம்பு உபரி நிலம் கிடையாது. மிச்ச நிலம் இருந்தால்தானே தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குத் தருவதற்கு. “நாங்கள் உச்ச வரம்புச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தோம்” என்று சொல்லுகிறார்கள். குன்னியூர் சாம்ப சிவய்யர் போன்ற பெரிய நிலச்சொந்தக்காரர்கள் உங்கள்மீது ஏன் கோரப்பட்ட வேண்டும்? கோரப்பட்ட வேண்டிய அவசியமே கிடையாது. நீங்கள் தான் பாகப்பிரிவினை செய்துகொள்வதற்கு வழிவகை செய்து கொடுத்துவிட்டீர்களே? அவர்கள் குடும்பமே உங்களைப் பாராட்டுவார்களே? யாருக்கும் கொடுக்க அவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லாவிட்டாலும் உச்சவரம்புச் சட்டம் வருகிற காரணத்தினால், இருக்கிற நிலத்தைக் குடும்பத்திலுள்ள எல்லோருக்கும் பாகப்பிரிவினை செய்து, பிரித்து வைத்து விட்டார்களே? அந்தக் குடும்பமே உங்களைப் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே, உச்சவரம்பில் மிச்ச நிலம் ஒன்றுமில்லை, எனவே, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு நிலம் ஒன்றும் மிச்சம் இருக்கவில்லை, எனவே கொடுக்க முடியவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கம்ப்யூனிஸ்டு கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களும் மருதாசலம் அவர்கள் ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 200 வரவில்லை என்று சொன்னார்கள். அது தவறு. ஆசிரியர்களுக்கு அல்ல அந்தப் பணம். எந்த விடுதியில் முறையாகக் கற்றுத் தேர்விலே வெற்றி பெற்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கிறதோ, அந்த விடுதியில் காப்பாளராக இருக்கிற, அதாவது வார்டனை ஊக்குவிக்கும் முறையில், அவருக்கு ரூ. 200 பரிசாகத் தரப்படுகிறதே தவிர, எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் இந்தத் தொகை தரப்படவில்லை. ஆகவே, உறுப்பினர் அவர்கள் அந்தக் கருத்தைத் திருத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முன்னாள் சட்டமன்ற உறுப்பினர் லட்சுமிபதிராஜா தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குத் தரப்பட்ட நிலத்தைத் தட்டியப் பறித்துக்கொண்டுவிட்டார் என்ற குற்றச்சாட்டு இங்கே சாட்டப்பட்டது. அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் பரிசீலனை செய்து, சம்பந்தப்பட்டவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று இந்த நேரத்தில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கனம் உறுப்பினர் திரு. ஜே. எஸ். இராசு அவர்கள் அரிஜன் என்ற பெயரே இருக்கக்கூடாது, ஷெட்யூல்டு காஸ்ட் என்ற பெயர்தான் இருக்க வேண்டும், அரிஜன் என்ற பெயரை எடுத்துவிடவேண்டும் என்று கூறினார்கள். நீண்ட காலமாகவே அரிஜன் என்ற பெயரைக் காந்தியார் கொடுத்து விட்டார். சமுதாயத்தில் இருக்கிற இழிவு நிலைப் போக்கில் நாங்கள் கொல்லாம் ஆலயத்திற்குள் செல்லமுடியாத நிலையில் இருக்கிறோம் என்று நாங்கள் கேட்டபொழுது, காந்தியார் சொன்னார், “உங்களுக்கு ஏன் உரிமை இல்லை? நீங்களெல்லாம் அரிமியின் புத்திரர்கள், அரிஜனங்கள்” என்று சொன்னார். இன்றைக்கு நரிமியின் புத்திரர்கள் என்று ஏற்றுக்கொள்ளக் கூட நாட்டில் மக்கள் இருக்கவில்லை. இன்றைக்கு அரிஜனங்கள் மனிதர்களாகக் கருதப்படவில்லை. மனிதனாகக் கருதப்படாத அளவுக்கு, சமுதாயத்தில் தீ வைத்து கொளுத்தக்கூடிய கேவலமான நிலை இருக்கிறது. அந்தப் பெயர் இருக்கக்கூடாது என்று சொன்னார்கள்? இன்னமும் சொல்லப் போனால், அரிசியல் சட்டப்படி “அரிஜன்” என்ற வார்த்தை அதில் இருக்கவில்லை, “ஷெட்யூல்ட் காஸ்ட்” என்றுதான் இருக்கிறது. நீண்ட காலமாக “அரிஜன்” என்ற பெயர் வழக்கச் சொல்லாக வந்திருக்கிறது. வழக்கச் சொல்லை மாற்றுவதற்குக் காலம் இடந்தரவில்லை. மாற்றுவதும் அவசியம் இல்லை என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1969 மார்ச் 13] [டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து]

தாழ்த்தப்பட்டோர் கமிஷனின் ரிப்போர்ட்டை இந்த மன்றத்திலே வைத்து விவாதிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். உள்ளபடியே அந்த அறிக்கையில் எல்லா மலை ஜாதிகளைப்பற்றியும் அதிகமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அந்த அறிக்கை அகில இந்திய ரீதியில் தயாரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. நமது மாநிலத்தைப் பற்றி 400, 500 பக்கங்கள் கொண்ட அந்தப் புத்தகத்தில், இரண்டு மூன்று பக்கங்கள்தான் வருகிறது. அதில் திட்டவாட்டமாக இன்னின்ன கருத்துக்கள் என்று சொல்வது கிடையாது. நானே பலமுறை படித்திருக்கிறேன். இந்த மன்றத்திலே விவாதிக்கக் கூடிய அளவிற்கு அந்த அறிக்கையில் நமக்குக் கருத்துக்கள் இல்லை என்ற காரணத்தால் அறிக்கை இங்கே வருவது அவசியம் இல்லை என்று கருதுகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஆசைத்தம்பி அவர்கள் தாழ்த்தப் பட்டவர்களுக்கு அர்ச்சகர் பதவி கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டார்கள். அது பெருத்த வாதத்திற்கு இடம் தந்தது. அமைச்சர் பதவி நாங்கள் கொடுத்தோம் நீங்கள் ஏன் கொடுக்கக்கூடாது என்றார்கள். நீங்கள் தான் அமைச்சர்களாகச் செய்தீர்கள் என்றால், ஏன் நீங்கள் அர்ச்சகர் பதவியும் கொடுத்திருக்கக்கூடாது என்று திருப்பிக் கேட்கிறோம். செய் திருக்கலாமே, ஏன் செய்யவில்லை? ஆலயப் பிரவேசம் செய்துகொடுத் தோம் என்றால், காந்தியார் காலத்திலிருந்து கேட்டுச் செய்யப்பட்டது. ஆலயப் பிரவேசம் என்று இருக்கிறதேயல்லாமல், நடைமுறையில் பார்த்தால் அது இருக்கவில்லை. ஒரு சில ஆலயங்கள், நகர்ப் புறங் களில் இருக்கின்றன. இங்கே அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாது; ஆனால் கிராமங்களில் அடையாளம் கண்டுகொள்ளலாம். ஆகவே கிராமங்களில் அடையாளம் தெரிவதால், அது வெற்றிகரமாக ஆகவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அர்ச்சகர்களாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை நாங்களும் ஒத்துக் கொள்ளுகிறோம் என்று எதிர்க் கட்சித் தலைவரும் கூறுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலை ஏற்பட்டால் என்னைவிட மகிழ்ச்சி அடையக் கூடியவர் யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். அர்ச்சகர்களாகக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பது நல்ல கருத்து, அதை நான் வர வேற்கிறேன்.

நேரம் அதிகமாக இல்லாததால், சுருக்கிக் கொள்ளுகிறேன். எதிர்க் கட்சிக் கொறடா அவர்கள், ஒரு புதிய யோசனையைச் சொல்லியிருக் கிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கென்று ஒரு டைரக்டரேட் இருக்கிறது, ஒரு இயக்குநர் இருக்கிறார். ஆனால், அதே போன்று பின்தங்கியவர் களுக்கும் ஒரு இயக்குநர் வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். பின்தங்கிய மக்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் உபகாரச் சம்பளம் மாத்திரத்தான் கொடுக்கிறோம். இதற்குத் தனியாக ஒரு இயக்குநர் போடவேண்டுமா என்று யோசிக்கவேண்டும். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குப் பல்வேறு திட்டங்களை நிறைவேற்றுகிறோம். அதற்கு ஒரு இலாகா, ஒரு டைரக்டர், துணை டைரக்டர், இன்னும் கீழ் அந்தஸ்துள்ள அதிகாரிகள், என்றெல்லாம் இருக்கிறது. பிற்படுத்தப்பட்டவர்களை மனத்தில் வைத்து, சமுதாயத்தில் இருக்கிற சீர் கேடுகளை மனத்தில் வைத்து, மிகவும் பின் தங்கியவர்கள் என்று, தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அல்லாத, மிகவும் பின்தங்கிய மக்களான சலவைத் தொழிலாளர்கள், மருத்துவர்கள், மீனவர்கள்கூட உபகாரச் சம்பளம் மட்டுமல்லாமல், தொழிலுக்குக் கருவிகள் என்ற வகையிலும் மானியம் என்று தந்து வருகிறோம். கல்விச் சலுகையோடு, பொருளாதாரத் திலே, சமுதாயத்திலே சீர்கேடு அடைந்திருக்கும் நிலைகளை இந்த அரசு பரிவோடு கவனிக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்கு சொல்லுவேன், பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்குக் கல்விச் சலுகை தரவேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கம் முடிவு எடுத்திருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் தொகை குறைவாக இருந்தாலும், அதிகமாகத் தரவேண்டும் என்கிற எண்ணம் இருக்கிறது. உபகாரச் சம்பளத்திற்காக ரூ. 91 லட்சம் என்றிருக்கிறது என்றாலும், மேலும் 26 லட்சம் வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம், வினாவில் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. விடுபட்ட மாணவர்களுக்கும் கூட்டிக் கொடுக்க முடியும் என்று இருக் கிறோம். இதுவரையிலும் 2.5 கோடி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து] [1969 மார்ச் 13]

தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பட்டியலில் இந்த அரசாங்கம் தயார் செய்வது இல்லை. மத்திய சர்க்கார்தான் தரவாரியாகப் பிரித்திருக்கிறது. மருத்துவர்களையோ, சலவைத் தொழிலாளர்களையோ, இந்த இனத்தில் சேர்க்க வேண்டும் என்று கோரிக்கை அவர்களிடத்திலிருந்து மாத்திரமல்லாமல், மற்றவர்களிடமிருந்தும் வந்திருக்கிறது. சலவைத் தொழிலாளர்கள் பல போராட்டங்கள் நடத்தியிருக்கிறார்கள். அது இல்லாமல் எத்தனையோ இன மக்கள் அந்தப் பட்டியலில் எங்கனையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று விண்ணப்பங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பட்டியல் சரியான முறையில் செய்யப்படுவது எப்படி என்பது கனம் உறுப்பினருக்குத் தெரியும். தீண்டாமைக் கொடுமைக்கு ஆளாக்கப்பட்டவர்கள், சமுதாயத்தில் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சீர்கேட்டை வைத்து, அந்த அந்த வகைகளில் உயர்வு தரவேண்டும் என்று, உத்தியோகத்தில் 25 சதவிகிதம் சலுகை, ஸ்காலர்ஷிப்புகள், பதவியில் உயர்வு, வேறு பல வகைகளிலும் சலுகைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஆகவே, இனங்களைச் சேர்ப்பது இந்த அரசாங்கத்தின் பொறுப்பில் இல்லை. குறிப்பிட்ட மாநிலங்களில் இன்னமும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாகவே இவர்கள் கருதப்படுகிறார்கள். ஆனால், இந்த மாநிலத்தில் அப்படி இருக்கவில்லை. அங்கத்தினர் அவர்களே ஒப்புக்கொண்டார்கள், 'They are not untouchables' என்று. தீண்டாமை என்கிற 'criteria' இருப்பதால், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பட்டியலில் சேர்க்கப்படுகிறார்கள். சலவைத் தொழிலாளர்கள் அப்படிச் சேர்க்கப்படுவதில்லை. இதைப் பரிசீலனை செய்து மத்திய சர்க்காரைக் கேட்டுப் பார்த்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் போராட்டம் நடத்தி உண்ணாவிரதம் இருந்தார்கள். முன்னால் இருந்த சர்க்காரையும் மறைந்த முதலமைச்சர் அவர்களையும் பலமுறை கேட்டுப் முடியவில்லை. மிகவும் பின் தங்கியவர்களுக்கு தொழில் கருவிகளுக்கும் உதவி கொடுப்பதோடு, 25 சதவிகிதம் உத்தியோகங்களிலும் சலுகை கொடுக்கப்படுகிறது.

நன்செய் நிலங்களை எடுக்க வேண்டாம் என்று சொன்னார்கள். அதை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்கிறது. குறிப்பாக தஞ்சை மாவட்டத்தில் எல்லாமே நன்செய் நிலங்கள்தான். புன்செய் நிலமே இல்லை. நன்செய் நிலத்தை எடுத்து, 4 அடி உயர்த்த வேண்டியிருப்பதால், அப்படிச் செய்ய முடியாமல், வீடு கட்டப்படாமலிருக்கிறது. ஆனால், நன்செய்யைத்தான் எடுக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் இல்லை. ஆனால் புன்செய் கிடைக்காத இடத்தில் நன்செய்யை எடுக்கவேண்டும் என்ற நிலை இருக்கிறது. விலை சற்று ஏறத்தாழ இருந்தாலும், மக்கள் மீது அனுதாபம் காரணமாக, பரிவின்றி காரணமாக, அதிக விலையைக் கொடுத்து நன்செய்யாக இருந்தாலும் வாங்கி வழங்கவேண்டும் என்பதுதான் கொள்கை.

கனம் உறுப்பினர் அவர்கள், மலையாக்காரர் ஒரு ஏக்கர், ஒன்றரை ஏக்கர் வைத்திருக்கிறார், அதையும் எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். என்னிடத்திலும் புகார் கொடுத்தார்கள். பரிசீலனை செய்து பார்க்கக் கொடுத்திருக்கிறேன். அதிகப்படியான நிலம் இருந்தால், இந்த ஒரு ஏக்கர் எடுப்பதில் தவறு இருக்கமுடியாது. ஆனால், இருப்பதே ஒரு ஏக்கர்தான் என்றால் அதைப் பரிசீலனை செய்து, கூடியவரையில், சிக்கலை நீக்கி, நல்ல தீர்ப்புக் கொடுக்க வாழ்வு இருந்தால், எடுக்க வேண்டாம் என்று அவர்களுக்கு தெரியப்படுத்த முடியும்.

பகல் 3-00. அடுத்தபடியாக, மத்திய அரசின் உபகாரச் சம்பளங்களைப் பெற்றுவரும் ஸ்பெஷல் ஆபீசர்களை மாவட்டத்திற்கு மாற்றுகிற உத்தேசம் இருக்கவில்லை. நிர்வாகத்திற்கு எளிமையாக இருக்கும் என்று முன்பு நினைத்திருக்கலாம். இன்றைய தினம் அந்த எண்ணத்தில் அரசாங்கம் இல்லை.

“ஹார்ட் கேஸஸ்” என்று இருப்பதை முன்னாலே இத் துறை இயக்குநர் வைத்திருந்தார்கள். இப்பொழுது அரசாங்கமே அதை ஏற்றுக்கிறது. ஏனெனில் இயக்குநர் அவர்களிடம் இருந்தால் பல தவறுகள் ஏற்படுகின்றன. நெருக்கடிகள் அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம், அதனால் தவறுகள் விளைந்திருக்கலாம். எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்களாகிய நீங்களே

1969 மார்ச் 131 [டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து]

கூட பலமுறை “எப்படிக்கொடுத்தார்கள்” என்று கேட்கலாம். ஆகவே, அதை அனுதாபத்தோடு பார்க்கவேண்டும் என்று அரசு எடுத்துக்கொண்டது. மாணவனின் பொருளாதார நிலை, இனத்தின் நிலை, பரிட்சை எழுதுகின்ற நேரத்தில் உடல் நோய்வாய்ப்பட்டுவிட்டதா? பரிட்சை எழுத தடை ஏற்பட்டுவிட்டதா என்பவைகளையெல்லாம் பரிசீலனை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. சில சமயங்களில் எதிர்பாராத சம்பவங்களினால் மாணவர்கள் பரிட்சை எழுத முடியாமல் போகலாம். உதாரணமாக, அவனுடைய தாயோ, தந்தையோ இறந்துவிட்டிருக்கலாம். அந்த மாணவன் நல்ல மார்க் வாங்க வேண்டியவனாக இருப்பான். இவற்றையெல்லாம் செம்மையாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும். ஆகவே, அரசாங்கமே பரிசீலிக்கட்டும் என்று இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டது. இதில் கால தாமதம் இருந்தால் அதை அகற்ற நிச்சயம் நடவடிக்கை எடுக்கிறோம்.

இறுதியாக அட்வைஸரி கமிட்டி நான்கு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை கூடுவதை இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை கூட வேண்டும் என்று கேட்கப்பட்டது. நான்கு மாதத்திற்கு ஒரு தடவை கூடும்போதே, “கடந்த மீட்டிங்கில் கொடுத்தது என்ன ஆயிற்று?” என்று கேட்கிறார்கள். “இன்னும் பதில் வரவில்லை” என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. நான்கு மாதத்திற்கு ஒரு தடவை கூடும்போதே சரியான விவரம் உடனுக்குடன் கிடைக்கவில்லை என்ற நிலை இருக்கும்போது, இரண்டு மாதத்திற்கு ஒரு முறை கூட வேண்டும் என்று கேட்பதில் நியாயம் இல்லை. கடந்த ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையிலே பேசும்போதுகூட இதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். இது ஒரு தனி அரசாங்கம். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு வீடு கொடுக்கிறோம், தண்ணீர் தருவதற்காக, மின்சாரம் தருவதற்காக, உடை தருவதற்காக எல்லாவிதமான காரியங்களையும் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இதில் பலவிதமான துறைகளுடன் ஈடுபாடு கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அவசரம் அவசரமாகச் செய்து பதிலை உடனே தர முடியாது. எல்லாத் துறைகளிலிருந்தும் பதில் வரவேண்டும். வந்த பதிலை அட்வைசரி கமிட்டியில் வைக்கவேண்டும். ஆகவே, இந்த அட்வைசரி கமிட்டி நான்கு மாதத்திற்கு ஒரு முறை கூடுவதுதான் சரியாக இருக்கும். இரண்டு மாதத்திற்கு ஒருமுறை என்றால் சரியாக இருக்காது என்பதைத் தெரிவித்து கொள்ளுகிறேன். இப்படிப்பட்ட வகைகளிலே எல்லாம் உறுப்பினர்கள் நல்ல கருத்துகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த நல்ல எண்ணத்தோடு மானியக் கோரிக்கைகளின்பீடு கொடுத்திருக்கிற வெட்டுத் தீர்மானங்களை உறுப்பினர்கள் திருப்பப் பெறுவார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் பிற்பட்ட மக்கள்மீது அனுதாபம் இருக்கிறது. இந்த அரசாங்கத்திற்கு உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் முழுத் துணையோடு இருப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு, இந்தக் கோரிக்கையை நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. விநாயகம் : தலைவர் அவர்களே, முன்பிருந்த சர்க்கார் செய்யாத புதிய காரியத்தைச் செய்தார்கள் என்று சொன்னால், அது சிறு தொழில்களுக்கு வட்டியில்லாக் கடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 1968-69-ம் ஆண்டு இதற்கென 1 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. இந்த ஆண்டு 1969-70-ல் 2 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது ஒதுக்கப் பட்ட பணத்தை 14 மாவட்டங்களுக்குப் பிரித்தால் 10 ஆயிரத்திற்கு மேலே மாவட்டத்திற்கு வருவதில்லை. அதிலேயும் பஞ்சாயத்து யூனியன் கள் பல இருக்கின்றன. அப்படி ஒவ்வொன்றுக்கும் தொகை பிரித்தால் ஒரு யூனியனுக்கு 150, 200 ரூபாய் என்ற அளவில்தான் கிடைக்கும். ஒவ்வொரு யூனியனிலும் சுமார் 100 மனுக்கள் வந்திருக்கின்றன. நீங்கள் வட்டியில்லாக் கடன் தருகிறோம், கடன் தருகிறோம் என்று விளம்பரம் வேறு செய்துவிட்டிருக்கிறீர்கள். பஞ்சாயத்து யூனியனிலே ஏழை எளிய மக்கள் மனுக்கள் போட்டுவிட்டு கடன் கிடைக்கும், கடன் கிடைக்கும் என்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் ஆளுக்கு ஒரு ரூபாய் தருவதா? ஆகவே, இதற்கு தாராளமான மனப்பான்மையில் அதிகமான தொகையை 20 லட்சம் 30 லட்சம் என்று ஒதுக்கித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. கே. விநாயகம்]

[1969 மார்ச் 13]

அடுத்து, மிகவும் பின்தங்கிய வகுப்பினர்—மோஸ்ட் பேக்வார்ட் கிளாஸ் ஸ்டூடன்ட்ஸ்—எல்லாம் கல்லூரியில் சேர்ந்தவுடனே ஸ்பெஷல் பீஸ் மட்டும் வாங்கிக் கொள்ளலாமே தவிர, ஆர்டினரி ஃபீஸ், காலேஜ் பீஸ் என்பவைகளை வாங்கக்கூடாது. ஆர்டினரி ஃபீஸ்களைக் கட்டவேண்டியதில்லை யென்று சலுகை இருந்தும், விதி இருந்தும், அந்தச் சலுகையை அந்த மாணவர்கள் பெறமுடியாமல், கல்லூரியில் கேட்கும் பணத்தை யெல்லாம் முதலிலே கட்டிவிட்டு, ஆண்டு இறுதியிலே அதைத் திரும்ப பெற முடிகிறதே தவிர, சலுகையை அவர்கள் அனுபவிக்க முடியவில்லை. ஆகவே, மோஸ்ட் பேக்வார்ட் மாணவர்களிடத்திலே ஸ்பெஷல் ஃபீஸ் மட்டும் வாங்கவேண்டும் என்றும், மற்ற ஃபீஸ்களை வாங்கக்கூடாது என்றும் கட்டாயமான, கண்டிப்பான தாக்கீது அனுப்பப் படுமா?

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர் அவர்கள் வட்டியில்லாக் கடனுக்காக ஒதுக்கிய தொகை மிகவும் குறைவு என்று சொன்னார்கள். முதலிலே இந்தக் கடனையாருக்குத் தருகிறோம் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். வியாபாரம் செய்பவர்கள், அதிலே அனுபவம் உடையவர்கள், முன்பின் வியாபாரத்தில் பழக்கமுள்ளவர்கள் ஆகியோருக்குத் தான் கடன் கொடுக்கிறோம். எல்லா அரிசன மக்களும் வியாபாரம் செய்யமுடியாது.

திரு. கே. விநாயகம் : அப்படிக் கொடுத்திருக்கும் அப்ளிகேஷன்களே 100-க்கு மேலிருக்குமே?

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : கடந்த ஆண்டு ஒரு லட்சம் ஒதுக்கினோம், இந்த ஆண்டு இரண்டு லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே ஆண்டுக்காண்டு, மூன்று லட்சம், நான்கு லட்சம், ஐந்து லட்சம் என்று உயர்ந்துகொண்டு போகும். அது என் நினைவில் இருக்கிறது.

இரண்டாவதாக, மிகவும் பின்தங்கிய மாணவர்களிடத்திலே கல்லூரிகளிலே முன்பணம் கேட்கப்படுகிறது என்று சொன்னார்கள். நான் ஆரம்பத்திலேயே இதைப்பற்றிச் சொன்னேன். கல்லூரி முதல்வர்கள் முன்பணத்தைப் கேட்டுப் பெறுகிறார்கள். மிகவும் பின்தங்கியவர்கள் ஜாதி சர்டிபிகேட்டை எவ்வளவு விரைவில் சேர்க்கிறார்களோ அவ்வளவு விரைவில் அந்தப் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியும். இதற்கென்று ஒரு கிளார்க் வைக்கவேண்டுமே என்று எண்ணுகிறார்கள். அந்த மாணவன் பின்தங்கிய இனமா, மிகவும் பின்தங்கிய இனமா என்று பிரித்துத்தான் இலாக்காக்களுக்கு அனுப்புகிறார்கள். அப்படிப் பிரித்து அனுப்புவதிலே தாமதம் ஏற்படுகிறது. பலமுறை இதை அட்வைசரி கமிட்டியிலே சொல்லியிருக்கிறோம். எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் செய்வதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இத்துடன் நிதிக் கோரிக்கையின் மீதான விவாதம் முடிவுற்றது.

அடுத்தபடியாக வெட்டுத் தீர்மானங்கள்.

THIRU K. VINAYAKAM : Sir, out of chivalry for the fair sex, we are not pressing our cut motion.

திரு. என். எஸ். வி. சித்தன், திரு. பி. தனுஷ்கோடி, திரு. சோ அழகர்சாமி ஆகியோர் தங்களையே வெட்டுத் தீர்மானங்களை வற்புறுத்த வில்லையாதலால் அவை பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப் பட்டன.

திரு. எஸ். பரமசிவம், திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து ஆகியோர் தங்களையே இருப்பிடத்தில் இல்லையாதலால், அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்கள் திரும்பப் பெறப்பட்டனவாகக் கருதப்படும்.

1969 மார்ச் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி :

“கோரிக்கை எண். 25—பழங்குடி மக்கள், அரிசனங்கள், ஏனைய பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன் என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 6,97,01,600-க்கு மேற்படாத தொகையை அரசுக்கு வழங்கவேண்டும்.”

நிதிக் கோரிக்கை நிறைவேற்றப்பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப் பட்டது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் பிற்பகல் முடிவடைகின்றன. பேரவை மீண்டும் நாளை காலை 9 மணிக்குக் கூடும். 3.08

பின்னர் பேரவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(5) பேரவைமுன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

Nil.

B. Reports, Notifications and other papers.

* 80. Note on Demand No. 13—Education (English and Tamil).

† 81. Policy Note on Demand No. 25—Welfare of Scheduled Tribes, Castes and Backward Classes (English and Tamil).

* Despatched to members on 11th March 1969.

† Despatched to Members on 12th March 1969.